

CRUX

1 | HELMI-MAALISKUU 2007

Akavan kirkolliset ammattiliitot & Diakoniatyöntekijöiden Liitto

KIRKON
JÄSENYYS

ASENNETTA TARVITAAN

JUKKA HUTTUNEN

PAPPISLIITON PUHEENJOHTAJA

jukka.huttunen@espoonseurakunnat.fi

PALKKAUSJÄRJESTELMÄN uudistaminen on lähempänä kuin koskaan. Neuvottelutulos olisi mahdollistanut järjestelmän käyttöön ottamisen ja myös pienen korotuksen palkkoihin, ellei yksi sopijaosapuolista olisi irrottautunut sopimuksesta. Vaikea on nähdä mitään muuta lopputulosta kuin saman neuvottelutuloksen voimaantulon syksyllä. Lähes mahdottomalta tuntuu ajatella, että järjestelmän uudistamisen pakettia enää avattaisiin.

Uudistustyössä on tarvittu paljon asennetta. Asennetta, jolla nähdään vaikeuksien ja pelkojen taakse, osataan erottaa suuret linjat pienemmistä kysymyksistä, pitkät vaikutukset lyhyistä eduista. Sellaista asennetta tarvitaan runsaasti edelleen, kun järjestelmää aletaan toteuttaa. Jos jäämme epäilyksiimme ja pelkoihimme, emme saavuta koskaan mitään.

Mutta asennetta tarvitaan erityisesti työnantajan puolella. Uusi palkkausjärjestelmä tuo monille ennen kokemattomia tapoja ja menetelmiä työelämään ja johtamiseen. Uuteen orientoituminen ja uuden oppiminen vaatii paljon oikeaa asennetta. Viimeistään nyt on aidon keskustelukulttuurin tultava osaksi jokaisen seurakunnan johtamista. On uskallettava puhua avoimesti ja suoraan, rohjettava arviointiin ja myös tunnustuksen antamiseen. Avoimuuden ja yhteistyön asenne on nyt kysytty ominaisuus.

Luotan siihen, että asennetta löytyy seurakunnissa. Luotan tavoitteellisiin ja oikeudenmukaisiin esimiehiin. Palkkausuudistus tuo nykyistä järjestelmää paremman järjestelmän. Kaikki ei toki tapahdu hetkessä, mutta mahdollisuudet on nyt luotu.

PALKASTA PUHUTAAN nyt ja lähitulevaisuudessa paljon. Hyvä niin. Mutta palkka ei ole ainoa hyvän työpaikan ominaisuus. Asennetta tarvitaan laajalla rintamalla

työkulttuurin, avoimuuden ja kannustavuuden lisäämiseksi. Ja asenteella jo paljon saavutetaan. Jos puutetta on kohtausmisesta, aloittakaamme harjoittelemalla säännöllistä tervehtimistä! Niin kummalliselta kuin se kuulostaakin, perusasioihin on jatkuvasti palattava. Asennetta tarvitaan esimiehiltä, jotka eivät ole vielä rohjenneet käydä kehityskeskusteluja alaistensa kanssa. Paljon tulee muuttumaan, jos avoimuuden ja luottamuksen ilmiä keskustelemalla uskalletaan lisätä.

HYVÄN TYÖPAIKAN LUOMISESSA on uskallettava puhua myös viihtymisestä. Tempuilla ei hyvää työpaikkaa rakenneta, mutta jos asenteena on käyttää kaikki keinot hyvän työilmapiirin luomiseksi, mietimme myös pieniä asioita. Pienikin seurakunta voi vaikuttaa omilla toimillaan ja asenteellaan viihtymiseen. Usein siihen tarvitaan asenteen lisäksi rahaa, mutta ei välttämättä niin paljoa kuin usein ajattelemme.

Virkistystoiminta ja erityisesti niin sanottu tykytoiminta voi rakentua työnantajan pienistäkin panostuksista. Tuki konserttilippuun tai kuntosalille ei ole suuri kustannuserä. Vuotuinen virkistysretki syntyy yhteistyöllä pienelläkin rahalla. Tarvitaan vain asennetta ja yhteistyön henkeä. Jos henki on ”ei työpaikalla ole tarkoitusta viihtyä”, emme tajua tilannettamme.

Haluan haastaa kaikki seurakunnat, kirkkoherrat ja muut johtajat – itsenikin – tämän vuoden aikana tarkastelemaan, millaiset työssä viihtymisen edellytykset seurakuntamme tarjoaa. Aloittakaamme kukin ihan itsesämme ja omasta asenteestamme ja jatkakaamme seurakuntamme eri käytäntöjen tarkasteluun. Siinä osoittaisimme asennetta!

31 RAUHAANTUA RETRIITISSÄ

34 KESÄTYÖNTEKIJÄN PIKKUJÄTTILÄINEN

CRUX

1 | HELMI-MAALISKUU 2007

Kirkon jäsenyys

Sata syytä erota kirkosta – yksi syy pysyä jäsenenä ja muita artikkeleita kirkon jäsenyydestä **24 - 32**

ÄLKÄÄ PANTATKO HYVIÄ UUTISIA

Toimittaja Milla Rautiainen kehottaa kirkkoa miettimään, mikä on kiinnostava kirkkouutinen tavallisen seurakuntalaisen kannalta..... **42**

KANTTORIEN JA PAPPIEN TYÖVIIHTYVYYDESTÄ

Tutkija Kati Niemelä tarkastelee kanttorien ja pappien työmotivaatiota ja työssä jaksamista **45**

TYÖTTÖMYYSTURVALAIN SUDENKUOPPIA

Miten esimerkiksi päätoiminen opiskelu ja yrittäjyys tai apurahatyöskentely vaikuttaa ansiopäivärahan saamiseen **56**

SOPIMUSASIAA

Palkkausjärjestelmän uudistamisesta sopimus ... **54**

TOISTEN SILMIN

Uusi kirjoitussarja kertoo vähemmistöuskonnon edustajien elämästä kristillisessä Suomessa **40**

TYÖNTEKIJÄLTÄ

Kun iso luuta lakaisee... **41**

KANTTORI-URKURILIITON 100-VUOTISJUH-LAT **72**

14 DIAKONIAITYÖN-TEKIJÖIDEN PÄIVÄT

58 TEKSTIN ÄÄRESSÄ

KUVAT YLH: KUVAKOTIMAA/ESKO JÄMSÄ, HANNU HAUKKALA, RINO SAARD

Kirkon jäsenyys

MERJA LAAKSAMO PÄÄTOIMITTAJA

ALKANUT VUOSI TOI jälleen tullessaan vähennyksen kirkon jäsenmäärään, mutta myös kirkkoon liittyminen lisääntyi entisestään. Jäsenyyden merkityksen vahvistaminen on yksi kokonaiskirkon tavoitteista vuoteen 2010 ulottuvassa strategiassa.

Tutkimukset osoittavat, että ihmisen kiinnostus uskontoon ja henkisiin asioihin ei ole kadonnut, mutta vastausta etsitään yhä useammin muualta kuin kirkon piiristä.

Vuoden ensimmäisessä Cruxissa pohditaan jäsenyyskysymyksiä. Marja-Liisa Nokelainen tutkii syitä, joiden perusteilla luovutaan kirkon jäsenyydestä. Löytyykö syitä jäseninä pysymiselle? Seurakuntataustan merkityksestä elämälle

ja tulevalle työlle kertovat diakonian ja teologian opiskelija.

Jäsenyyskysymykset ovat koko kirkolle itsetutkistelun paikka ja kirkon tulevaisuusstrategian tärkeä osa-alue. Tämä lehti ottaa osaa asian pohdintaan muutaman näkökulman ja puheenvuoron verran.

Cruxin periaatteena on, että päätoimittaja esittelee lehden teeman. Minulle tämä tehtävä osui nyt ensimmäisen kerran, kun aloitin vuoden alussa AKIn apulaistoiminnanjohtajana. Olen jo vieraillut parisaa alaoston kokouksessa ja odotan innolla pääseväni tapaamaan jäsenistöä laajemminkin.

Kerron seuraavassa lehdessä tarkemmin mielenkiintoni kohteista, jotta tulemme tutuiksi, mutta muutama sana lie-nee jo nyt paikallaan. Tulin tähän työhön Oulun seurakuntayhtymän viestintäpapin tehtävistä, joita tein lähes seitsemän vuotta. Alkuaikoina keskityin lähes yksinomaan radio-ohjelmiin, sitten työnkuvani laajeni verkkoviestintään ja erilaisiin viestinnän projekteihin.

Ennen Oulua työskentelin 12 vuotta seurakuntapappina Vuolijoella, vastuualueeni oli kasvatustyö. Työurani alkuaikoihin sisältyy pari vuotta Kirkon tiedotuskeskuksen toimittajana sekä vuosi paikallislehden toimittajana Karjaal-la.

Perheeseeni kuuluu aviomies Heikki, jonka kanssa pariaikaa etsimme asuntoa Helsingistä. Lapset ovat jo lähteneet kotoa ja opiskelevat tahoillaan.

Tullaan tutuiksi! Siunausta alkaneeseen vuoteen! ■

EERO J. LAANEN/PIIKKURUOKIEMI

TOIMITUS

PÄÄTOIMITTAJA Merja Laaksamo
Puh. (09) 150 2466
merja.laaksamo@akiliitot.fi

TOIMITUSSIHTEERI Heli Meinola
Puh. (09) 150 2653, faksi (09) 148 5875
heli.meinola@akiliitot.fi

KUSTANTAJA

Kotimaa-Yhtiöt Oy

TOIMITUSKUNTA

Merja Laaksamo, pastori (pj.)
Juha Petterson, seurakuntapastori
Esa-Matti Peura, hiippakuntasihteeri
Mia Pusa, korkeakoulutyön ja kv. työn pastori
Ulla Savonen, kappalainen
Jaana Turunen, kanttori
Susanna Valtonen, diakoni
Taina Viljanen, diakonissa
Sakari Vilpponen, kanttori

CRUX

JULKAISIJAT

**Akavan kirkolliset ammattiliitot AKI
Diakoniatyöntekijöiden Liitto**

Akavatalo, Rautatilaistenkatu 6, 00520 Helsinki

OSOITTEENMUUTOKSET

Akavan kirkolliset ammattiliitot AKI r.y.

Tuija Kukkonen
Puh. (09) 150 2446
tuija.kukkonen@akiliitot.fi

Heli Meinola
Puh. (09) 150 2653
heli.meinola@akiliitot.fi

Diakoniatyöntekijöiden Liitto ry

Pirjo Heikkinen
Puh. (09) 150 2487
pirjo.heikkinen@dtl.fi

ILMOITUSHINNAT

Koko			
2/1 s.	380 mm x 255 mm	1 790,-	euroa
1/1 s.	190 mm x 255 mm	1 015,-	euroa
1/2 s.	166 mm x 110 mm 81 mm x 229 mm	555,-	euroa
1/4 s.	81 mm x 110 mm 166 mm x 55 mm	325,-	euroa
1/8 s.	79 mm x 55 mm	200,-	euroa
tasakivu	190 mm x 230 mm	1 200,-	euroa

ISSN 0783-0122

PAINOPIKKA

Uusimaa Oy, Porvoo

KANNEN KUVA

Vexi Savijoki

JOKAMIEHENOIKEUS

KAISA RAUMA

DIAKONIATYÖNTEKIJÖIDEN LIITON

PUHEENJOHTAJA

kaisa.rauma@evl.fi

USEISSA KOKOONTUMISISSA ja yhteydenotoissa on edellisen vuoden aikana tullut ilmi jäsenistömme mahdollisuudet osallistua neuvottelupäiville. Jatkumona edelliselle kirjoitukselleni haluan sanoa jotain työntekijäpäivien merkityksestä diakoniatyölle. Seurakunnissa on pohdittu erilaisten kirkolisten ammattikuntien tapaamisten tarpeellisuutta. Tässä pohdinnassa ei ole aina muistettu ottaa huomioon kokoontumisten toistumisväliä ja kestoä.

Diakoniatyöntekijöiden päivät ovat jo toistamiseen tulossa kaksipäiväisenä tiiviinä kokoontumisena, ensimmäisen kokeilun hyvän palautteen ansiosta. Meidän päivämme ovat vain joka toinen vuosi, joten tuntuu kohtuuttomalta rajata osallistumisoikeutta. Työntekijäpäivien järjestelyssä ovat mukana aina yhteistyössä Kirkon diakonia- ja yhteiskuntatyö, Diakoniatyöntekijöiden Liitto sekä paikalliset diakonian toimijat. Päivät ovat koko kirkkomme suuri diakoniatyön foorumi.

OLEN OLLUT ITSEKIN työssä suuressa seurakunnassa, jossa osallistumisoikeus oli kahdella työntekijällä kerrallaan. Silloin laskin, että pääsisin työntekijäpäiville kolme tai neljä kertaa urani aikana ja neljän vuoden välein järjestettävillä diakoniapäivillä korkeintaan kerran tai kahdesti. Vaatii sitkeyttä rakentaa talousarviota vuosi vuodelta selittäen aina työn oleellisten asioiden tärkeyttä. Yleensä vaivannäkö palkitaan jossain vaiheessa. Sitkeyden lisäksi on hyvä löytää myös hyviä perusteluja.

Nykyisin työntekijäpäivät eivät mene koulutussuunnitelmaan, eivätkä siten koulutusmäärärahoista. Päivien kustannukset on yksinkertaisesti sisällytettävä toiminnan talousarvioon. Aikanaan perustelin itse mahdollisuuttamme päästä osallistumaan silloisille neuvottelupäiville sillä, että osa päivistä menee ensikertalaisella systeemiin tutustumisen merkeissä. Suuressa tapahtumassa vie oman aikansa, ennen kuin sieltä oppii löytämään oleellisen. Vaarana on, että keskittyminen saattaa kohdistua puitteissa pyörimiseen. Jokainen on joskus ensikertalai-

nen, mutta toivottavasti ei suurin osa tapahtumaan osallistujista.

Osallistuminen oman alan päiville on mitä parhainta ammattitaidon päivittämistä. Yhteisten kokoontumisten avulla on helpompi pysyä ajan tasalla siitä, mitä vierallemme kuuluu ja mihin työmme on valtakunnallisesti suuntautumassa.

Diakoniatyöntekijöiden päivät palvelevat meitä ajan-kohtaisten asioiden päivittämisessä ja verkostoitumisessa. Monia uusia ajatuksia on tarttunut mukaan tällaisista tapaamisista. Päivien runsas tarjonta antaa jokaiselle mahdollisuuden löytää jotain uutta. Työntekijöiden päivillä on mahdollisuus osallistua yleensä vain pariin erilaiseen ”kanavaan”, vaikka samanaikaisesti on menossa useita mielenkiintoisia päällekkäisiä tapahtumia. Tuntuu olevan työnantajankin etu lähettää mahdollisimman monta työntekijää päiville ja sijoittaa heidät eri ”kanaviin”, tällöin päiviltä saadaan mahdollisimman suuri hyöty.

DIAKONIATYÖNTEKIJÖIDEN päiviä odotetaan innolla, päivät palvelevat myös työssä jaksamista. On olemassa säännöllisesti työn kohokohta, jota odottaa; ja meille itse kullekin on kohtuullista saada viettää kaksi päivää järjestäjien kutsuvieraana. Työhömmme kuuluu niin paljon arkea, että joskus on aika viettää hetki vastaanottavana osapuolena. Antaa itselleen lupa olla rauhasa, viipyä hetkessä ja ottaa vastaan se, mitä on tarjolla.

Syksyn tapaamiseen asti voimme arvailla, mitä tarkoittaa Samassa veneessä – Aivot ristissä. Lappeenrannan päivien jälkeen olemme sitten istuneet kappaleen matkaa samassa veneessä ja lähdemme niillä eväillä soutelemaan omia veneitämme tai ainakin omilla airoillamme. Toivon, että diakoniatyöntekijöiden päivät olisivat jatkossakin jokamiehenoikeus kaikille kirkon ja järjestöjen työssä oleville diakoniatyöntekijöille ja papeille sekä alan opiskelijoille.

AKI-LIIOTOT

Hiihtoretriitti 11. - 15.4.2007

Hiihtoretriitti Geiloon, Norjaan on peruttu vähäisen osallistujamäärän vuoksi.

PAPPISLIITTO

TIMO MERISILTA/PAUKAKOTIMAA

Pappisliiton opintomatkat 2007

Armenia: 18. - 26.4.2007

Matkalle ei voi enää ilmoittautua.

Sveitsi: 10. - 17.9.2007

Teema: Reformaation eri kasvot. Tutustumme Sveitsin reformoituun kirkkoon.

Matkanjohtajat: Apulaistoiminnanjohtaja Merja Laaksamo. Asiantuntijamatkanjohtaja vielä auki.

Matkan pääkohteet ovat: Geneve, Basel sekä Zürich.

Hinta: n. 1 200 euroa.

Ilmoittautumiset toimistosihteerin Heli Meinolalle sähköpostitse heli.meinola@akiliitot.fi tai puhelimitse (09) 150 2653.

Opintomatkoiille voivat osallistua Pappisliiton kaikki jäsenet puolisoineen.

Papit ja kanttorit - tervetuloa AKIN JÄRJESTÄMÄÄN PALKKAUSKOULUTUKSEEN

Akavan kirkolliset ammattiliitot AKI r.y. tarjoaa jäsenliittojensa Pappisliiton ja Kanttori-urkuriiliiton jäsenille koulutusta kirkon uudesta palkkausjärjestelmästä. Uusi järjestelmä astuu näillä näkymin voimaan 1.10.2007 jokaisessa seurakunnassa. Järjestelmään siirtymisen valmistelut aloitetaan seurakunnissa kevään 2007 aikana.

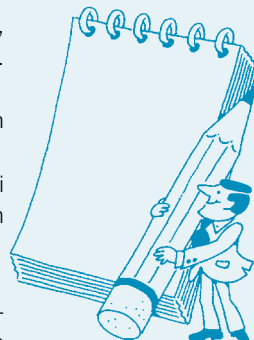
Uusi palkkausjärjestelmä poikkeaa huomattavasti aikaisemmasta taulukko-palkkausmallista. Jokaisen viranhaltijan ja työntekijän palkkaus määritellään yksilöllisesti tehtävän vaativuuden sekä myöhemmin myös henkilökohtaisen suorituksen perusteella. Tämän vuoksi jokaisen on syytä perehtyä järjestelmään huolellisesti. Uusi järjestelmä edellyttää säännöllisiä neuvotteluja esimiesten ja työntekijöiden tai heitä edustavien luottamusmiesten välillä.

AKIn koulutus on avoin kaikille jäsenille. Jokaisessa hiippakunnassa on oma tilaisuutensa. Tilaisuudet ovat puolen päi-

vän mittaisia, kello 12 - 16. Kouluttajina toimivat AKIn toiminnanjohtajat. Tarkempi ohjelma liiton nettisivuilla.

HUOM!

Paikkoja on rajoitetusti, ja ne täytetään ilmoittautumisjärjestyksessä (etusijalla ovat luottamusmiestehtävässä toimivat sekä Kanttori-urkuriiliiton ja Pappisliiton alaosastojen vastuhenkilöt). Koulutus on maksuton. Matkakustannuksista osallistujat vastaavat itse. Jos paikat eivät riitä, pyritään mahdollisuuksien mukaan järjestämään uusi tilaisuus.

Ilmoittautumiset

Ilmoittautua voi sähköpostitse tai puhelimitse tuija.kukkonen@akiliitot.fi tai (09) 150 2446.

HIIPPAKUNTA JA PAIKKA	PÄIVÄ	KLO
OULU Radisson SAS Hotel Hallituskatu 1, 90100 OULU	keskiviikko 21.2.	klo 12 - 16
TURKU Sokos Hotel Hamburger Börs Kauppiaskatu 6, 20100 TURKU	tiistai 27.2.	klo 12 - 16
KUOPIO Scandic Kuopio Satamakatu 1, 70100 KUOPIO	torstai 1.3.	klo 12 - 16
MIKKELI Konsertti- ja kongressitalo Mikaeli Sointukatu 1, 50100 MIKKELI	tiistai 6.3.	klo 12 - 16
BORGÅ Sokos Hotel Villa Sumeliuksenkatu 13, 33100 TAMPERE	torsdag 8.3.	kl. 12 - 16

POHJOISMAINEN KIRKKOMUSIIKKISYMPOSIUM

seuraavan kerran Norjan Stavangerissa
vuonna 2008

KIRKKOMUSIIKKOJEN ammattijärjestöjen edustajat kaikista Pohjoismaista kokoontuivat tammikuun lopulla Ruotsin Luulajassa. Suomea edustivat Kanttori-urkuriliiton puheenjohtaja Mikael Helenelund sekä AKIn apulaistoiminnanjohtaja Annamari Jokinen.

Kokouksen aiheena olivat ajankohdaiset palvelussuhde- ja kirkkomusiikkiasiat sekä seuraavan Pohjois-

maisena Kirkkomusiikkisymposiumin suunnittelu. Symposium järjestetään 18. - 22. syyskuuta vuonna 2008 norjalaisten isännöimänä Stavangerissa Pohjanmeren rannikolla. Symposiumin internetsivujen osoite on www.nks2008.no. Sivut ovat toistaiseksi vain norjankieliset, mutta myöhemmin tietoa saa myös suomeksi.

Symposium on tarkoitettu kaikille kirkkomusiikista kiinnostuneille.

HAETTAVANA KANTTORI-URKURILIITON

JUHLASTIPENDIT

Suomen Kanttori-urkuriliitto viettää 100-vuotisjuhliansa 14. - 15.6.2007 Helsingissä. Juhlavuoden kunniaksi liiton hallitus julistaa haettavaksi stipendejä seuraavasti:

Neljä kappaletta 2 000 euron stipendiiä liiton varsinaisille jäsenille

Neljä kappaletta 500 euron stipendiiä liiton opiskelijajäsenille

Liiton stipendirahaston sääntöjen mukaan stipendien tarkoituksena on

tukea liiton toimialaan liittyvää tutkimus- ja opiskelutoimintaa sekä opintomatkoja. Stipendien saajista päättää liiton hallitus. Perustellut kirjalliset anomukset on toimitettava hallitukselle osoitettuna liiton toimistoon perjantaihin 9.3.2007 mennessä.

Stipendien saajat julkistetaan ja stipendit jaetaan liiton 100-vuotisjuhlien yhteydessä.

SUOMEN KANTTORI-URKURILIITTO

Suomen Kanttori-urkuriliiton opintomatka 2007

Krakova, Puola: 13. - 17.9.2007

Teemat: Kuorotoiminta, urut ja kirkkomusiikin opiskelu Krakovassa.

Kohderyhmä: kanttorit.

Hinta: n. 800 euroa.

Matkanjohtajat: Markku Mäkinen ja Annamari Jokinen.

Ilmoittautumiset toimistos sihteeri Heli Meinolalle sähköpostitse heli.meinola@akiliitto.fi tai puhelimitse (09) 150 2653. Matka-apuraha ks. kotisivu.

Kenelle kuuluu Vuoden kanttori -palkinto 2007?

Vuoden kanttori -palkinto on jaettu tähän mennessä kahdeksan kertaa. Yhdeksäs Vuoden kanttorin valinta lähestyy. Alaosastot voivat lähettää ehdotuksensa Vuoden kanttoriksi 2007 liiton hallitukselle osoitettuna perjantaihin 2.3.2007 mennessä liiton toimistoon. Vuoden kanttori 2007 -valinta julkistetaan valtuuston kokouksessa heti toukokuun alussa.

Aikaisemmat vuoden kanttorit ovat Pekka Laakkonen, Martti Kilpeläinen, Kaj-Gustav Sandholm, Tiina Korhonen, Marjatta Hannula, Erkki Rajamäki, Osmo Jämsä (kuvassa) ja Leila Savolainen.

Paul Gerhardt -seminaari 12.3.2007

Paikka: Sibelius-Akatemia,
T-talo, auditorio
(Töölönkatu 28)

9.15 Seminaarin avaus
professori Reijo Pajamo

Paul Gerhardtin elämä
maisteri Tauno Väinölä

9.30 Paul Gerhardtin suhde
valtiovaltaan
professori Pentti Laasonen

10.15 Gerhardtin virsien
soteriologia
teol. tri Juhani Forsberg

11.00 Aamiaistauko

12.00 Gerhardtin vaikutus
pietismin virsirunouteen
teol. tri Suvi-Päivi Koski

12.45 Gerhardt ja Johann Crügerin
Praxis pietatis melica
DU, pastori, kouluttaja
Osmo Vatanen

13.30 Gerhardtin virret ja
nykyajan suomalainen tavis
teol. tri Sakari Häkkinen

18.00 Konsertti- ja virsi-ilta
Töölön kirkossa

PAUL GERHARDT natsien vankilassa

Kuusi vuosikymmentä sitten Dietrich Bonhoeffer alkoi vankilakirjeissään hahmotella kristinuskon uutta tulkintaa ”uskonnotonta kristinuskoa”.

Päädyttyään näkemykseen, että vain itsestään huolehtineen kirkon on pitkäsi aikaa vaiettava, koska sen sanat ovat menettäneet voimansa. Tähdennettyään, että kristityillä on kirkon vaikenemisen aikana vain kaksi tehtävää, vanhurskauten tekeminen ja rukous, hän kirjoittaa merkilliset sanat: ”Ei ole meidän asiamme ennustaa päivää – mutta se on tuleva – jolloin ihmiset taas saavat kutsun julistaa niin Jumalan sanaa, että maailma sen alaisena uudistuu ja muuttuu. Se tulee olemaan uusi kieli, ehkä täysin uskonnoton, mutta niin vapauttava ja lunastava, niin kuin Jeesuksen kieli, että ihmiset pelästyvät ja kuitenkin jäävät sen valtoihin; se on uuden vanhurskauden ja totuuden kieli, joka julistaa ihmisille rauhaa Jumalan kanssa ja hänen valtakuntansa lähestymistä.”

Uusi, vapauttava ja lunastava kieli, jonka valtoihin ihmiset jäävät.

Mutta vanhemmilleen uuden, kenties uskonnoton kielen ennustaja kirjoittaa: ”Antakaa anteeksi, että tuotan teille surua, mutta uskon, että tällä kertaa olen itse siihen vähemmän syypää kuin kova kohtalo. Siihen on hyvä lukea ja opetella ulkoa Paul Gerhardtin virsiä, niin kuin nyt teen.”

Kristinuskolle vihamielisen valtion vanki siis opettelee ulkoa kolme vuosisataa varhemmin kirjoitettua kristillistä lyriikkaa – kuin aavistellen, että jonakin päivänä, syvän hiljaisuuden (”pahan vallan”, virsi 600: 4) tihetessä ympärillä, rakas virsikirjakin otettaisiin pois. Silloin olisi Paul Gerhardtin virret osattava ulkoa.

Paul Gerhardtin virsien säkeisiin uuden kielen ennustaja palaa kirjeissään aina uudelleen. Neljäntenä adventtina

1943 hän lainaa säkeitä Gerhardtin jouluvirrestä Fröhlich soll mein Herze springen: ”Antakaa mennä sen, / oi rakkaat veljet, / mikä teitä painaa, / mikä teiltä puuttuu, / minä tuon kaiken takaisin”.

Ja vanki – joka on menettänyt kaiken – jatkaa: ”Mitä tämä merkitsee: ’minä tuon kaiken takaisin’? Mitään ei mene hukkaan, Kristuksessa on kaikki koottuna, säilytettynä, tosin muuttuneessa muodossa, läpinäkyvänä, kirkkaana, itsekkään himon tuskasta vapaana. Kristus tuo kaiken tämän takaisin, vieläpä sellaisena kuin Jumala on alun perin tarkoittanut...”

Melkoiset jännevälit Gerhardtista Bonhoefferiin, hirvittävän sodan runtelemas- ta Euroopasta vielä hirvittävämmän sodan runtelemaan Eurooppaan, virsien perinnäisestä kielestä uuden, kenties uskonnoton kielen ennusteisiin.

Mikä mies oikein oli tämä Paul Gerhardt? Entä olisiko hänen virsillään yhä jotain tekoa, kuusi vuosikymmentä Bonhoefferin jälkeen?

Gerhardtin 400-vuotissyntymäpäivänä 12. maaliskuuta 2007 hänellä on vastaanotto ja esittäytyminen Hymnologian ja liturgiikan seuran sekä Sibelius-Akatemian kirkkomusiikin osaston järjestämässä seminaarissa Sibelius-Akatemian Töölönkadun toimipisteessä. Illalla on lisäksi hänen virsiinsä paneutuva konsertti- ja virsi-ilta Töölön kirkossa. Seminaari on tarkoitettu koulutustilaisuudeksi sekä kirkkomusiikoille, teologeille että kumman alan opiskelijoille, mutta kaikki muutkin asiasta kiinnostuneet ovat tervetulleita. Kun siis itse tulet, ota suuri joukko ystäviäsikin mukaan. Seminaarin ohjelma on ohessa. Ilmoittautumiset Pekka Kivekkäälle sähköpostitse pekka_kivekas@kolumbus.fi. (Huomaa: etunimen jälkeen alaviiva, ei pistettä!)

Vuoden 2007 Diakonian tutkimuksen päivän teemana kansainvälisyys

Diakonian tutkimuksen seura järjestää Diakonian tutkimuksen päivän Helsingissä perjantaina 9.11.2007. Teemana on Kansainvälinen diakonia – diakonian kansainvälisyys. Ohjelma tarkentuu kevään aikana, mutta merkitsethän päivän kalenteriisi jo nyt. Lisätietoja saat diakonian tutkimuksen seuran kotisivuilta www.dts.fi tai sähköpostitse elina.juntunen@helsinki.fi.

Iltapäivän aikana on mahdollista esitellä omaa tutkimusta tai tuoda esille käytännön työn haasteita diakonian tutkimukselle. Lähetä lyhyt kuvaus esityksestäsi 12.10.2007 mennessä osoitteella elina.juntunen@helsinki.fi.

Diakonian tutkimuksen seuran jäseneksi

Diakoniatyöntekijöiden Liiton varsinaiset jäsenet voivat edelleen halutesaan jäsenetuna liittyä Diakonian tutkimuksen seuran jäseniksi.

Liitto maksaa seuran jäsenmaksun puolestasi ja saat postitse kotiisi kaksi kertaa vuodessa ilmestyvän Diakonian tutkimus -aikakauskirjan.

Ilmoita halukkuudestasi liittyä jäseneksi ja yhteystietosi asta.turtiainen@dtl.fi.

MATTI KÄRPINEN/OKMOTIMAA

KANSANEDUSTAJAEHDOKKAINA AKIn ja Diakoniatyöntekijöiden Liiton jäseniä

**KEVÄÄN EDUSKUNTAVAALEIS-
SA** on ehdokkaina eri vaalipiireissä ja puolueissa AKIn perusliittojen ja Diakoniatyöntekijöiden Liiton jäseniä.

AKIn hallituksen ja Diakoniatyöntekijöiden Liiton tekemien päätösten mukaan Crux julkaisee mainittujen ehdokkaiden nimet.

Tiedot on koottu vuoden vaihteessa puolueiden sivuilta.

Uusimaa:

Daniel, Hans-Christian (Kok.)
Heikel-Nyberg, Monica (RKP)
Mäkinen, Auno (Kesk.)
Summanen, Ulla (KD, sit.)
Tuohioja, Pauli (KD)

Varsinais-Suomi:

Auvinen, Ville (KD)
Kantola, Ilkka (SDP)
Eeva, Raija (KD, sit.)
Rantalaiho, Anneli (Kok.)

Kymi:

Vänskä, Raimo (KD)

Etelä-Savo:

Koivikko, Jyrki (Kok.)

Pirkanmaa:

Helin, Matti (Kesk.)
Laakso, Tarvo (KD)

Satakunta:

Kaartinen, Marjatta (Kok.)
Manner, Sirkka-Maria (Kesk.)
Tomperi, Hannu (Vihr.)

Keski-Suomi:

Oinonen, Lauri (Kesk.)
Kallioinen, Matti (KD)

Pohjois-Karjala:

Nuutinen, Tapani (Kesk., sit.)
Kainulainen, Pauliina (Vihr.)

Vaasa:

Jaskari, Jari (Kok.)

Oulu:

Ainali, Veli (KD)
Dickson, Patrick (KD)
Pöytäri, Vesa (KD)

Lappi:

Rundgren, Simo (Kesk.)

Kanttori-urkuriliiton,
Pappisliiton ja
Diakoniatyöntekijöiden Liiton
jäsen

Huolehdiathan, että ammattiliiton jäsenmaksu on peritty palkastasi

Maksamalla jäsenmaksun varmistat jäsenyytesi liitossa ja Erityiskoulutettujen työttömyyskassassa. Lisäksi olet oikeutettu käyttämään liittojen tarjoamia jäsenetuja.

Työnantajan vaihtuessa, pyydä uusi valtakirja liitostasi, täytä se ja anna työnantajan kappale työpaikkasi palkanlaskijalle. Muistathan myös lähettää liiton kappaleen valtakirjasta omaan liittoosi.

Ollessasi poissa töistä esimerkiksi äitiyslomalla, virkavapaalla, työttömänä jne., pyydä pankkisiirtolomake jäsenmaksun maksamista varten liitostasi.

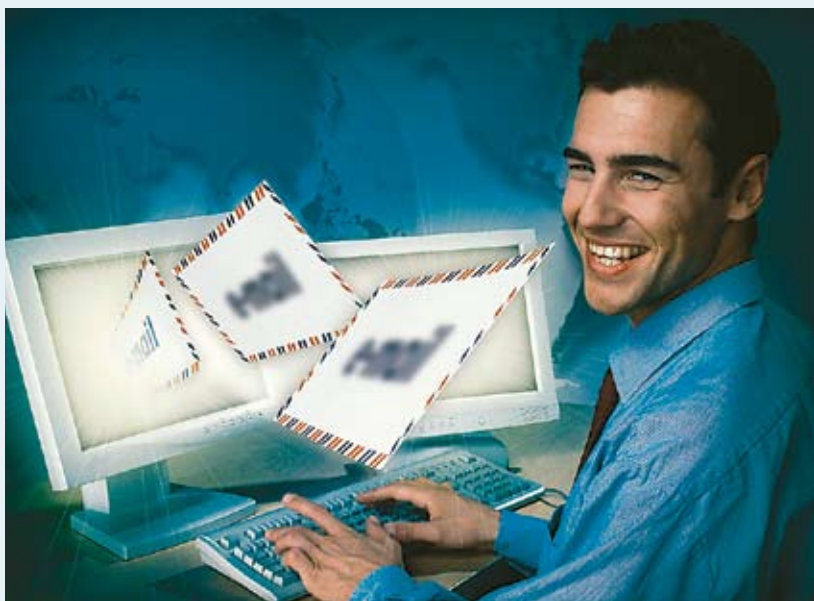

Diakonian aikakauskirja jäsenetuna

Pappisliiton jäsenillä on mahdollisuus saada jäsenetuna kaksi kertaa vuodessa ilmestyvä Diakonian tutkimus -aikakauskirja.

Samalla pääset Diakonian tutkimuksen seuran jäseneksi.

Ilmoita kiinnostuksesi jäsenyyteen AKIn toimistoon Tuija Kukkoselle os. AKI, Rautatieläisenkatu 6, 00520 Helsinki tai tuija.kukkonen@akiliitot.fi.

SÄHKÖINEN PALVELU tuli myös eläkehakemuksiin

Vanhuuseläkettä voi nyt hakea myös Internetin kautta. Eläketurvakeskuksen, eläkeyhtiöiden ja -laitosten sekä Kansaneläkelaitoksen uusi sähköinen eläkkeen hakemispalvelu koskee Suomessa asuvia vakuutettuja.

Sähköisesti on mahdollista hakea vanhuuseläkettä tai varhennettua vanhuuseläkettä ja vanhuuseläkettä ulkomailta. Yksi hakemus riittää. Silä voi hakea samalla kertaa yksityisten ja julkisten alojen vanhuuseläkkeitä, kansaneläkettä ja ulkomailta ansaittua eläkettä.

Voit tehdä sähköisen hakemuksen joko oman eläkelaitoksesi verkkopalvelussa tai Työeläke.fi-palvelussa osoite www.tyoelake.fi. Saat palveluohjeissa yksityiskohtaiset ohjeet hakemuksen tekemisestä. Voit tehdä hakemuksen vaiheittain tai kerralla valmiiksi. Sen myöhempi täydentäminenkin on mahdollista.

Palvelu toimii hakijan omilla verk-

kopalvelutunnuksilla ja Väestörekisterikeskuksen sirullisella henkilökortilla.

Lomakkeen esitäytetyt tiedot on saatu Eläketurvakeskuksesta ja Kansaneläkelaitoksesta.

Eläkettä voi toki edelleen hakea perinteisesti paperilomakkeella sekä Internetissä täytettävällä ja tulostettavalla verkkolomakkeella. Verkkolomakkeet löytyvät osoitteesta www.tyoelake.fi Lomakkeet-linkin alta.

Voit tutustua vanhuuseläkkeen hakemispalveluun erillisessä esittelysivustossa. Esittelysivusto on pakatussa muodossa (zip). Pakkauksen avaamiseksi tarvitset purkuohjelman esimerkiksi ZipCentral tai WinZip. Jos koneellasi ei ole purkuohjelmaa, käy lataamassa se osoitteesta <http://zipcentral.iscool.net> tai www.winzip.com. Katso myös purkuohje.

Hakemispalvelu käynnistyy tunnistautumisella.

Tuomo Mannermaa 70 vuotta

ESKO JÄMSÄ/VAIKOTIMAA

Luther-Agricola-Seuran tilille 800015-72245 (Sampo) 13.4.2007 mennessä. Pankkisiirron viesti maksunsaajalle -osaan merkitään TM 70 ja maksajan nimi/nimet.

Keräykseen osallistuneista kootaan onnitteluadressi, joka luovutetaan Tuomo Mannermaalle muotokuvan paljastustilaisuudessa.

Lisätietoja muotokuvakeräyksestä on saatavilla systemaattisen teologian laitoksen kotisivulta osoitteesta <http://www.helsinki.fi/teol/steol/mannermaa>.

Professori Tuomo Mannermaa viettää merkkipäiväänsä 29.9.2007. Oppilaat, työtoverit ja ystävät ovat päättäneet muistaa häntä merkkipäivänä maala-uttamalla muotokuvan. Muotokuvan maalaus rahoitetaan yleisellä keräyksellä, johon kutsumme teitä osallistumaan.

Osallistumismaksu suoritetaan

OLLI HALLAMAA
tutkijatohtori
SAMMELI JUNTUNEN
professori (mus.)
AILA LAUHA
dekaani
SIMO PEURA
piispa
ANTTI RAUNIO
professori (mus.)

PETRI HAAPIAINEN/VAIKOTIMAA

Matkavakuutus Diakonia- työntekijöiden Liiton varsinaisille jäsenille

Vuoden 2007 alusta liiton varsinaisten jäsenten jäsenmaksuun sisältyy vapaa-ajan matkustaja- ja matkatavara-vakuutus vakuutusyhtiö AIG:ssa. Vakuutus on voimassa enintään 90 vuorokautta kestäville vapaa-ajan matkoilla kaikkialla maailmassa.

Vakuutus koskee liiton varsinaisia 18 - 65-vuotiaita jäseniä. Vakuutettuja ovat myös samassa taloudessa asuva ja mukana matkustava 18 - 65-vuotias puoliso ja vakuutetun alle 19-vuotiaat lapset, kun he matkustavat jäsenen mukana. Kaikkien vakuutettujen tulee asua vakinaisesti Suomessa ja kuulua Suomen sairausvakuutuksen piiriin.

Tarkemmat tiedot vakuutuksesta, vakuutusehdot ja korvaushakemus löytyvät liiton kotisivuilta www.dtl.fi.

Matkalle lähtiessäsi vertaa vakuutustasi nykyiseen matkavakuutukseesi ja harkitse onko uuden vakuutuksen turva riittävä.

MUUTOKSIA Kelan etuuksiin

ENSI VUONNA alkaviin vanhempainpäivärahoihin tulee korotuksia. Äitiysraha nousee enintään 90 prosenttiin työtulosta 56 ensimmäiseltä maksupäivältä. Korotuksen saa noin 45 000 euron vuosituloon saakka, ja sen ylittävien tulojen osalta korotus pienenee. Vanhempainraha nousee 70 prosentista enintään 75 prosenttiin työtulosta 30 ensimmäisen arkipäivän ajalta eli noin viideltä viikolta samaan tuloarajaan saakka.

Jos molemmat vanhemmat käyttävät vanhempainvapaata, he saavat kumpikin korotetun päivärahan. Isä-

le korotusta maksetaan yhteensä 30 ensimmäiseltä vanhempainraha- ja isäkuukauden isyysrahopäivältä. Tämän uskotaan kannustavan isiä käyttämään vanhempainvapaata nykyistä enemmän. Työnantajat saavat nykyistä suuremman kompensaation vanhempainvapaiden kustannuksista.

Sairauspäivärahoissa suurin muutos on osasairauspäiväraha, jonka tavoitteena on helpottaa työhön paluuta pitkältä sairauslomalta. Sairaanhoidokorvausten suorakorvausmenettelyä kevennetään.

DIAKONIAITYÖNTEKIJÖIDEN LIITTO

Diakoniatyöntekijöiden Liiton jäsentilaisuus Turun kirkkopäivillä

Tervetuloa tapaamaan liiton luottamushenkilöitä, jäseniä ja työntekijöitä Turun kirkkopäivillä toukokuussa. Musiikkia ja iltapalaa hyvässä seurassa, perjantaina 25.5.2007 klo 19.30 - 21.30 Kellariravintolassa, os. Linnankatu 16. Mukaan mahtuu myös avec.

Tarjoilun vuoksi pyydämme ilmoittautumista 11.5.2007 mennessä Pirjo Heikkiselle puh. (09) 150 2487 tai pirjo.heikkinen@dtl.fi.

Diakoniatyöntekijöiden liiton jäsenmaksut ennallaan

Vuonna 2007 liiton varsinaisten työtai virkasuhteessa olevien jäsenten jäsenmaksu on 1,3 % varsinaisesta palkasta.

Erilaisilla vapailla, esimerkiksi opinto-, vuorottelu- tai vanhempainvapaalla sekä työttömänä ollessa maksu on 4 euroa/kk. Nämä maksut sisältävät työttömyyskassan jäsenmaksun. Eläkeläisten ja kaksoisjärjestäytyneiden jäsenmaksu on 26 euroa/vuosi.

Opiskelijoiden jäsenyys on maksutonta, mutta ei sisällä työttömyyskassan jäsenyyttä.

Pidäthän jäsentietosi ajan tasalla ilmoittamalla muutoksista liiton toimistoon!

KENESTÄ Vuoden diakoniatyöntekijä?

VOISIKO hän olla sinun työtoverisi? On aika etsiä Vuoden diakoniatyöntekijää, seuraajaa Seppo Laaksolle. Valinta tapahtuu kahden vuoden välein ja seuraava Vuoden diakoniatyöntekijä julkistetaan Diakoniatyöntekijöiden päivillä Lappeenrannassa 3. - 4. syyskuuta 2007.

Valinnan perusteet ovat seuraavat:

- Valittava on diakoniatyöntekijä
- jonka valinta nostaa esille ajankoh- taisen teeman paikallisesti tai valtakun- nallisesti
- joka on kehittänyt itseään, ammatti-

taitoaan ja diakoniatyötä

- joka voi olla joko rohkea ja ennak- koluuloton uudistaja tai "arjen ahertaja"
- joka on ottanut vastuuta yhteisistä asioista
- joka on Diakoniatyöntekijöiden Liiton jäsen.

Ehdotukset henkilöistä voi lähettää liiton hallitukselle kirjallisesti, perustelui- neen, joko alaosastojen kautta tai halli- tuksen jäsenten kautta huhtikuun 2007 loppuun mennessä.

PEREHDYTYSTÄ uuteen palkkausjärjestelmään

Diakoniatyöntekijöiden Liitto järjes- tää jäsenilleen kaksi infotilaisuutta uudesta palkkausjärjestelmästä **Hel- singissä Akavatalossa: torstaina 1.3. klo 13 - 16 ja maanantaina 5.3. klo 13 - 16.**

Kouluttajina toimivat JUKOn kir- kon sektorin pääneuvottelija Arja Vehmas ja liiton työntekijät.

Tilaisuuksiin ovat tervetulleita lii- ton jäsenet läheltä ja kaukaa. Ilmoit- tautumiset viimeistään viikkoa ennen kyseistä tilaisuutta [pirjo.heikkinen@ dtl.fi](mailto:pirjo.heikkinen@dtl.fi) tai (09) 150 2487. Tilaisuudessa tarjotaan kahvit, matkakuluista vas- taa joko osallistuja tai alaosasto.

Liiton työntekijät tulevat kutsusta vierailemaan alaosastoissa ja pereh-

dyttävät jäseniä uuteen järjestelmään. Kokoontumisia, joissa palkkausjär- jestelmään perehdytään, voi myös jär- jestää, jos mahdollista, kahden tai useamman alaosaston yhteisenä. Tie- toa uudesta järjestelmästä löytyy myö- hemmin myös liiton kotisivuilta.

Liiton toimistossa vastataan jäsen- ten palkkaus uudistukseen liittyviin kysymyksiin.

Palkkausjärjestelmän uudistami- seen liittyvä materiaali: sopimus, so- veltamisohjeet, vaativuusryhmittely, tehtäväkuvauslomake ja vaativuus- ryhmien vähimmäispalkat löytyvät Kirkon työmarkkinailaitoksen verk- kosivuilta [http://www.evl.fi/kkh/ heo](http://www.evl.fi/kkh/heo).

YEHIA EMWIS

FUNDAMENTALISTI

– Teatteriesitys AKIn jäsenille Kirkkopäivillä

Pappisliiton ja Kanttori-urkuriliiton jäseniä kutsutaan Teatteri Jurkan esitykseen Turun Kirkkopäivillä la 26.5. klo 15 Kaupunginteatterin Sopukkaan.

Ennakkoihoitautuminen puh. (09) 150 2446 tai sähköpostilla tuija.kukkonen@akiliitot.fi 11.5. mennessä. Näytöksen jälkeen on cocktail-tilaisuus.

Fundamentalisti on vuonna 2006 ensi-iltansa saanut Juha Jokelan käsikirjoittama ja ohjaama näytelmä (edellinen teos Mobile Horror). Roo-leissa ovat Antti Virmavirta ja Irina Pulkka.

Virastaan omantunnonsyistä eronnut pappi, Markus, ja hänen funda-

mentalisti-seurakunnassa toimiva ystävänsä, Heidi, kohtaavat kahdenkymmenen vuoden jälkeen. Heidi on kokenut voimakkaan uskoontulon ja Markusta järkyttää hänen ehdottomuutensa. Näkemysten välinen jyrkkä ristiriita ja esiin nousevat asiat – rakkaus, seksuaalisuus, lähimmäisvastuu ja hyväksytyksi tuleminen – ajavat heidät psyykkisen kestokyvyn äärirajoille.

Näytelmä tutkii avoimesti, mitä fundamentalismi on ja miten siihen pitäisi suhtautua. Esitys ei jää teologisten oppilauseiden lateluksi, vaan syvenee koskettavaksi ja yllättäväksi draamaksi, josta ei puutu vähäeleistä huumoriakaan. (Teat. Jurkan esitteestä)

Diakoniatyöntekijöiden Liiton hallitus

Liiton marraskuussa kokoontunut valtuuskunta valitsi uusia jäseniä liiton hallitukseen erovuoroisten tilalle.

Pj Kaisa Rauma, Turku toimikausi 2006 - 2007, vpj. Seppo Laakso, Nurmijärvi 2006 - 2007.

Jäsenet: Eija Kallionsivu, Åbo 2007 - 2009, Leena Leskelä, Muhos 2005 - 2007, Kari Martikainen, Lapinjärvi 2006 - 2008, Kirsi Valkeapää, Helsinki 2005 - 2007, Kirsi Rantala, Halikko

2006 - 2008, Katri Suhonen, Jyväskylä 2007 - 2009.

Henkilökohtaiset varajäsenet: Irina Lemberg, Borgå 2007 - 2009, Arja Sassali, Raahe 2005 - 2007, Raija Hallikainen, Kuopio 2006 - 2008, Sari Aroheikki, Helsinki 2005 - 2007, Carita Riitakorpi, Järvenpää 2006 - 2008, Kristiina Johansson, Pori 2007 - 2009.

Opiskelijaedustaja Mika Siltala 2007 - 2008.

DIAKONIATYÖNTEKIJÖIDEN LIITTO

JORMA PESONEN/AKILIITOT

Muistathan kesämökkivarauksen 2007

Varmistaaksesi mieluisan lomaviikon ajankohdan Diakoniatyöntekijöiden Liiton kesämökillä Maaningalla ilmoita varaustoihiesi liiton toimistoon mahdollisimman pian.

Etusija annetaan ensikertalaisille varausjärjestyksessä maaliskuun lopun asti.

Mökkivarauksia otetaan vastaan liiton toimistossa puh. (09) 150 2487/ Pirjo Heikkinen. Voit ottaa yhteyttä myös sähköpostitse pirjo.heikkinen@dtl.fi. Hän myös vastaa kysymyksiin.

Lisätietoja kesämökistä löytyy myös liiton uusilta kotisivuilta www.dtl.fi, jäsenten sivuilta.

Uudet luottamusmiehet

Julkisalojen koulutettujen neuvottelujärjestö JUKOn luottamusmiehet ajalle 1.1.2007 - 31.12.2009 on valittu.

Lista luottamusmiehistä löytyy liiton kotisivuilta www.akiliitot.fi ja www.dtl.fi.

Samassa veneessä – airot ristissä

Lappeenranta, Lappeenrantasali
3. - 4.9.2007

MAANANTAI 3.9.

08.30 - 10.30 Ilmoittautuminen

09.30 - 10.30 Kahvi

09.00 - 17.00 Näyttely avoinna

10.30 Aivot ristiin
Alkuhartaus ja visuaalinen tervetuloivotus
Lappeenrannan seurakuntayhtymä

Lappeenrannan kaupungin tervehdys
Matti J. Kuronen, kaupunginvaltuutettu

Palvelurakenteen muutosten vaikutus diakoniatyöhön
Piispa Voitto Huotari

Musiikkia
Romantica-yhtye

KDY:n tervehdys
Johtaja Heikki Hiilamo

Yhteiskunnan moraalit murtuu uskonnonvastaisuuden myötä; miten palauttaa uskonnon positiiviset puolet yhteiskuntaan
Sergei Kiselev, kirkkoherra, Moskovan Patriarkaatin yhteiskuntasuhteiden osaston johtaja

12.15 - 13.30 Lounas

13.30 - 15.00 Paatit

15.00 - 15.30 Kahvi paateissa

15.30 - 17.00 Paatit jatkuvat

- 18.00** **Iltajuhla**
Helsingin diakonissalaitos 140 vuotta
Multimediaesitys
- Konsertti**
Jukka Leppilampi
- 19.00** **Juhlamalja**
- 19.30** **Buffet-illallinen**
- 22.00** **Meditatiivista musiikkia Lappeen Marian kirkossa**
Larry Price, saksofonit ja Jarkko Lavaste, urut
Ohjelmassa virsiä ja jazzia

TIISTAI 4.9.

- 08.30 - 09.30** **Viikkomessu Lappeen Marian kirkossa**
Piispa Voitto Huotari avustajineen
- 09.30 - 12.30** **Näyttelyt avoinna**
- 10.00 - 11.30** **Kokoontuminen työaloittain**
- 11.30 - 12.30** **Lounas ja kahvi**
- 12.30 - 14.15** **Samassa veneessä - Airot veteen**
Musiikkia
Sammonlahden seurakunnan lapsikuoro
Kunniamerkkien jakaminen
Johtaja Heikki Hiilamo ja hiippakuntas sihteeri Ulla-Maija Harju
Puheenvuoro
Vuoden diakoniatyöntekijä
Lähtösiunaus
Piispa Voitto Huotari

SUNNUNTAI 2.9.

- 20.00** **Laiturilla**
Lappeen Marian kirkossa iltamusiikkia

Paatit

1. Diakoninen perhetyö

Diakoninen perhetyö on kirkon yksi vaativimmista työmuodoista. Työn kohteena on usein ammattitaitoa vaativa moniongelmainen perhe.

Tarkastelemme tässä työpajassa työntekijän ”työkalupakkia” ja diakoniatyön mahdollisuuksia ja rajoja. Opettelemme myös systeemisiä kysymyksiä, jotka ovat interventioita turvallisempia työvälineitä. Tutkimme myös itseämme ”sillä kellaria ei saa kuulumattomiin, vaikka kuinka haluaisi asua vintillä!!”

Paattia ohjaa johtaja Martti Esko.

2. Haavoittunut auttaja

Seurakunnan diakoniatyöntekijä ja myötätuntouupumus

Mitä minulle tapahtuu ihmisenä ja työntekijänä, jos sinun traumastasi tulee minun traumani?

Paattia ohjaa Imatran perheasiain neuvottelukeskukseen johtaja Pekka Hätinen ja perheneuvoja Saija Falck-Rahikainen.

3. ”Vem kan segla förutan vind” Hengellisestä elossa pysymisestä

Suomen kieleen on pesiytynyt teonsana ”työlääntyä”. Sanan merkitys kytkeytyy tietynlaiseen kokemukseen tehtävän suorittamisesta. Leipääntyminen ja uupumus saattaisivat sopia sen vastineeksi. Se saattaa sopia ajoittain myös diakoniatyötä tekevän suuhun tai jopa häntä tarkoittamaan.

Paatissa pohditaan työkokemuksen kertymisen sivuvaikutuksia ja etsitään mahdollisia yhteyksiä siihen kutsuun, jonka seurauksena on itse kunkin lyhyempi tai pidempi työhistoria. Väsymisen ja pettymisen rinnalla, sisällä, niitä vastapäättä on voima, jota otsikon laulu ilmentää. Varaudu jakamaan joitakin ajatuksiasi vierustoverisi kanssa.

Paattia ohjaa toiminnanjohtaja Mikko Peura, Hiljaisuuden Ystävät ry.

4. Soutamisen jalo taito – mitä se on?

Kokemuksellinen näkökulma hiljaisen tiedon olemuksesta diakoniatyössä, max. 48 osallistujaa

Onnistuuko hiljaisen tiedon siirtäminen?

Jos, niin miksi ja miten?

Paattia ohjaa diakonissa, järjestösihteeri Asta Turtiainen ja asiantuntijana diakoni, YTM, Jyväskylän yliopiston psykologian laitoksen tohtorikoulutettava Katri Suhonen.

5. Ankkurit ylös ja rohkeasti vesille!

Karilla? Ideat vähissä maahanmuuttajavanhustyössä?

Epäluulojen ravistelua. Voimavarojen aarrearkun aukaisemista. Jaossa hyväksi koettuja toimintamalleja.

Paattia ohjaa diakoniatyöntekijä Sirkka Iljin ja maahanmuuttajatyön sihteeri Marja-Liisa Laihia.

6. Diakonian ja työelämän rajalla

Onko työn maailmalla sijaa diakoniassa? Onko diakonialla sijaa työn maailmassa?

Pureudumme seuraaviin asioihin

- joukkoirtisanominen työpaikalla
- hän on jäänyt työttömäksi
- työttömien yhdistysten ja diakonian yhteistyö ja avunanto
- kolmas sektori ja sosiaaliset yritykset diakonian kumppaneina
- kirkko pitkäaikaistyöttömien työllistäjänä.

Paattia ohjaa yhteiskunnallisten kysymysten sihteeri Marja Kantanen ja yhteiskuntatyön sihteeri Ilkka Sipiläinen.

7. Koulutuspolut diakoniatyöntekijän ammatillisen kasvun tukena

Paatissa pohditaan niitä polkuja, joita tarvitaan ydinosaamista tukevassa koulutuksessa ja etsitään toimin-

nallisin menetelmin uusia uria yhdessä osallistujien kanssa.

Paattia ohjaa apulaisrehtori Pirjo Hakala ja koulutuksen työalasihteeri Riitta Helosvuori.

8. Astu laivaan!

Kanavaristeily Ms Camillalla, max. 200 osallistujaa

Tutustutaan mm. Saimaan kanavalla kanavaseurakuntaan, 1800-luvun uraa uurtavaan diakoniatyöhön, jolla on ajankohtaisuutta tänään. Aaltoilevaa musiikkia ja mielialoja. Michistönä kipparitrio Vesa Häkkinen (KUA), Timo Frilander (Merimieskirkko) ja Jukka Lehtinen (Sisävesiseilaajat), kahvinkeittäjä Vee-rakin laivassa.

9. Diakoniatyö rakennemuutoksien pyörteissä

Kunta- ja seurakuntarakenteessa eletään historiallista ja mittavaa murrosvaihetta. Miten diakonian ja diakoniatyöntekijän käy näiden muutoksien keskellä?

Paattia ohjaa asessori Risto T. Nieminen.

10. Diakonia ristivedossa

- Tuoretta tutkimustietoa, räväkkää keskustelua

Diakoniatyön rooli ja paikka on tänään vahvassa muutoksessa, suorastaan ristivedossa. Miten diakoniatyö on viime vuosina muuttunut? Kuka määrää työn sisällöistä? Mikä on diakonian tehtävä ja identiteetti tänään? Mitä diakonian arjen kannalta merkitsevät mm. yhteistyöverkostojen muutos, vahvistuva tilaaja-tuottaja -malli ja palvelurakenteen muutos? Diakonian tutkimuksen seuran järjestämässä paatissa pohditaan näitä teemoja uunituoreen tutkimustiedon, eturivin tutkijoiden alustusten, porinaryhmien ja yhteis-keskustelujen muodoin. Pohjana toimii erityisesti Diakoniatyöntekijöiden päivien osallistujille tehty tuore kyselytutkimus, joka on seuranta vuoden 2005 diakoniatyöntekijöiden päivien osallistujille tehtyyn kyselyyn. Lämpimästi tervetuloa provosoitumaan, provosoimaan – keskustelemaan ja pohtimaan!

Paattia ohjaavat tutkija TM, YTK Elina Juntunen ja tutkija, dosentti Anne Birgitta Yeung Helsingin yliopistosta.

11. Pahoinpidelläänkö Paatissa?

Ikääntyneisiin kohdistuva väkivalta ja muunlainen kaltoin kohtelu jää usein vain epäilysten asteelle.

Mitä vanhuksiin kohdistuva väkivalta on? Miten se ilmenee? Miten voin työntekijänä olla auttamassa vanhusta, joka on joutunut väkivallan kohteeksi? Nämä ovat teemoja, joita käsittelemme paatissamme.

Paattia ohjaa vanhustyön kehittämispäällikkö Jella Koski Tampereen seurakuntayhtymästä ja asiantuntijana paatissa on projektipäällikkö, THM Sirkka Perttu.

12. Venevarustaja väylämerkkien välissä

Seurakunnan toiminta- ja taloussuunnitelma diakoniatyön palveluksessa

Miten diakoniatyöntekijä kantaa kortensa kekoon seurakunnan toiminta- ja taloussuunnitelmaan? Miten toiminta- ja taloussuunnitelma tukee diakoniatyöntekijän työtä? Mitä hyötyä diakoniatyöntekijälle on oman toiminnan suunnittelusta, tavoitteellisuudesta, vallan ja vastuun selvästä määrittelystä? Miten diakoniarahastoja käytetään tehokkaasti? Miten voidaan tehdä diakonian pr-työtä seurakunnan toimintaker- tomuksessa?

Paattia ohjaa taloussuunnittelupäällikkö Maija-Liisa Hietakangas, avustusvalmistelija Jaana Valtonen ja vs. työalasihteeri Hilikka Mäkelä.

13. Soutaa ja pitää perää – kuinka onnistuu?

Diakonian työalajohtajan roolikartta, max. 40 osallistujaa

Paatissa tehdään näkyväksi ja käsitellään johtavan diakoniatyöntekijän moninaista ja usein jännitteistä roolikarttaa.

Perää pitää vastaava diakonianviranhaltija Ritva Hirvonen Imatralta. Toinen vetäjä varmistuu myöhemmin.

Kokoontumiset työaloittain

Työskentelyn tavoitteena on omasta työstä nousevien kokemusten jakaminen työtovereiden kesken. Työskentelyssä on mukana Kirkon diakonia- ja yhteiskuntatyön työntekijöitä.

1. Johtavat työntekijät

johtaja Heikki Hiilamo

2. Kirkko kaikille

kuurojen ja kuulovammaistyön sihteeri Riitta Kuusi ja vammaistyön sihteeri Ari Suutarla

3. Kriminaali- ja päihdetyö

päihdetyön sihteeri Seppo Lusikka ja kriminaalityön sihteeri Sami Puumala

4. Mielenterveystyö

koulutuksen työalasihteeri Riitta Helosvuori

5. Vapaaehtoistyö

seurakuntadiakonian sihteeri Irene Nummela ja diakoni Marko Pasma

6. Yhteiskunnallinen työ

yhteiskunnallisten kysymysten sihteeri Marja Kantanen ja yhteiskuntatyön sihteeri Ilkka Sipiläinen

7. Yksin työtä tekevät diakoniatyöntekijät

vs. työalasihteeri Hilikka Mäkelä ja hiippakuntasihteeri Ulla-Maija Harju

8. Diakoniasteologit

yhteiskuntatyön sihteeri Ilkka Sipiläinen ja kriminaalityön sihteeri Sami Puumala

3.–4.9.2007 Lappeenrannassa

Samassa veneessä - aivot ristissä

YHTEYSTIEDOT

Sukunimi	Etunimi
Toimipaikka	
Postiosoite	
Postinumero	Paikkakunta
Puh.	Fax
Sähköposti	

OSALLISTUMISMAKSU

	Alennettu hinta maksettu ennen 2.6.2007	Normaali hinta maksettu 2.6.2007 jälkeen
Osallistumismaksu	160 € ☐	200 € ☐
Osallistumismaksu opiskelijat/työttömät	50 € ☐	70 € ☐

LOUNAAT JA ILTAOHJELMA

Lounaspaketti 30 €	Otan ☐	En ota ☐	YHTEENSÄ €
Illallinen maanantaina 3.9. (sisältyy osallistumismaksuun)	Osallistun ☐	En osallistu ☐	
Erikoisruokavalio			
Kasvis ☐	Ei kalaa ☐	Laktoositon ☐	Muu, mikä ☐ _____

PAATIT

KOKOUKSET TYÖALOITTAIN

Merkitse 1., 2. ja 3. Osallistujien määrä on rajattu.

Paatit ja kokoukset työaloittain täytetään ilmoittautumisjärjestyksessä.

Paatit

1. Diakoninen perhetyö _____
2. Haavoittunut auttaja _____
3. ”Vem kan segla förutan vind”
Hengellisestä elossa pysymisestä _____
4. Soutamisen jalo taito - mitä se on? _____
5. Ankkurit ylös ja rohkeasti vesille! _____
6. Diakonian ja työelämän rajalla _____
7. Koulutuspolut diakoniatyöntekijän
ammattillisen kasvun tukena _____
8. Astu laivaan! _____
9. Diakoniatyö rakennemuutoksien
pyörteissä _____
10. Diakonian Tutkimus _____
11. Pahoinpidelläänkö Paatissa? _____
12. Venevarustaja väylämerkkien välissä _____
13. Soutaa ja pitää perää - kuinka onnistuu? _____

Kokoukset työaloittain

1. Johtavat työntekijät _____
2. Kirkko kaikille _____
3. Kriminaali- ja päihdetyö _____
4. Mielenterveystyö _____
5. Vapaaehtoistyö _____
6. Yhteiskunnallinen työ _____
7. Yksin työtä tekevät
diakoniatyöntekijät _____
8. Diakoniateologit _____

OSALLISTUJAN NIMI _____

MAJOITUS (merkitse 1. ja 2. vaihtoehto)

EN TARVITSE MAJOITUSTA / HOIDAN ITSE ☐

Tulopäivä ja -aika ____/____ klo ____ Lähtöpäivä ____/____

Huonetoveri _____

Erikoistoiveita majoitusvaraukseen _____

	1 hh	2 hh
____ Sokos Hotel Lappee	97 € ☐	119 € ☐
____ Scandic Hotel Patria	97 € ☐	120 € ☐
____ Hotel Cumulus Lappeenranta	90 € ☐	120 € ☐

YHTEENSÄ

€

Huonehinnat sisältävät aamiaisen ja alv:n. Hinnat/huone/yö. Kahden hengen huoneen voi varata vain, mikäli pystyy nimeämään itselleen huonetoverin. **Majoitus maksetaan etukäteen.** Majoitusvaraukset ovat sitovia. Ennen 2.7.2007 tehdyistä peruutuksista veloitamme 20 euron huonevarauksen peruutusmaksun. Sen jälkeen tehdyistä peruutuksista ei makseta hyvitystä. Peruutukset pyydämme tekemään kirjallisesti tai sähköpostitse.

MAKSUTAPA (pankkisiirto, luottokortti tai laskutus)

Maksan pankkiin ☐ Maksan luottokortilla ☐ Pyydän lähettämään erillisen laskun ☐
Laskutuslisä 6 €

Tilinhaltija: **Diakoniapäivät 2007**

Pankki: **Nordea**

Tilinumero: **114635-533796**

Luottokortti: VISA ☐ Eurocard ☐ Master Card ☐

Luottokortin numero:

Voimassa (kk/vuosi): / Kortin tunniste

3 viimeistä numeroa kortin takapaneelissa

Kortinhaltija _____

Kortinhaltijan allekirjoitus _____

Laskutusosoite, ellei sama kuin yhteystiedoissa

Ilmoittautuminen on voimassa, kun osallistumismaksu on saapunut tilille tai maksu veloitettu luottokortilta. Muista mainita osallistujan nimi pankkisiirron yhteydessä!

Laskutuslisä 6 €.

MAKSUT YHTEENSÄ
(Osallistuminen+lounas + majoitus)

€

Laskutusyhteyshenkilö

Laskutusosoite

E-mail

Puh.

PALAUTUS

LISÄTIETOJA

Postita tai faksaa:

Tampereen Kokouspalvelu Oy
Hämeenkatu 13 B
33100 TAMPERE

Fax: (03) 222 6440

E-mail: office@tampereconference.fi

Puh. (03) 366 4400

www.lappeenrannanseurakunnat.fi

KIRKON MUSIIKKI - MONINAISTA JA OMINTAKEISTA

MIKAEL HELENELUND

SUOMEN KANTTORI-URKURILIITON JA AKIN PUHEENJOHTAJA

mikael.helenelund@evl.fi

KIRKON MUSIIKIN ja kanttorin viran moninaiset haasteet olivat asialistalla, kun pohjoismaisten kirkkomuusikkojärjestöjen edustajat kokoontuivat tammikuussa 2007 talviseen Luulajaan perinteiseen tapaamiseensa *Nordisk facklig konferens*. Puolentoista vuoden välein toistuva konferenssi on oiva forum peilata omia ja yhteisiä ajankohtaisia ongelmia.

Kaikissa Pohjoismaissa on jo toteutettu tai ollaan toteuttamassa Bolognaprosessin edellyttämät korkeakoulutuksen uudistukset. Kirkkomusiikkikoulutuksen sisällön suunnittelua vaikeuttaa kaikissa maissa se, että kirkon ja oppilaitosten välinen viestintä ontuu pahasti. Kirkolla ei ole yhtenäistä näkemystä siitä, minkälaista musiikkia ja muusikon profilia seurakuntiin halutaan, vaan seurakunnat määrittelevät tarpeensa ja toimimuksensa yhä itsenäisemmin. Tämä on ongelma paitsi koulutussuunnittelijoille myös yksittäiselle kanttorille, sillä opintojen syventymiskohteen ”väärä” valinta saattaa myöhemmin ikävästi kaventaa viransaantimahdollisuuksia seurakuntien vapailla markkinoilla.

Näyttää olevan selvä yhteys seurakuntien kasvavan itsenäisyyden ja maiden virkasuhdelainsäädännön muutosten välillä. Esimerkiksi Tanskassa seurakuntien itsenäistä toimivaltaa on lisännyt se, että kirkkomuusikot eivät enää ole virkasuhteessa. Ruotsissa vastaava kehitys on tapahtunut jo aikaisemmin, ja siellä seurakuntien musiikillinen moninaisuus lienee kaikista suurin. Kaikissa Pohjoismaissa ollaan menossa kohti suurempia hallinnollisia yksiköjä. Tanskassa käykin keskustelu vilkkaana siitä, voidaanko kirkkomuusikko velvoittaa toimimaan korvauksetta naapurikirkon kanttorin sijainna.

KIRKKOMUSIIKIN KASVAVAAN moninaisuuteen kiinnittivät huomion myös norjalaiset, jotka esittelivät tuoretta *Mangfold og egenart* -raporttiaan kirkkomusiikin jatko- ja täydennyskoulutustarpeista ja -haasteista.

Murentaako jatkuva monipuolistumisen vaatimus kanttorin viran ydintä ja identiteettiä? Koskeeko monimuotoisuuden vaatimus myös seurakunnan ydintoimintaa eli jumalanpalveluksia ja toimituksia? Vierailevien muusikkojen käyttö on usein parempi vaihtoehto kuin kanttorin jatkuva venyminen erilaisiin tarpeisiin, mutta musiikkitoiminnan ulkoistamiseen liittyy monta ongelmaa. Kirkosta vieraantuneiden tavoittelu ei saisi tapahtua seurakunnan ydintoiminnan ja identiteetin kustannuksella.

SUOMEN EDUSTAJAT esittelivät Luulajassa AKIn jäsenkyselyn tuloksia ja maamme kirkkomusiikkijuhla-perinnettä. Muiden Pohjoismaiden liitot eivät ole tehneet mitään vastaavanlaajuisia jäsenkyselyjä, eivätkä ne mitenkään osallistu maansa kirkkolaulujuhlien järjestämiseen, jos sellaisia ylipäänsä pidetään. Suomessa kirkkomusiikkijuhlien on katsottu olevan luovuttamaton osa kanttorien ja heidän ammattijärjestönsä työkenttää.

Kirkkomme uutta palkkausjärjestelmää läpikäydessä löytyi runsaasti yhteistä keskusteltavaa. Tanskassa paikallisten palkkaneuvottelujen merkitys on kasvamassa ja Ruotsissa asiasta on jo pitkä kokemus, kuten myös kanttorin työssä suoriutumisen arvioinnista. Vain Norjassa pysytään vielä melko keskitetyssä järjestelmässä, jossa palkka määräytyy suoraan kirkkomuusikon koulutuksen mukaan.

LUULAJASSA kokoontui myös Pohjoismainen kirkkomusiikkineuvosto suunnittelemaan tulevaa kirkkomusiikkisymposiumia Stavangerissa 18. - 21.9.2008. Norjasta tulee alkukeväällä virallinen kutsu, josta käy ilmi osallistumis- ja majoituskustannukset. Konferenssin ohjelmasta kuului tutustuminen Luulajan seudun tärkeimpiin kirkkoihin ja urkuihin, vierailu Piteån musiikkikorkeakoulun kirkkomusiikkiosastolla sekä unohdettu retki Kirunaan ja Jukkasjärven jäähotelliin. ■

AKIn uusi puheenjohtaja Mikael Helenelund:

YHTEISTYÖSSÄ on voimaa

MERJA LAAKSAMO

AKIN APULAISTOIMINNANJOHTAJA

- Olen myönteisesti yllättynyt siitä, miten hyvin AKI-yhteistyö toimii, miten avointa ja rehellistä keskustelua olemme käyneet, sanoo AKIn uusi puheenjohtaja, kanttori Mikael Helenelund. Hän listaa yhteisiä asioita molemmille AKIn ammattiryhmille.

- Sekä papeilla että kanttoreilla on työajaton työ, perheen ja työelämän yhdistäminen on hankalaa. Seurakuntarakenteen muutos koskee niin pappeja kuin kanttoreitakin. Perusliitot ovat molemmin puolin osoittaneet halua ymmärtää toisiaan ja jakaa yhteisiä ongelmia.

Aina ei valmiuksia yhteistyöhön ole ollut samalla tavalla.

- Kanttori-urkuriliiton valmisteilla olevasta 100-vuotishistoriikista ilmenee, miten pappien ja kanttorien välillä on ollut vuosien saatossa köydenvetoa eri suuntiin, kilpailua vaikutusvallasta, taistelua määrärahoista. Olen iloinen tästä uudesta kehityksestä ja yhteistyömahdollisuudesta, jota esimerkiksi Ruotsin kirkossa on jopa kummasteltu.

- Olisin toivonut myös diakonia-työntekijöitä mukaan yhteistyöhön, mutta kunnioitan tietysti heidän päättöstään.

Mikael Helenelund tuli aikoinaan mukaan ammattiyhdistystoimintaan, kun hänet valittiin liiton ruotsinkielisen alaostaston Kyrkomusikerföreningenin hallitukseen. Kohta hän oli yh-

distyksen puheenjohtaja ja varajäsen Kanttori-urkuriliiton hallituksessa. Kesällä 2005 hänet valittiin Kanttori-urkuriliiton puheenjohtajaksi.

Haasteiden edessä

AKIn tämänhetkiset haasteet liittyvät muun muassa palkkausjärjestelmän uudistamiseen.

- Meillä on nyt sellaiset työkalut, joilla palkkapolitiikkaa voidaan uudistaa ja parantaa työn vaativuutta vastaamaan. Haasteena on kouluttaa työyhteisö käyttämään näitä välineitä. Uusi palkkausjärjestelmä vaatii työntekijältäkin aktiivisuutta, Helenelund sanoo.

- Jäsenkunnalla on tällä hetkellä paljon kysymyksiä ja pelkojakin siitä, miten palkkojen käy. Mutta kysyn vaan, onko nykyinen järjestelmä ollut hyvä? Onko sen tuomaan palkkakehitykseen oltu tyytyväisiä?

- Uusi järjestelmä edellyttää, että siihen paneudutaan huolella ja neuvotteluyhteys toteutuu työntekijöiden ja työnantajan kesken. Olen seurannut tilannetta Ruotsissa, jossa on ollut vielä paljon vapaampi palkkapolitiikka ja siellä ollaan palkoissa meitä edellä.

- Edelleen meillä sovitaan vähimmäispalkoista keskitetysti ja kokemuslisäjärjestelmä säilyy lähes ennallaan. Kymppiliitteen ajalta meillä on kokemusta siitä, että paikallisella neuvottelulla saavutetaan tuloksia. Nyt samat mahdollisuudet annetaan kaikille seurakunnille.

Seurakuntarakenteen muutos on Mikael Helenelundin mielestä toinen haaste, jonka onnistuminen edellyttää huolellista valmistelua ja työntekijöiden kuulemista.

- Seurakuntien yhdistämisen myötä saamme elinvoimaisempia yksiköjä,

joissa myös palkka-asiat on helpompi hoitaa kuntoon. Meidän on kuitenkin tarkkaan seurattava virkojen määrää ja henkilöstökysymyksiä.

Helenelund näkee seurakuntarakenteen muutoksen pikemmin mahdollisuutena kuin uhkana.

- Liitosten myötä on mahdollista erikoistua ja suunnata voimavaroja yksilöidymmin.

Uhkakuviakin Helenelund tulevaisuudessa näkee. Yksi sellainen on kirkon jäsenpohjan kaventuminen.

- Yksittäisillä työntekijöillä on oma tehtävänsä siinä, että seurakuntalaiset kokisivat kirkon omakseen, arvostaisivat sitä ja haluaisivat olla sen jäseniä. Kirkosta eroamisen syyt ovat tietysti moninaiset, mutta näen, että myös meillä työntekijöillä on mahdollisuutemme vaikuttaa asiaan, kun hoidamme työmme hyvin, Helenelund painottaa.

Myös työntekijöiden rekrytointiin liittyvät asiat ovat AKIn tulevaisuuden haasteita. Kanttorikoulutukseen alkaa olla pulaa tasokkaista hakijoista, joilla on edellytyksiä selviytyä vaativista opinnoista. Teologipuolella ongelma on enemmän siinä, että valmistuneet hakeutuvat muualle kuin kirkon töihin.

- Kanttorien kohdalla luo epävarmuutta koulutuksen jatkuva uudistaminen. On epä tietoisuutta siitä, mikä koulutus mihinkin virkaan kelpoistaa, ja tämä saattaa olla esteenä koulutukseen hakeutumiseen.

Musiikki on osa julistusta

Mikael Helenelundin yksi harrastus on teologia ja sen suhde musiikkiin.

- Musiikkivalintoja tehdessä haluan ottaa teologiset näkökohdat huomioon siten, että jumalanpalveluksesta tulee

eheä kokonaisuus, jossa musiikki palvelee sanaa. Musiikki on osa julistusta. Musiikin tulee niin toimituksissa kuin jumalanpalveluksessa auttaa ihmistä ilmaisemaan uskoaan ja ymmärtämään, että hänen elämänsä on Jumalan käsissä. On tärkeää, että ihminen kokee kirkollisen tilanteen puhuttelevana.

Kuvataiteella on Helenelundin mielestä hiukan sama tehtävä kuin musiikilla.

- Kirkollinen kuvataide ja musiikki tukevat toisiaan, ne auttavat kuvaamaan sellaista, mitä ei voi sanoin ilmaista.

Kiinnostus kuvataiteeseen ilmenee esimerkiksi matkoilla niin, että kirkot ja museot on käytävä läpi. Kotoa löytyy myös kokoelma taidekirjoja.

Kirjalliseen osastoon kuuluu myös eri maiden virsikirjojen keräily, jota Helenelund harrastaa. Tähän mennessä hyllyyn on kertynyt noin 30 erilaista virsikirjaa. Tässäkin pohjana on ammatillinen kiinnostus.

- Virsi määritellään eri maissa eri tavalla. Esimerkiksi Ruotsin virsikirjaan on päässyt monia sellaisia virsiä, mitä täällä ei virsiksi luettaisi ollenkaan. On mielenkiintoista perehtyä virsien erilaisiin versioihin eri aikakausilta, siitä on hyötyä myös soittamisessa.

Musiikin kuuntelu on yksi Mikael Helenelundin harrastuksista.

- Kuuntelen lähinnä sellaista musiikkia, mistä on hyötyä työlleni. Ajankäyttö säätelee mieltymyksiä. Eniten kuuntelen kuoromusiikkia ja työni puolesta seuraan, mitä Suomessa julkaistaan. Meillä on seurakunnissakin todella korkeatasoisia kuoroja.

Ihmiset ja soittaminen antavat voimaa

AKIn uusi puheenjohtaja on sosiaalinen ja viihtyy hyvin ihmisten parissa, mikä onkin yksi edellytys niin ammatityhdistystoiminnalle kuin myös kanttorin työlle. Hän paneutuu asioihin perusteellisesti ja omaa taipumuksen

Mikael Helenelund

- syntynyt Helsingissä 1955
- perheeseen kuuluu vaimo ja neljä lasta
- opiskelu
 - * lukiovuosina urkujensoittoa Sibeliuksen Akatemian nuorisosastolla
 - * kielitiedettä Helsingin yliopistossa (FM)
 - * musiikkia Helsingin konservatoriossa
 - * kanttorintutkinto Pietarsaaren konservatoriossa
- työhistoria
 - * kieltenopettajana Helsingin yliopistossa 1980-luvulla
 - * Munsalan kanttori 1990 - 1996
 - * Porvoon tuomiokirkko-seurakunnan kanttori 1996 -
 - * Suomen Kanttori-urkuriiliton puheenjohtaja 2006 -
 - * AKIn puheenjohtaja 2007 -

uppoutua työhön liiankin paljon, mistä hän pilke silmäkulmassa toteaa, ettei itse ole oikein hyvä esimerkki muille työn ja vapaa-ajan säätelystä.

Kuitenkin hän osaa myös rentoutua. Yksi tapa unohtaa ympäröivä maailma on soittaminen.

Mikael Helenelund sanoo olevansa myönteisesti yllätynyt siitä, miten hyvin AKI-yhteistyö toimii.

- Soittaminen antaa minulle voimaa tehdä muuta. Kun soitan, unohdan kaiken ympärilläni, keskityn vain siihen. Porvoon tuomiokirkon urut ovat harmikseni tällä hetkellä korjattavana, eikä niillä pääse soittamaan. Toisaalta se tässä tilanteessa vapauttaa aikaa luottamustoimien hoitamiseen ja AKIn asioille.

Mikael Helenelund on perheineen muuttanut kesällä vaimonsa sukutilalle, jota on huolella kunnostettu. 200 vuotta vanha tila sijaitsee rauhallisella paikalla metsien ja peltojen ympäröimänä.

- Ulkona riittää aina pihatöitä. Haa-veeni on aloittaa metsän raivaaminen. Tilalla on myös 100 vuotta vanha navetta, jolle mietitään vielä käyttöä.

Mikael Helenelundille on kirkon sanomassa tärkeää ja läheistä vapaus ja se, että ihminen hyväksytään sellaisenaan kuin hän on.

- Saan luottaa siihen, että meillä on hyväntahtoinen Jumala, joka johdattaa. Tietysti myös Vapahtaja merkitsee paljon ja anteeksianto. Se velvoittaa meitä antamaan anteeksi myös toisillemme. ■

Mitä kirkon jäsenyys merkitsee?

Kirkon jäsenyys on tulevaisuudessa yhä harvemmalle itsestään selvää. Jäsenetujen perään kysellään, mitä kirkko minulle antaa, miksi olisin seurakunnan jäsen? Näihin kysymyksiin myös kirkon työntekijällä on hyvä olla vastaus mietittynä, sillä varmasti sitä tullaan häneltä jossakin vaiheessa kysymään. Mikä merkitys seurakuntataustalla on kirkon työntekijälle? Aihetta pohtivat omalta kannaltaan tuleva diakoniatyöntekijä ja teologian opiskelija.

Kirkon suojasta löytyy TURVAA JA PYSYVYYTTÄ

MINNA HUISTINOJA

TEOLOGIAN YLIOPPILAS, RIIHIMÄKI

KIIREISESSÄ JA VAATIVASSA elämänmenossa kirkko on paikka hengähtää. Nykyaikana ihmiset vain lienevät niin tottuneita kiireeseen, etteivät enää pysähdy iättömän sanoman äärelle. Näin kirkosta tulee vieras ja siitä erotaan entistä helpommin. Itse en ole kovin ahkerasti kirkossa käynyt, vaikka opiskelenkin kirkon virkaan.

Vaiheeni seurakunnan toiminnassa on vähäinen ja katkonainen. Lapsena kävin pyhäkoulua, kun muutkin meidän pienen kotikylän lapset kävivät. Pyhäkoulua pidettiin vanhassa kansakoulussa, enkä ollut sen kummemmin seurakunnan kanssa tekemisissä lapsena. Pyhäkoulun jälkeen en ole tuntenut minkäänlaista vetoa mihinkään ikäryhmäni tapaisiin rientoihin. En ole koskaan ollut innostunut diskoista, bileistä enkä mistään muustakaan. En ole edelleenkään. Kirkon nuorisotyökään ei saanut minua mukaansa. Ripikoulun aikoihin kävin joskus ru-

kousilloissa, joissa kokoontui pääasiassa vanhempaa väkeä. Lukion jälkeen opiskelin Kansanlähetyksellä Ryttylässäkin, mutta en vielä kukaan tuntenut vetoa aktiiviseen seurakuntaelämään, kaikista vähiten siihen ryhmään, johon ihmiset olettivat minun lukeutuvan, nuoriin aikuisiin.

En ole kovin aktiivisesti ollut edelleenkään mukana, pidän pyhäkoulua ja vedän seurakunnan mediapainotteista kerhoa sekä toimin tiedotustyöryhmässä ja joskus teen keikkajuttuja seurakunnalle. Lisäksi olen mukana humanitääristä kristillistä työtä tekevässä yhdistyksessä, joka vie lohtua ja tukea Pietarin alueen vangeille, lastenkotien lapsille ja köyhille.

Tie vei kohti kirkon virkaa

Miksi sitten teologiseen, jos seurakunta ei ole tuntunut kovin läheiseltä? Olin kolme vuotta sitten vanhan kotikuntani eräässä koulussa sijaisena opettamassa uskontoa. Olen aina pitänyt uskonnosta oppiaineena. Ajatuksenani oli alun perin opiskella uskonnon opettajaksi. Lähdin kokeilemaan ja toisella hakukerralla pääsin sisään.

Haaveet opettamisesta saivat pian kuitenkin väistyä pappeuden tieltä. Teologiseen tullessani vastustin naispappeutta, mutta ensimmäisen vuoden aikana kantani muuttui, kiitos hyvän opetuksen. Tänä päivänä ajattelen omaa pappeuttani kutsumuksena, en tietoisena valintana. Tämä ei tapahtunut niin, että olisin joku kaunis aamu herännyt ajatukseen, että ryhdynpä papiksi. Ajatus kypsyi ajan myötä ilman, että olisin itse tietoisesti edes sitä kysytellyt. Pappeus valitsi minut, en minä pappeutta. Pappeudesta ajattelen, että pappi on ihmisiä varten eikä toisin päin. Papin tulee olla nöyrä palvelija.

Vaikka en aktiivisesti osallistukaan seurakunnan rientoihin, olen ollut pitkään ahkera sivustakatsoja. Seuraan hyvin tarkkaan kirkollista ja hengellistä elämää mediasta. Kirkon jäsenyys on minulle nykyisin tärkeä asia. Olen vanhan, perinteisen luterilaisuuden kannattaja. Karismaattisuus ja fundamentaalisuuskin ovat tulleet vuosien mittaan tutuiksi, mutta suomalaiseen elämänmenoon ne eivät mielestäni oikein sovi. Ymmärrän kuitenkin, että

monet luterilaisen kirkon aktiiveista kannattavat myös karismaattisuutta.

Teologian ylioppilana en osaa ajatella, että Raamattu olisi tipahtanut taivaasta ja sitä tarvitsisi kirjaimellisesti noudattaa, mutta sen sisällön oikea selittäminen on mielestäni kirkon tehtävä. Näen karismaattisuudessa kyllä piskuisen vaaran siihen, että itse asia jää sivuun, kun huomio siirtyy niin herkästi muualle. Tunnen karismaatikkoja, joiden mielestä näin maallistunut nainen ei kerta kaikkiaan sovi papiksi, koska minulla ei ole aktiivista, jokaviikkoista otetta seurakuntaan. En myöskään päivittäin lue Raamattua, hengellisiä kirjoja kylläkin. Onpa osa heistä jopa sitä mieltä, että tuleva pastori ei saa missään nimessä kulkea topeissa kesähelteellä, koska se on säädytöntä ja liian paljastavaa pukeutumista eikä tulevan ammatin mukaista. Joskus tällaisista puheista vähän huvittuneenakin ajattelen, että tärkeintä on kuitenkin papin oma vakaumus. Ihmiset kun voivat olla hyvinkin vahvasti uskossa ilman karismaatikkojen vaatimia ulkoisia tunnuksia.

Luterilaisen kirkon tulisi tarjota pysyviä arvoja

Olen ollut huolissani siitä, miten luterilaiset arvot ovat menettäneet otettaan nuorison keskuudessa. Mielestäni luterilainen kirkko voisi enemmän kertoa arvoistaan. Kirkon sanoma ja arvomaailma antavat paljon. Siksi kirkon jäsenenä pysyminenkin on tärkeää. Toki tulee muistaa, että kirkko ei ketään pelasta, vaan sen pelastuksen tuo usko siihen, mitä kirkko opettaa. Kirkko antaa puitteet sen uskon kerptomiselle ja opettamiselle.

Minusta kirkon ei pidä miellyttää kaikkia muuttamalla itseään. Luterilaisella kirkolla tuntuu olevan tarve miellyttää kaikkia, mutta mitä sitten, kun kirkosta lähtevät jo nekin jotka uskovat? Kirkosta eroaminen on ikävä tosiasia, mutta meidän tulisi saada

Kirkolla tulisi olla matala kynnyks ja turvaa tulisi luoda sen iättömillä arvoilla, sanoo Minna Huistinoja.

pidettyä edes uskovat sen jäseninä. Nyt suunta pois on molemmissa suunnissa; maallistuneet, kirkon vieraaksi tuntevat ihmiset eroavat, mutta myös sellaisia ihmisiä eroaa, joiden mielestä kirkko on liian maallistunut. Kirkolla tulisi olla matala kynnyks, ja turvaa tulisi luoda sen iättömillä sanomalla. On tärkeää, että kirkko on vanha ja tuo rohkeasti julki omat arvonsa, vaikka ne poikkeaisivat valtavirran arvoista. Ihmiset kaipaavat pysyvyyttä yhä enemmän ja kirkon, jos minkä, tulisi sitä ihmisille tarjota. Turvaa ja pysyvyyttä sakramenteilla ja sanalla. Suomalaiset etsivät turvaa kirkosta hädän

hetkellä. Nähtiinhän se jo tsunamin aikoihin.

Kirkko ei ole aikansa elänyt instituutio, eikä sen sanoma ole asia, joka voidaan siirtää pölyttymään hyllylle, kun se ei kiinnosta ja tunnu enää omalta. Liekö sitten nykyajan suuren vitsauksen, kiireen aikaansaannos, että ihmiset eivät pysähdy hetkeksi. Tässä ajassa minä on se, jota ihmiset palvoivat, mutta kirkossa kerrotaan Jeesuksesta, joka sanookin sinä. Kirkolla olisi paljon annettavaa sanomallaan, jos ihmiset vain pysähtyisivät hetkeksi sitä kuuntelemaan. ■

Pyhäkoulusta diakoniatyöntekijän suuriin saappaisiin

SANNA NOUSIAINEN
SOSIONOMI (AMK) -DIAKONI

OLEN OLLUT pikkulapsesta alkaen mukana seurakunnan toiminnassa, ensin isoäidin pitämässä pyhäkoulussa ja samaan aikaan seurakunnan päiväkerhossa. Teinivuosien muutaman vuoden mietiskelyn ja itseni etsiskelyn jälkeen tulin taas mukaan seurakunnan toimintaan, samaa reittiä kuin moni muukin, rippikoulun ja isoskoulutuksen kautta.

Näiden seurakunnan nuorisotyössä vietettyjen vuosien jälkeen seurakunta tuli minulle tutuksi, turvalliseksi ja omaksi paikaksi.

Seurakuntataustani on osoittautunut hyödylliseksi sekä koulutukseen hakeutuessani että opintojen aikana. Pelkästään ”maallisen puolen” opinnot olivat välillä todella vaativia, ja kun lisäksi suoritin kaksoiskelpoisuutta, tuntui välillä, että vuorokaudessa ei vain ole riittävästi tunteja kaiken valmiiksi saamiseen.

Itseäni auttoi se, että seurakunnan toiminnan peruspiirteet olivat ennestään tuttuja ja olin pohtinut paljon kristinuskoa ja luterilaisuutta.

Sain keskittyä uuden oppimiseen ja tutkailuun, sen sijaan että olisin joutunut käyttämään kaiken energiani aloitustasolle pääsyyn.

Opinnot ovat myös antaneet mahdollisuuden punnita omia ajatuksiani

seurakunnasta ja tarvittaessa muuttaa niitä.

Seurakuntataustasta valmiuksia

Millainen työntekijä minusta sitten tulee seurakuntataustani huomioon ottaen? En tiedä. En pysty erittelemään millä lailla olisin erilainen, jos en olisi aikoinani ollut mukana seurakunnan toiminnassa. Seurakuntataustani on vahvasti osa minua, sitä kokonaisuutena joksi olen vuosien varrella muovautunut.

Mielestäni olen seurakuntataustani ansiosta saanut tiettyjä valmiuksia työskennellä seurakunnan palveluksessa. Uskon kuitenkin, että ammatillinen identiteetti kehittyy suurimmalta osaltaan vasta työtä tehdessä. Valmistumisjuhlassammekin todettiin, että opinnot antavat perusvalmiudet, joiden pohjalta voi ponnistaa eteenpäin ja kehittää ammatillista identiteettiään.

Tähänastisen kokemukseni valossa näen työskentelyn kirkon palveluksessa haastavana, mutta antoisana.

Diakoniatyö on alati muutoksessa ja tilanteet peilautuvat nopeasti suhteessa yhteiskunnassamme tapahtuviin muutoksiin. En näin äkkiseltään ajatellen tiedä mitään toista ammattia, jossa käsitellään niin laaja-alaisia ja erilaisia asioita kuin diakoniatyössä.

Jokainen päivä voi tuoda mukanaan jotain uutta, ja se että saa itse olla keskellä kaikkea sitä elämää, on mielestä-

ni hämmentävää ja jollain tapaa etuoi-
keutettua.

Nykyhetki ratkaisee

Se, että itselläni on seurakuntatausta, ei tee minusta yhtään parempaa tai so-
pivampaa diakoniatyöntekijää kuin
sellaisesta opiskelijasta tai jo valmistu-
neesta, jolla ei ole vastaavaa kokemus-
ta seurakunnasta.

Ammatillisen identiteetin on kuitenkin oltava jotain aivan muuta kuin riviseurakuntalaisen identiteetin. Nykyhetki ratkaisee.

Oma identiteetti rakentuu myös menneen, mutta ennen kaikkea tämän hetken varaan. Omalta kohdaltani koen kuitenkin vahvuudeksi sen, että olen saanut olla mukana aiemminkin seurakunnan toiminnassa.

Opiskeluvuosina omasta identiteetistä puhuttiin jonkin verran, mutta usein lähinnä kontekstissa, jossa todettiin, ettei ammatillinen identiteetti saa riittävästi tukea opintojen aikana.

Mielestäni seurakuntiin tarvitaan niitä, jotka ovat olleet tiiviisti mukana seurakunnallisessa toiminnassa sekä niitä, jotka eivät ole olleet. He kenties osaavat nähdä seurakunnan toiminnan vielä hieman ulkopuolisen näkökulmasta ja kyseenalaistaa sekä mahdollisesti kehittää toimintoja enemmän.

Halusin myös itse olla mukana vaikuttamassa seurakunnan toimintaan sen sisäpuolelta, ja olla pohtimassa,

Sanna Nousiainen sanoo, että seurakuntiin tarvitaan niitä, jotka ovat olleet tiiviisti mukana seurakunnallisessa toiminnassa ja niitä, jotka eivät ole olleet.

mitä ihmiset oikeasti kaipaavat ja tarvitsevat arjessa selviämiseen.

Koen, että seurakuntataustani on ollut vahva tuki opintojeni aikana. Tuki, mutta ei määrittävä tai määräävä tekijä. Pyhäkoulun lammastarroista ja ikimuistoisista tulkinnoista ”Milläs minä pääsisin taivaaseen” –kappaleesta on ollut pitkä matka kirkollisen ammatin valintaan.

Voi olla, että alun perin lähdin opiskelemaan osittain siksi, että minulla oli kuva tietynlaisesta seurakuntatyöstä, työstä jota haluan tehdä. Se kuva on kuitenkin opintojen aikana moneen kertaan muuttanut muotoaan, ja varmasti muuttaa edelleenkin.

Jos matka pyhäkoulusta ammattikorkeakouluun oli pitkä, niin seuraava edessä oleva hyppy olisi tehtävä

opiskelijamailmasta diakoniatyöntekijän suuriin saappaisiin. Tämä matka ei varmastikaan ole yhtään pienempi, vaikka ajallisesti lyhyempi olisikin. Onneksi kenenkään (lue minunkaan) ei tarvitse olla valmis aloittaessaan, vaan kehittymiseen annetaan aikaa. Epävarmana raakileena on haavoittuvaisimmillaan, mutta silloin myös oppii arvokkaita opetuksia. ■

SATA SYYTÄ EROTA KIRKOSTA

versus yksi syy pysyä jäsenenä

MARJA-LIISA NOKELAINEN

KAPPALAINEN, ESPOON TUOMIO-KIRKKOSEURAKUNTA

VUODEN 2007 ensimmäiset uutiset medioissa hehkuttivat jälleen kirkosta eronneiden suurta määrää. Kirkon jäsenyydestä väestörekisterin huomaa siirtyneiden määrä kuluneena vuotena oli 33 823. Lisäys oli 2,4 prosenttia. Kuitenkin kirkkoon liittyi 10 700 henkeä, joka oli 11,9 prosenttia edellisvuotista enemmän. Helsingin seurakuntayhtymässä oli eniten sekä eronneita että liittyneitä. Edellisvuoteen nähden eroaminen kuitenkin väheni lähes 9 prosenttia ja liittyminen kasvoi 6 prosenttia.

Kirkosta eroaminen helppoa

Otsikko on lainaus sivustosta, joka löytyy osoitteesta <http://www.stabunet/satasyyt.html>.

Sata syytä erota kirkosta alkaa: ”Yksinkertaisin ja paras syy ’Kirkosta eroaminen on helppoa ja sen voi suorittaa osoitteessa eroakirkosta.fi. Lisäksi kirkosta eroaminen on helpoin tapa säästää merkittävä summa rahaa. Mikään alennuskuponki ei samaan pysty. Eroamalla autat myös kaikkia oikeuksistaan taistelevia vähemmistöryhmiä sekä nopeutat yhteiskunnan positiivista kehitystä.”!

Kirkosta eroaminen on helppoa. Kun netin eri keskustelupalstoja lukee, niin osoite eroakirkosta.fi pulpahtaa aika ajoin näkyviin. Mutta miten kirkosta eroaminen auttaisi vähemmistöryhmiä ja edistäisi yhteiskunnan positiivista kehitystä? Miten ihmeessä?

Varmasti jokaisella meistä on näkemyksiä nykyisestä yhteiskunnan ”pikakelauksella” tapahtuvasta kehityksestä, jossa kirkko on pantu viralta ja jätetty sivustakatsojaksi. Henkilökohtaisen mututuntumankin voisin välittää. Saimme ensimmäisen kerran vieraita kirkon kahleista vapautetusta Virossa 1986. Menimme isoon tavarataloon ja parkkeerasimme auton. Vieraamme riensi ottamaan pois tuulilasipyyhkijöitä, koska Virossa oli niin tapana. Ne varastettaisiin valvomattomasta autosta. Kaikki, mikä oli valvomattomana, varastettaisiin, oli hämentyneen vieraan selitys.

Sairaat, vammaiset ja orvot lienevät myös ensimmäisessä teesissä mainittuja vähemmistöryhmiä, vaikka eivät ehkä edes jaksa taistella oikeuksistaan kovin ponnekkaisesti. Heidän asemansa oli kurja kaikkialla Itä-Euroopassa, missä kävimme. Ensimmäiset auttajat olivat usein ulkomailta tulleet kirkon ihmisiä eri seurakunnista, järjestöistä ja yhdistyksistä, jotka herättelivät ih-

Marja-Liisa Nokelainen

misten omatuntoja kärsivien auttamiseksi.

Liittyminen helppoa – ja vaikeaa

Näkyköhän kirkkoon liittymisten määrän selkeä kasvu juuri siinä, että nyt myös kirkkoon liittyminen on helppoa? Joku voisi tutkia, minkä ikäisiä ovat netin kautta kirkkoon liittyneet ja miksi he ovat liittyneet. Liitytäänkö, jotta voidaan vastata kyllä kummiksi tulemisen kutsuun vai jotta saataisiin kirkkohäät?

Joka tapauksessa he ovat olleet joskus kirkon täysjäseniä ja palaavat nyt takaisin. Osa muista liittyneistä on kulkenut kirkon jäsenyyteen vanhaa tietä, jota viitottavat kaste, rippikoulu ja ehtoollinen, tai ovat kastettuja, mutta rippikoulu on jäänyt käymättä. Yksityis- tai aikuisrippikoulu on merkittävää kasteopetusta. Keskustelu vakaumuksesta kahden kesken papin kanssa tai pienessä ryhmässä toisten kanssa on useimmiten odotettu tilaisuus. Tämäkään ei ole mutkaton tie.

Kummeja on vaikea löytää joskus jopa pääkaupunkiseudulla pikkuvauvalle, mutta varsinkin aikuisille, joiden lähipiirissä ei ole ehkä yhtään kummiksi kelpaavaa tai suostuvaa. Aina on kuitenkin löytynyt, kiitos papin ystävä- ja sukulaishiiriin. Mutta vaikea on ymmärtää, että kastaminen, siis sakramentti, jää suorittamatta, ellei kummeja löydy.

Patavanhoilliset papit ja jäykät instituutiot

Helsingin Sanomien nopeasti ajan kulkuun nappaavalla C-osaston palstalla

”Keskustelua verkossa” oli pari kannanottoa, jotka olivat juuri kuin leikkattuja Sata syytä erota kirkosta -sivustolta. Näin 3.1.2007:

”Omalla tavallaan uskominen on hyvin yleistä. Ei sen takia tarvitse kuulua kirkkoon, jossa monet patavanhoilliset papit elävät edelleen keskiaikaa ja vastustavat esimerkiksi naispappeutta.” (Nainen 69)

Ja toinen tyyppiesimerkki:

”Olen eronnut kirkosta. Se ei tarkoita sitä, että en uskoisi Jumalaan. Minulla vain on oma linkki Korkeimpaan ilman välikäsiä. Ei siinä vaadita maallisia, kalliita, tekopyhiä, vanhentuneita ja jäykkiä instituutioita. On vain Jumala ja minä.” (Ope)

Periaatteellisia syitä linjaa Sata syytä erota kirkosta esimerkiksi näin:

”Jos käyt kirkossa vain muutaman kerran vuodessa, sinun on turha olla sen jäsen. Kirkossa käyminen ei tee sinusta kristittyä yhtään sen enempää kuin autotallissa käyminen tekisi sinusta auton.”

”Vaikka kävisit kirkossa muutaman kerran vuodessa, siihen ei ole silti järkeä kuulua. Monet meistä käyvät vuodessa myös muutamaa otteeseen museossa, mutta harvat silti kuuluvat museovirastoon.”

Verotuksellisissa ja muissa ekonomisissa syissä on kirjattu väite:

”Kirkolla ei ole suomalaisessa nyky-yhteiskunnassa enää ainuttakaan latenttia tehtävää. Yhdysvalloissa kirkot suorittavat suuren osan valtiollisesta hyväntekeväisyydestä, kun taas Etelä-Euroopassa ne ylläpitävät kulttuuria.”

Sadas teesi kristallisoi kirkosta eroamisen syyt:

”Kristinusko kaikkine kirkkoineen on historiansa aikana osoittanut olevansa vaarallisin ja epäinhimillisin laitos, joka koskaan on ollut. Kenenkään muun nimissä ei ole teloitettu yhtä montaa ihmistä kuin Jeesuksen.”

Näiden väitteiden kommentoiminen on turhauttavaa ja tarpeellonta.

Perusta kirkon jäsenyydelle luodaan varhaislapsuudessa. Nuoren aikuisen pitää kirkossa lapsuuden iltarukous.

Oleellista on kuitenkin tietää, että kirkollisvero on noin 2 000 euron kuukausipalkasta kuukausitasolla noin 20 euroa, 3 000 euron palkasta 30 euroa ja 4 000 euron kuukausipalkasta 40 euroa. Ei niin mahdollottoman suuri summa.

Ammattiliiton rokottaa suurin piirtein saman määrän kuin kirkko. Kirkkoni kuitenkin antaa enemmän jäsenmaksuni vastineeksi kuin am-

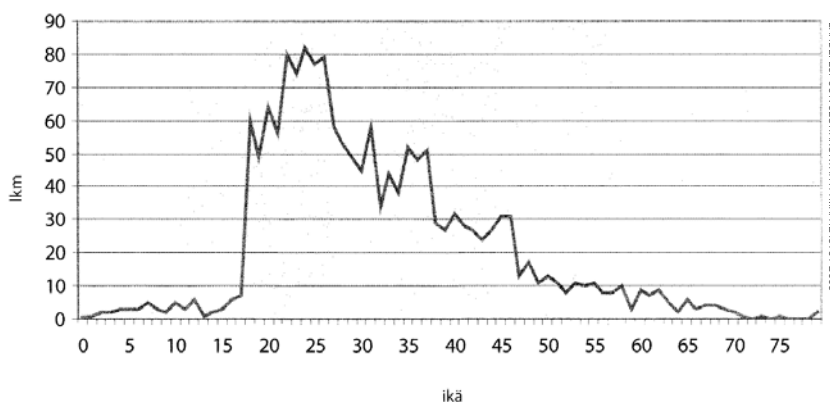
mattiliiton! Älkää vavisko Pappisliiton johto, sillä liiton jäsenyys tukee identiteettiäni kirkon jäsenenä ja työntekijänä, ja on sekin hintansa väärti.

Pari ajatusta

Hesarin verkkokeskustelussa oli pari mielipidettä myös kirkkoon kuuluvilta:

”Minä kuulun kirkkoon enkä aio siitä erota huolimatta yksittäisistä tiuk-

Kirkosta eronneiden ikäjakauma 2005

kapipoista, jotka kirkkoon kuuluvat. Luterilainen kirkko on osa suomalaisia kulttuuria, ja meidän pitäisi pitää siitä hyvää huolta. Meidän täytyisi olla ylpeitä opista, perinteistämme ja kristillisistä arvoistamme. Se on yksi tapa säilyttää oma kansallinen identiteettimme tässä muuttuvassa maailmassa, jossa vieraita vaikutteita tulee jokaisesta tuutista.” (Isänmaallinen)

”Jotakin kovin surullista kirkosta eroaminen vain kertoo suomalaisuudesta. Erotaan, kun siitä voidaan erota. Kunnan jäsenyydestäkin moni eroaisi, mutta kun se ei ole mahdollista.” (Eliisa)

Helsingin Sanomissa sunnuntailiitteen palstanviljelijänä 7.1.2007 aloittanut Annamari Sipilä avasi suhdettaan kirkkoon ensin eroaikomuksistaan ja sitten ihastumisestaan kotikirkkoonsa Helsingin tuomiokirkkoon. Hän päätti palstansa: ”Soitin muutama päivä sitten Helsingin tuomiorovastille Matti Poutiaiselle. Kerroin, että olin päättänyt antaa kirkolle vielä yhden mahdollisuuden, koska olin tykästynyt uuteen kotikirkkooni arkkitehtuurisena ilmistyksenä.

Poutiainen ei pannut lainkaan pahakseen. Hän kehui päätöstäni erinomaiseksi. Kehotti jopa miettimään jatkossakin, mitä kirkko voi tehdä hyväkseni.

Eli tehkääpä tilaa, te siellä Tuomio-kirkon pihalla ja penkeissä. Odotan kotikirkossani VIP-kohtelua.”

Huolestuttavin asia

Rippikoulumme on kutsuttu kirkon lippulaivaksi eikä turhaan. Sitä se on. Sisarkirkkomme suorastaan kadehtivat rippikoulumme, vaikka eivät ehkä sitä työmäärää, jota se vuosittain vaatii toteutuakseen.

Mutta sitten tulee se suuri ihme ja kumma. Miksi rippikoulun ja erinomaisen nuorisotyöjakson ja isokoulutuksen jälkeen opiskelunsa loppuunsaattavien ja perheen perustajien jou-

kosta nousevat ne suuret ikäluokat, jotka jättävät kirkon jäsenyyden?

Mielessäni on pyörinyt muutama kysymys ja ajatus. Muistuma Helena Helven väitöskirjasta kai lähes parikymmentä vuotta sitten, jossa seurattiin nuoria pitkällä ikäakselilla. Helven tutkimus näytti, että nuorten pysyminen kirkon jäsenenä korreloi positiivisesti kodin uskonnollisen taustan ja pyhäkoulun kanssa, joka silloin heijasteli enemmän vanhempien valintaa kuin päiväkerho. Eli siis nuorten aikuisten uskollisuuden perusta kirkon jäsenyydelle luodaan varhaislapsuudessa. Vauvojen ja pikkulasten vuoteen vierellä iltarukouksissa ja varhaislapsuuden pyhäkouluissa ja päiväkerhoissa. Mummon ja vaarin sylilauluissa ja vuoden kulun hengellisen rakenteen läpi elämisessä.

Vertaisryhmiin kokoontuvien kirkko?

Kirkko on julkaissut erinomaisen vihkosien nuorten aikuisten suhteesta kirkkoon ja hitsaamisesta jäsenyyteen. Se löytyy kirkon omilta sivustoilta ja on nimeltään Uskosta osallinen.

Nuorten aikuisten asia on synnyttänyt seurakuntiin erilaista kokoavaa toimintaa runsain määrin. Se näkyy myös luottamuselinten jäsenten nuorentumisessa ja myös hiippakuntavaltuustojen vaaleissa ja kirkolliskokousvaaleissa. Messujen luonnetta ja tempoa on suunnattu enemmän 20 - 30-vuotiaitten pirtaan sopivaksi. Hyvää kehitystä. Onkohan minullakin vielä nuorten aikuisten korvat ja sydän?

Mutta onko kirkko vain yhteenkokoontuvien vertaisryhmien kirkko? Montako kertaa vuodessa on kohtuullinen määrä? Olemmeko ahdistuneet painostavista laskevista tilastoista ja alkanee touhuta muutosten saamiseksi? Onko oikea elämänjuoksu vauvamus-kari, muskari, päiväkerho, pyhäkoulu, varhaisnuortenkerho, rippikoulu, isokoulutus, isosaika, nuoret aikuiset, aikuiset, eläkeläiset. Kullekin ikäryh-

mälle heidän kysymyksistään lähtien vertaisryhmätoimintaa ja messuja. Ei kai...

Odotan Vip-kohtelua

Oikein, juuri näin Annamari Sipilä! Jokainen kirkkovieras on Vip-kohtelun arvoinen. Jokaisen ihmisen oikeus on tulla rakastetuksi, ymmärretyksi ja saada jotakin mielekästä tekemistä. Evankeliumi ei ole vain rakkauden käsky, se on rakkaudessa ja rakkaudesta elämistä, kunnioitusta ja pyhyyttä. Joskus messussa särähtää korviin puhuttelu ”rakkaat kristityt”. Siitä lukee itsensä myös helposti ulos. Olenko minä, uskallanko, tahdonko olla rakas kristitty? Rakas kyllä, mutta ehkä ihmiseen asti yllän.

Kristillinen usko on vakaumuksen asia. Se on elämäntähtämys. Se on arjen kilvoittelua suhteessa Jumalaan ja ihmisiin. Sanatonta, näkymätöntäkin joskus. Se tarvitsee vahvistusta sanasta, rukouksesta ja yhteydestä. Mutta joskus se on vain piipahtamista kirkossa ja sen tilaisuuksissa. Se on uskoa ja uskollisuutta, joka tarvitsee Vip-kohtelua. Hyvää messua, ajattelemisen aiheita, heräämistä, havahtumista, yhteyden kokemista Kristuksen ja kaikkien pyhien kanssa. Rauhan ja anteeksi-antamisen kokemista

”Minä kuulun kirkkoon enkä aio siitä erota huolimatta yksittäisistä tiukkapipoista, jotka kirkkoon kuuluvat. Luterilainen kirkko on osa suomalaisia kulttuuria, ja meidän pitäisi pitää siitä hyvää huolta. Meidän täytyisi olla ylpeitä opista, perinteistämme ja kristillisistä arvoistamme. Se on yksi tapa säilyttää oma kansallinen identiteettimme tässä muuttuvassa maailmassa, jossa vieraita vaikutteita tulee jokaisesta tuutista.” (Isänmaallinen)

Voiko elämäntähtämyksestään erota? ■

LEHTIKUVA/HS/SIRPA RÄIHÄ

Elina Laakso on ohjannut retriittejä noin vuosikymmenen ajan.

RAUHAANTUA retriitissä

ELINA LAAKSO

KONSULTTI, DIAKONISSA,
SILENT WINGS

Hiljaisuuden viljelijäksikö synnyttään? En tiedä, mutta jotkut vaikuttavat kaipaavan hiljaisuutta enemmän kuin toiset. Itse kuulun siihen joukkoon, joka tulee jotenkin levottomaksi, ellei saa välillä rauhassa istua alttarin ääressä. Lapsuudesta lähtien olen tuntenut tarvetta mennä käyskentelemään metsään ja hiljaisille kyläteille. Siellä tutujen maisemien ja tuuhean metsän siimeksessä on ollut hyvä antaa ajatuksen kulkea omia latujaan. On ollut avaruutta, raikasta ilmaa. Mieli on tuulettunut ja tilalle on tullut levollisuutta. Luottamusta Häneen.

Kun menin ensimmäiseen hiljaisuuden retriittiini 1980-luvun puolessa vä-

lissä, oivalsin heti, että tämä on minua varten. Tunsin tullessi entistä luterilaisemmaksi, saatuaani kokemuksia hiljaisuuden autuudesta. Antauduin olemaan retriitissä kokosydämisesti ja koin hoidetuksi tulemistani. Elävä Jumalan Sana puhutteli minua. Puhuteltiin syvemmin kuin aiemmin, kun jäin hiljaa kuuntelemaan sen sanomaa. Millainen näköala syntyikään esimerkiksi siitä, että Psalmien rukoukset ovat olleet käytännössä aina olemassa. Minä osa historian ketjua ja ympärilläni yhteisö, joka sitoutui vaitioloon niin kuin minäkin. Miten voimakkaasti vaikka yksi sana tai ajatus saattoikaan avautua minulle muutaman päivän aikana. Juuri minun elämäntilanteessani. Käydä kohti minua ja voidella sieluani.

Olla vain ja ottaa vastaan

Olen saanut työkseni viljellä hiljaisuutta noin vuosikymmenen ajan. Vuosikausia olen katsellut ja aistunut ihmisiä, jotka ovat palanneet hiljaisuuden retriiteistä. Useimmat ovat tulleet selkeästi virvoittuneina ja rauhaantuneina takaisin puhuvien maailmaan. Palautteita emme ole kyselleet, mutta silti jostain olemme aina silloin tällöin kaikuja kuulleet. Hiljaisuudessa monet ovat kokeneet taivaalliseksi sen, että voi kaikessa rauhassa olla sitä, mitä on. Ei tarvitse seurustella, ei kiiruhtaa paikasta toiseen, ei antaa mitään itsestään. Voi vain olla ja ottaa vastaan. Hiljaa ollessa on voinut, melkein kuin itseltäänkin salaa, availa vähän kristillisyyden verhoa. Kukaan ei ole häirinnyt.

Joku on kertonut olleensa edellisen

kerran ehtoollisella konfirmaatiopäivänään ja siitä lienee retriitin aikoihin kulunut ainakin 30 - 40 vuotta. Toinen on pohtinut jo ilmoittautuessaan sitä, miten elämänmatka on niin pitkälle ehtinyt kulua ja yhä on sydämessä kaipuu. Kaipuu saada elämältä jotain enemmän, jotain syvempää. Eikä siitä ilmi selvästikään ole runsautta puuttunut. Kun nämä ihmiset ovat tiensä löytäneet retriittien maailmaan, suurin osa heistä on palannut uudelleen ja uudelleen viljelemään hiljaisuutta yhdessä toisten kanssa.

Retriitinkävijä saattaa, niin kuin hyvin usein käy, huomata itsessään tarpeen hakeutua sanoman äärelle hiljaisuuden päätyttyäkin.

Matkalaukkuun on lähtenyt retriittitalon myyntipöydältä ikonikortti tai krusifiksi, jotka hakevat paikkansa kodin sydäimestä. Kotonakin voi katsoa kynttilöin kukkivaa alttaria katsomasta päästyään.

Ennen pitkään ihminen ehkä huomaa etsiytyvänsä kuuntelemaan kirkkoon hiljaisia säveliä, jotka soljuvat elävinä sieluun saakka. Näin hän voi löytää pysyvän tiensä kirkon penkkiin ja huomata pikku hiljaa tarvitsevasa sitä paikkaa elämänsä eri vaiheissa. Kynnys on madaltunut. Ja kristikunnan perimmäinen sanoma on tullut lähelle ihmistä. Häntä, joka kuuli kutsun lähteä hiljaisuuden retriittiin. Eikä Kutsuja petä. ■

*"Jos tahdot päästä elämän portista, / sinun täytyy lähteä, etsiä tie, / jota ei löydy miltyään kartalta / ja jota ei ole kuvattu yhdessäkään kirjassa.
Jalkasi sattuu kiviin, / aurinko polttaa, / sinua ja nottaa, / jalkasi tuntevat lyijyn raskailta.
Vuosien taakat painavat harteitasi. / Mutta sinä voit rakastaa / tätä tietä. / Koska tunnet, että se on sinun tiesi.
Sinä tulet kompastumaan ja kaatumaan, / mutta saat voimia nousta uudelleen. / Sinä tulet kulkemaan kiertoteitä ja harhateitä, / mutta lähestyt päämäärää.
Kaikki riippuu siitä, / että uskallat ottaa ensimmäisen askeleen. / Sillä ensimmäisellä askeleella kuljet portin läpi."*

Arjen hiljainen hetki,
Kanerva-Repo, Kirjapaja 2001

Tilaa Kuntoremontin esite

ja lomatuen hakemus

www.a-lomat.fi

Kuntoremontti - aikaa itselle

Rentouttava ja aktiivinen Kuntoremontti on irtiotto arjesta. Talvella ja keväällä 2007 on tarjolla laadukkaita lomia terveyskylpylöissä, kuntoutumiskeskuksissa tai urheilupuistoissa. Valittavana on myös lomia 50+ ja 55+ -ryhmille ja teemakuntoremonttilomia.

- ⌘ Lomalla testataan fyysinen kunto, kartoitetaan liikunta- ja ravintotottumukset sekä liikutaan yhdessä. Aikaa on myös lepoon ja hoitoihin.
- ⌘ Kahden vuorokauden Terveystreffeillä tarkistetaan onnistuiko Kuntoremontti?
- ⌘ Kuntoremontin lomatuki on 330 euroa ja Terveystreffien tuki on 130 euroa.

Näennäisesti ihan hyvää

TONI PUSSINEN

KIRKKOMUSIIKIN OPISKELIJA, SIBELIUS-AKATEMIA, HELSINKI

TYÖELÄMÄSSÄ PALAUTE ja työn arviointi jäävät kuulemma puutteelliseksi. Musisointi on joko upeaa tai virsi meni liian korkealta. Mutta mitä palautteita ja arviointeja kätkeytyy työelämän kultakurkkujen ja verrattomien urkureiden ”kaikkiin kauniisiin muistoihin”? Opiskelun jälkeen vaikka mitä. Olemme opinahjossamme jatkuvan arvioinnin kohteena enemmän kuin missään muualla, luulen. Soittoa ja laulua arvostellaan niin tunneilla kuin tutkinnoissakin.

Opiskellessa musiikin alalla arviointiin sisältyy itse kullakin moninaisia rakkaita tai vähemmän rakkaita muistoja ja palautteen saamia lautakunnan jäseniltä. Koulumme lehdessä on kirjoitettu ja arvosteltu tutkintojemme arviointiperusteita sekä kirjallisen palautteen puuttumista. Miksiköhän? Listaan joitakin omakohtaisesti kuultuja, joita aika on saattanut jo kullata – eipähän näitäkään ole saatu kirjallisena:

- **SINÄ TAIDAT OLLA** urkuri, eikö niin? Kanttorihan tarkoittaa laulajaa. Kyllä harmittaa, kun nykyään kanttorit tarvitsevat mikrofonia. Ei ennen tarvittu.

- Olen eri mieltä kuin kollegani – minun mielestäni se kuulosti lähinnä iloiselta. Litanian affektin pitäisi olla ahdistunut. Tämä voi tietenkin johtua minun omista tuntemuksistani.

- Hmm, yritän tässä saada selvää muistiinpanoistani – juu, täällä lukee, että ensimmäinen teos lähti ilmeisesti liian nopeasti.

- Vääriä ääniä sinulla ei tässä (vajaan tunnin) ohjelmassa ollut kuin kaksi, ja nekin olivat ilmeisesti jalkiossa. Tarkistapa siis jalkion käyttösi.

- Ja tämä on ihmisten henkilökohtainen, syvä tunneasia – kiirastorstaina seurakuntalaiset kokevat pianon käytön häiritsevä.

- Näennäisesti ihan hyvää, mutta en ole varma osaatko oikeasti vai oliko se sattumaa.

TOTUUDEN NIMESSÄ täytyy myöntää, ettei kaikki palaute ole suoranaista puppua. Ainakin puolet palautteesta on onneksi asiallista ja rakentavaa. Sellaista, jonka saatuaan voi hyvillä mielin jatkaa ja opetella elämään. ■

Tilaa Perhelomien yhteisesite ja lomatuon hakemus www.a-lomat.fi

Perheen kanssa lomalle

A

Perhelomalla riittää tekemistä ja kaikki viihtyvät. Tarjolla on monia hyviä lomakohteita kylpylöissä, hotelleissa, urheiluopistoilla ja lomakeskuksissa.

Haettavina ovat kesän lomaviikot 23-35. Hae lomaa ja lomatukea viimeistään 13.4.2007 mennessä.

Tarjolla ovat

- ⌘ Perinteiset perhelomat: lomatuki on 170 euroa/aikuinen, lapset 6-16-vuotta 85 euroa, alle 6-vuotiaat maksutta.
- ⌘ Nuoret perheet -lomat: omavastuu 100 euroa/aikuinen, lapset 6-16-vuotiaat 80 euroa, alle 6-vuotiaat maksutta.
- ⌘ Koululaisperheiden ryhmäperhelomat: omavastuu 120 euroa/aikuinen, lapset 6-16-vuotta 90 euroa, alle 6-vuotiaat maksutta.

A-lomat ry | Ratamestarinkatu 11 00520 Helsinki | puh. 020 111 2770 (arkisin 9-12) faksi (09) 145 706 | info@a-lomat.fi

LEA HEIKKINEN/PIKKUJÄTTILÄINEN

Kesätyöntekijän PIKKUJÄTTILÄINEN

SANNA YLÄ-JUSSILA
AKIN OPISKELIJASIHTEERI

Kesätöiden haku käy juuri nyt kuumimmillaan. Joku on jo paikkansa löytänyt, toinen tutkii vielä seurakuntien ilmoituksia. Kesätyö seurakunnassa on kirkollisen alan opiskelijalle arvokas näköalapaikka työelämään.

Ennen kuin käärit hihat ja ryhdyt innolla töihin, ota selvää oikeuksistasi ja velvollisuuksistasi. Pikaperehtymisen asiaan tarjoaa kesätyöntekijän pikkujättiläinen.

Seurakunnat hakevat kesätyöntekijöitä hyvin erilaisiin tehtäviin. Kirkollisten lehtien palstoilla, netin rekrytointisivuilla ja oppilaitosten ilmoitustauluilla etsiskellään kesäkanttoreita, kesäteologeja sekä nuorisotyönohjaaja- ja diakoniaopiskelijoita kesäavuksi, auttamaan leirirumban pyörittämisessä ja paikkaamaan työntekijävajasta kesälomien aikana. Kesätyöntekijän asema seurakunnassa tietenkin vaihtelee sovittujen tehtävien mukaan: joku on palkattu pelkästään yhtä leiriä tekemään, toinen hyppää mukaan ripikouluprosessiin jo kevään aikana, kolmas saa töitä kaikille kesäkuukausille. Jokaisen kesätyöntekijän on hyvä olla perillä tietyistä työsuhteen perus-

asioista.

Sopimukset kunnossa

Kaikkia kirkollisen alan opiskelijoita koskee Kirkon yleinen virka- ja työehtosopimus KirVESTES. Tämä sopimus pitää sisällään kaikki työnantajaa ja työntekijää koskevat perussopimukset aina palkkauksesta vapaapäiviin. Sopimusteksti löytyy kokonaisuudessa Kirkon sopimusvaltuuskunnan kotisivuilta, osoitteesta www.evli.fi/keskushallinto kohdasta Työmarkkinalaitos -> Sopimukset.

Työnantajan kanssa kannattaa aina tehdä kirjallinen työsuhteensopimus, josta käy ilmi työsuhteen kesto, palkka, pääasiallinen työpaikka sekä työaika. Työso-

pimuksesta tulee selvitä se, millaisiin tehtäviin sinut on palkattu. Sopimuksessa tulee näkyä myös, että työntekijään sovellettava työehtosopimus on Kirkon yleinen virka- ja työehtosopimus.

Ellei työnantajasi ehdota kirjallisen työsopimuksen tekemistä, ota itse asia rohkeasti puheeksi. Suullisen sopimuksen varaan ei kannata jättäytyä. Kirjallinen työsopimus takaa, että työsuhteen pelisäännöt ovat selviä molemmille osapuolille.

Palkkapäivää odotellessa

Nykyisen sopimuksen mukaan teologian-, kanttori-, diakonia- ja nuorisotyönohjaajaopiskelijan kuukausipalkan tulee olla vähintään 979,68 euroa ja enintään 1 519,35 euroa.

Opiskelijoiden palkkaa ei ole sidottu opiskeluvuosien tai opintopisteiden määrään, mutta palkasta neuvoteltaessa täytyy ottaa huomioon sovittujen työtehtävien laatu ja laaja-alaisuus sekä opiskelijan aiempi työkokemus ja hänen opintojensa määrä. Opintojen loppuvaiheessa olevan tai tutkintovaiheeseen liittyvän harjoittelun suorittaneen opiskelijan palkkaa ei tule määrittellä palkkahaarukan alapäästä. Oma ryhmänsä ovat ne, joilla on jo oman alansa virkaan pätevöittävä tutkinto. Heidän palkkaansa tulee tarkastella suhteessa palkkahinnoitteluun.

Jos kuljet virkamatkoja omalla autollasi, sinulla on oikeus saada kilometrikorvausta. Kysy kuitenkin kirkkoherralta, millainen käytäntö seurakunnassa on. Kilometrikorvauksia ei makseta työmatkasta, jonka ajelet kotoa töihin, vaan vasta työsopimuksessa määritellystä työpaikasta käsin suoritetusta matkasta. Kilometrikorvauksista täytetään aina erillinen lomake, josta ilmenee matkan pituus ja sen tarkoitus. Peruskilometrikorvaus on tällä hetkellä 43 senttiä.

Töissä ja vapaalla

Opiskelijoiden keskuudessa elää sit-

keänä käsitys, että hengellisen työn kesätyöntekijät eivät noudata työaika. Kirkon virka- ja työehtosopimuksessa korostetaan kuitenkin, että työajattomia työntekijöitä ovat vain hengellistä työtä tekevät *viranhaltijat*, esimerkiksi papit, kanttorit ja diakoniatyöntekijät. Vastaavaa työtä tekevät työsopimussuhteiset työntekijät ovat työaikaääräysten piirissä. Tällaisia työntekijöitä ovat esimerkiksi lastenohjaajat, lähetys- ja pyhäkoulusihteerit sekä kirkollisten alojen kesätyöntekijät. Näillä työntekijöillä on siis työaika, joka on luonnollisesti voimassa myös leirien aikana.

Yleinen säännöllinen työaika on 38 tuntia ja 15 minuuttia viikossa, eli 7 tuntia ja 39 minuuttia päivässä. Kesätyöntekijälle kuuluu kaksi vapaapäivää viikossa. Työmatkoja asunnosta työpaikalle ei lasketa työajaksi, mutta jos joudut työpäivän aikana siirtymään työpisteestä toiseen, nämä matka-ajat ovat osa työaikaasi. Oman esimiehen kanssa kannattaa sopia siitä, kuinka paljon työaika voit käyttää esimerkiksi rippikoulutuntien ja muiden työhösi kuuluvien tilanteiden valmisteluun.

Kesätyöntekijä on oikeutettu kahteen vuosilomapäivään täyttä työkuukaudelta kohti. Täydeksi työkuukaudeksi lasketaan kuukausi, jossa on yli 14 työpäivää. Loman ajankohdasta kannattaa keskustella työnantajan kanssa. Mikäli et ehdi pitää lomapäiviäsi, ne on mahdollista korvata rahana. Tästä kannattaa kuitenkin aina sopia etukäteen.

Leirielämää

Moni kesätyöntekijä viettää ison osa kesäkuukausista leirillä. Leirityöstä työntekijän kuuluu saada tietty korvaus: leiripäiväraha sekä leirityöaikahyvitys.

Leiripäivärahaa maksetaan jokaiselta yhtäjaksoiselta leirivuorokaudelta. Leirivuorokauden lasketaan alkavan, kun työntekijä lähtee kotoaan tai työ-

paikaltaan ja päättävän, kun hän palaa sinne. Jos reissaat esimerkiksi vaellusriparille Lappiin, matkat lasketaan mukaan leiriaikaan. Mikäli leiriin tai retkeen kuuluu seurakunnan kustantama ruokailu, päivärahaista vähennetään ruokailun verotusarvoa vastaava summa, joka on 3,75 euroa/lämmin ateria.

Leiripäivärahan saaminen riippuu siitä, missä työpaikkasi on. Mikäli työpaikkasi on työsopimuksessa merkitty seurakunnan leirikeskus, jossa leirit pidetään, et ole oikeutettu leiripäivärahaan. Työpaikan ei tulisi olla leirikeskus varsinkaan silloin, jos työhösi kuuluu muutakin kuin leirejä.

Leirin aikana pitämättä jääneet vapaapäivät saa pitää takautuvasti. Normaalien vapaapäivien lisäksi leirityöskentelystä kertyy leirivapaita, joihin myös kesätyöntekijä on oikeutettu. Yhtäjaksoisesta leirityöskentelystä vapaita kertyy seuraavasti:

- vähintään kolme täyttä leirivuorokautta, 7 h 39 min. vapaata, eli yksi vapaapäivä
- vähintään seitsemän täyttä leirivuorokautta, kaksi vapaapäivää
- vähintään yhdeksän täyttä leirivuorokautta, kolme vapaapäivää
- vähintään yksitoista täyttä leirivuorokautta, neljä vapaapäivää
- vähintään kolmetoista täyttä leirivuorokautta, viisi vapaapäivää.

Työntekijä on oikeutettu leirivapaisiin vain silloin, kun hän on oleskellut leirillä yhtäjaksoisesti, myös yöpynyt siellä. Vähintään 36 tuntia kestävien viikonloppuleirien osalta on mahdollista saada yksi vapaapäivä erityisenä leirityöaikahyvityksenä, mikäli seurakunta on päättänyt tehdä hyvityksen tällaisissa tilanteissa. Tätä vapaapäivää ei voi korvata rahallisesti. (Ks. asiasta tarkemmin KirVESTES 181 §, 3. mom.).

Leirien vastuukysymyksistä on hyvä muistaa, että kesätyöntekijä ei voi olla leirin turvallisuusvastuussa. Mikäli hänet kuitenkin määrätään tällaiseen

vastuuseen, siirtyy oikeudellinen vastuu kesätyöntekijän esimiehelle.

Työaika leirillä

Voimassa olevan Kirkon virka- ja työehtosopimuksen pykälän 181 momentti 7, joka koskee työsuhteisen hengellisen työn tekijän leirityön korvaamisesta, on herättänyt seurakunnissa paljon kysymyksiä erityisesti kesätyöntekijöitä koskien. Aiemmin leirityö on korvattu heille samalla tavalla kuin työajattomille hengellisen työn viranhaltijoille, eli ainoastaan leirivapaina ja leiripäivärahoina. Tämän vuoksi työaikoja ei ole yleensä leireillä seurattu eikä työvuoroja laadittu.

Nyt kesätyöntekijöille kuuluu korvata myös mahdolliset leirin aikana kertyneet ylityötunnit joko rahana tai vapaana. Korvauksen suuruus määräytyy tunti tunnista -periaatteella, eli yhdestä ylityötunnista työntekijä saa yhden tunnin vapaata tai tunnin palkkaa vastaavan rahallisen korvauksen.

Leirityöaika koskevan momentin noudattaminen vaatii käytännössä sitä, että leirien aikataulua suunnitellaan etukäteen myös työntekijäresurssien näkökulmasta. Tämä voi monessa seurakunnassa tarkoittaa muutoksia totuttuun käytäntöön, mutta työaika-suunnittelu ei ole kohtuuttoman vaikeaa. Työ- ja vapaa-aikoja suunnittelella ja jakamalla pystytään takamaan kaikkien työntekijöiden riittävä lepo leirin aikana – kukaan ei jaksa eikä voi tehdä töitä 24 tuntia vuorokaudessa, ei edes leirillä.

Leirillä työaika voidaan haluttaessa pilkkoa niin, että työajan välissä on vapaa-aikaa – esimerkiksi toisen opettajan tuntien aikana tai leiriläisten vapaa-aikana. Tällöin työntekijä voi olla leirin käytössä taukojaan lukuun ottamatta aamusta iltaan. Työajan suunnittelun tulee aina lähteä kunkin leirin tarpeista ja suunnittelun lähtökohtana on hyvä käyttää leirin ohjelmaa. Asiaasta voit lukea lisää liittojen kotisivuilta.

Kysy ja keskustele rohkeasti!

Kesätyöntekijän kannattaa pitää kiinni oikeuksistaan. Neuvottelemalla asiallisesti erilaisista työsuhteeseen liittyvistä asioista voit helpottaa paitsi omaasi myös seurakunnan tulevien kesätyöntekijöiden asemaa. Muista kuitenkin, että työntekijällä on paitsi oikeuksia myös velvollisuuksia. Hoida sinulle uskotut tehtävät kunnolla ja noudata esimieheltä saamiasi ohjeita. Muista, että seurakunnan silmissä edustat kaikkia oman alasi opiskelijoita!

Kaikista mieltä painavista asioista kannattaa kysyä ja keskustella. Jokaisella työpaikalla on omat käytäntönsä, joiden tunteminen helpottaa työntekoa huomattavasti. Monet asiat ovat myös sellaisia, joista täytyy itse sopia

oman esimiehen kanssa. Näitä ovat esimerkiksi kesätyöntekijän työtehtävät, osallistuminen rippikoulun ennakkotapaamisiin ennen varsinaisen työjakson alkamista, opetustehtävien jakaminen rippikoulussa ja monet muut asiat, joista ei ole olemassa virallisia sopimuksia.

Työterveyshuolto on palvelu, joka ei automaattisesti kuulu lyhyessä työsuhteessa oleville työntekijöille. Oman esimiehen kanssa kannattaa keskustella siis myös siitä, kuinka toimit, jos satut sairastumaan kesken kesätöiden.

Jos kaipaat lisätietoa kesätöihin liittyvistä asioista, ota rohkeasti yhteyttä oman alasi ammattiliiton työntekijään. Yhteystietomme löytyvät tämän lehden takaa.

Onnea työnhakuun ja työn iloa kestäsi! ■

Sielunhoidon Aikakauskirja 19 Toivo

Toivo kannattelee uskoa huomiseen. Sielunhoidon Aikakauskirjan ensimmäisen osan artikkelit rakentavat kaaren toivon näköaloista taivassikävään. Sairaus, masennus, sielun ja ruumiin kivut puhuvat monessa artikkelissa.

Toisen osan muodostaa TT Kari Latvuksen artikkeli *Jumala kriisissä*. Hän tarkastelee median tapaa puhua Jumalasta Kaakkois-Aasian luonnon-katastrofin tapahduttua.

Masennus on aikamme sairaus, jonka kirkon ja terveydenhuollon työntekijät ja alan opiskelijat tuntevat usein sekä työssään että omassa elämässään. Ammattiauttajan tehtävä on ottaa vastaan masentuneen toivottomuus ja palauttaa se hänelle takaisin, toivona. Sielunhoidossa kohtaaminen voi olla sakramentti, paikka jossa Jumala tulee näkyväksi.

Sielunhoidon Aikakauskirja on Kirkon sairaalasielunhoidon, Kirkon perheasioiden ja Kirkon koulutuskeskuksen yhteinen julkaisu. Sen hinta on 10 euroa + postikulut.

Tilaukset: Kirkkohallituksen julkaisumyynti
puh. (09) 180 2315, (09) 180 2229
sähköposti: julkaisumyynti@evl.fi

...on sellaista osaamista, josta tunnistaa ammattikunnan edustajan*

SAIJA KRONQVIST

SEURAKUNTAPASTORI, JYVÄSKYLÄN KAUPUNKISEURAKUNTA

”Tavoitteita! Tavoitteita! Tämä on niin kiinnostavaa ja innostavaa! Tässähän on valtavasti haasteita!”

Näihin ajatuksiin voisi tiivistää muutamien vuosien takaisia ajatuksiani lapsityön papin työuran alkaessa.

”Miltä tämä työ näyttää? Mitä kirkossa ja yhteiskunnassa on meneillään lapsityön saralla?” Näihin ajatuksiin voisi tiivistää kirkon lapsityönteologien työn tavoitteen. Yhdistys luo kontaktiverkkoa ympäri Suomen. Verkosto on viritetty kattamaan kaikki hiipakunnat pohjoisesta etelään på två språk. Yhdistys on Pappisliiton alaosasto.

Osaamisen kehittäminen on jatkuva osa ammatillista kasvua. Myös ammattietiikka vaatii ammattitaidon ylläpitämistä. Liityinkin Kirkon Lapsityön Teologit ry:n jäseneksi, koska jäsenenä saan kontakteja, pääsen vaikuttamaan yhteisten neuvottelupäivien valmisteluun ja pysyn ajan tasalla.

Kirkon nuorisotyöntekijät ry, Kirkon Lastenohjaajat ry ja Kirkon Lapsityönohjaajat ry istuvat säännöllisesti saman pöydän ääreen kirkon lapsityön teologien ja kirkon kasvatusta ja nuorisotyön edustajien kanssa miettimään, mitä maassamme tapahtuu kristillisen kasvatuksen alalla. Seurakuntaopistolta olemme saaneet vaikutteita teologian tuoreista virtauksista.

Hallitustyöskentelystä saan pohjaa omien työkokemusten jäsentämiseen. Haluan tietää, miten tilanteita ratkais-

taan toisella puolella Suomea. Verkoston merkitys on suuri, kun tavoitteena on ydinosaamisen kartuttaminen.

Ydinosaaminen karttuu yhteistyössä! Etäisyys auttaa olennaisen arvioimisessa. Kollegat antavat toisenlaista tukea kuin kirjallisuuden, netin ja lehtien lukeminen ja muu kouluttautuminen. Yhteydenpito on helppoa sähköpostitse ja puhelinneuvottelut ovat tuoneet etäämmälläkin toimivat lapsityönteologit samaan pöytään.

Yhteinen ideapankki verkossa

Yhteinen ideapankki on rakennettu verkkoon <http://www.kirkonlapsityonteologit.fi>. Sieltä löydät myös hiipakuntien yhteyshenkilöiden yhteystiedot. He ovat valmiita palvelemaan sinua paikallisissa asioissa.

Yhteisten etujen valvominen on pyssäyttänyt lapsityön teologit viime aikoina miettimään sitä, mitkä ovat lapsi- ja perhetyön teologin perustehtävät seurakunnassa. Palkkavaaka on pu-

huttanut.

Neuvottelupäivät ovat näkyvin osa yhdistyksen työtä. Ne kokoavat lapsityön papit ja lapsityönohjaajat miettimään kerran vuodessa yhdessä työme ajankohtaisimpia teemoja.

Tänä vuonna teemana on **Työtä armon laaksossa! Lapsityönohjaajien ja lapsityönteologien neuvottelupäivät** järjestetään Naantalissa Kylpylässä 28. - 30.3.2007.

Mukana piispa Kari Mäkinen, diplomi-pedagogi Peter Schreiner Comenius-Instituutti, Münster, Saksa, pääsihteeri Kalevi Virtanen, Seurakuntien Lapsityön Keskus ja lapsiasiantutettu Maria-Kaisa Aula.

Voit liittyä yhdistyksen jäseneksi maksamalla 5 euroa yhdistyksen tilille: 800014-2017538.

* ”ydinosaaminen =...”*Marja Pesonen* Kirkon kasvatustyön ammattien ydinosaaminen <http://www.evli.fi/keskushalinto/kkn>

Uusia eväitä raamattukeskusteluun

MIIKA MIETTUNEN
TEOLOGIAN MAISTERI

Täytyy olla masokisti tai neuvostohenkisen 80-lukulaisen nostalgian asianharrastaja, jos seuraa vapaaehtoisesti suomalaista raamattukeskustelua. Vastakkainasettelu liberaalin ja konservatiivisen puolueen välillä on kärjistynyt ja lukkiutunut niin, että ”uusille avauksille” voi lähtökohtaisesti viitata kintaalla. Asialähtöiselle pohdinnalle ei keskustelussa juuri löydy tilaa, vanhat virret ovat turhia ja epäkiinnostavia.

Raamattu on kuitenkin kristinuskon kokonaisuudessa niin keskeinen asia, että sitä ei voi asiana unohtaa. Lukijan on jälleen kerran syytä kääntyä uuden angloamerikkalaisen teologian puoleen. Siellä on haettu Raamattuun aidosti synteettistä näkökulmaa ja tuotu keskusteluun olennaisia uusia ulottuvuuksia: hermeneutiikkaa, raamatullista spiritualiteettia, Raamatun käyttöä jumalanpalveluksessa. Tulkintaa ja merkitystä koskevia kysymyksiä on toki otettu esiin suomalaisessakin raamattukeskustelussa silloin tällöin, mutta vanhojen vastakkainasettelujen pohjalta, nokitteluna rajalinjojen yli.

Kirkon kirja, kirja kirkolle

Princetonissa 1998 - 2002 kokoontunut Scripture Project oli varteenotettava yritys löytää uudelleen kadonnut ”punainen lanka” Raamatun lukemiseen ja käyttöön kirkossa. Projektin pohjalta syntyi artikkelikokoelma *The Art of Reading Scripture* (Eerdmans 2003). Kirjan nimi kertoo projektin olennaisen havainnon: Raamatun lukeminen ei ole tekninen toimitus, siihen ei riitä

pelkkä tieto, taito tai ”metodi”, vaan se on oma vaativa taiteenlajinsa. Raamatun vastaukset ihmisten kysymyksiin eivät ole selkeitä, latteita tai itsestäänselviä.

Kirja nostaa esiin teemoja, jotka ovat keskeisiä myös muissa tässä esittelemissäni teoksissa: Vanhan testamentin kristillinen tulkinta, Raamatun aiemman tulkinta- ja vaikutushistorian tunteminen ja hyödyntäminen, Raamatun ”kirkollinen” ymmärtäminen. Kirkon elämässä Raamattu ei ole ensi sijassa nippu irrallisia muinaisia dokumentteja, vaan yksi yhtenäinen todistus Jumalan pelastuksesta, yksi suuri kertomus Kristuksesta, yksi Jumalan sana ihmisille, yksi Jumalan ylistys. Se ei elä pelkästään menneisyydessä, historian kerrostumissa, vaan tässä ja nyt, keskellä pyhäin yhteisön elämää, erityisesti jumalanpalveluksen julistuksessa ja rukouksessa. Robert W. Jenson korostaa erinomaisessa esseessään, että Raamatun tarina ei koske jotain toista kansaa toisessa ajassa, vaan Jumalan kansaa, meitä. ”Lukekaa Raamattua täysin häpeilemättä kirkon lähtökohdista, kristillisen uskon ja elämän puitteissa”, Jenson kehottaa. Vanhan testamentin kristillinen tulkinta ei ole vieraan tulkinnan päälle liimaamista vanhoihin teksteihin, vaan ”jos evankeliumi on totta, asia yksinkertaisesti on niin”.

Hieman samaan tapaan systemaattisteologisia ja eksegeettisiä näkökulmia yhdistää artikkelikokoelma *Reading Texts, Seeking Wisdom: Scripture and Theology* (Eerdmans 2003). Kirjasta puuttuu Scripture Projectin mietitty, yhtenäinen linja, se jää hieman juhlakirjamaiseksi sekalaisten es-

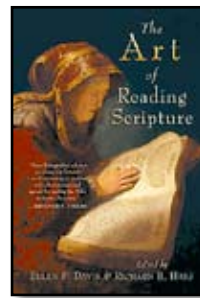
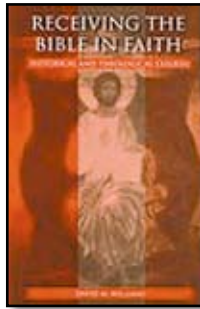
seiden kokoelmaksi. Esseiden joukossa on kuitenkin todella tärkeitä puheenvuoroja, kuten Graham Stantonin kirjoitus ”The Law of Christ” sekä John Websterin esitys eskatologiasta raamatuntulkinnasta.

John Webster on kirjoittanut myös syvällisen tutkielman Raamatun asemasta kristinuskon kolminaisuusopillisessa rakenteessa: *Holy Scripture: a Dogmatic Sketch* (Cambridge Univ. Press 2003). Webster vetää ilmoituksen ja inspiraation, kaanonin ja auktoriteetin tapaiset tutut käsitteet tiukan dogmaattisen mankelin läpi, kompromisseja kaihtaen.

Tulkinnan jatkumolla

Brevard Childs tarjoaa kiehtovan taupaustutkimuksen Jesajan kirjan tulkintahistoriasta kirjassa *The Struggle to Understand Isaiah as Christian Scripture* (Eerdmans 2004). Childs piirtää huikean kaaren kristillistä Jesajan kirjan tulkintaa Uudesta testamentista ja kirkkoisista keskiaikaan, reformaatioon ja nykyaikaan. Kirja kurottuu luontevasti pohtimaan kristillisen Vanhan testamentin tulkinnan problematiikkaa ”case Jesajaa” pidemmällekin.

Laajemman ikkunan Raamatun varhaiseen tulkintahistoriaan tarjoaa Charles Kannengiesserin toimittama kaksiosainen tiiliskiviopus *Handbook of Patristic Exegesis: the Bible in Ancient Christianity* (Brill 2004). Teos pyrkii vetämään yhteen koko 1900-luvun akateemisen patristiikan tutkimuksen tulokset. Tavoite voi olla turhankin kunnianhimoinen, mutta kattavampaa yleisesitystä varhaiskristillisestä raamatuntulkinnasta ei ole eikä

varmaan tulekaan.

Kirkkoisien raamattukommentaarit ovat teologinen aarreaitta, jonka halveksiminen tai huomiotta jättäminen ”vanhentuneena” on karkean tyhmyyden merkki. Näihin aarteisiin pääsee nykyisin tutustumaan suomen kielelläkin. Esimerkiksi Serafim Seppälä on suomentanut kaksi osaa Johannes Chrysostomoksen Opetuspuheita Johanneksen evankeliumista (Valamon luostari 2001, 2003).

Modernin eksegetiikan ja teologisen raamatuntulkinnan ristipaineissa luovii David M. Williamsin kirja *Receiving the Bible in Faith: Historical and Theological Exegesis* (CUA Press 2004). Historiallisen yleiskatsauksen jälkeen Williams keskittyy neljään keskeiseen 1900-luvulla vaikuttaneeseen Raamatun tulkitsijaan: Raymond Browniin, Brevard Childsiin, Juan Luis Segundoon ja Henri de Lubaciin. Kuten näistä nimistäkin voi arvata, Williams esittelee synteettisiä kokonaisnäkemymiä, jotka yhdistävät on-

nistuneesti historiallisen tietoisuuden ”uskon näkökulmaan”.

Sandra Schneidersin kirja *The Revelatory Text: Interpreting the New Testament as Sacred Scripture* (Liturgical Press 1991) sekä Stephen Fowlin *Engaging Scripture: a Model for Theological Interpretation* (Blackwell 1998) käyttävät lähestymistapanaan filosofisen hermeneutiikan menetelmiä. Paul Ricoeurin ja Hans-Georg Gadamerin ymmärtämistä ja merkitystä koskevat filosofiset pohdinnat avaavat todella hedelmällisiä näkökulmia Raamattuun. Tulkinnan prosessi ei ole yksisuuntaista tekstin mestarointia eikä toisaalta yksipuolista merkityksen siirtymistä, vaan jatkuvaa vastavuoroista vuoropuhelua, jonka lopputulos on avoin ja monitasoinen. Erityisesti Schneiders pyrkii hienosti ”eheään, transformatiiviseen tekstin tulkinnaan”.

Raamatunluku rukouksena

Raamattuaiheisia hartauskirjoja ei ole

kirjakaupasta vaikea löytää. Hengellisen elämän perustaminen Raamattuun on kuitenkin vaativa tehtävä, jossa kädenlämpöisistä aatoksista ei ole hyötyä. Mariano Magrassin teos *Praying the Bible: an Introduction to Lectio Divina* (Liturgical Press 1998) kannattaa noteerata poikkeuksellisen painavana raamatullisen spiritualiteetin karttakirjana.

Valtavirroista poiketen Magrassi ei perusta esitystään sen paremmin hartaisiin yksityisiin meditaatioihin kuin liturgian teologiaankaan. Sen sijaan hän esittelee luostarikutsumuksen raamatullista spiritualiteettia. Kirkkoisien ja keskiajan hengellisten tekstien pohjalta Magrassi näyttää tien ”rukoulevaan lukemiseen” (*lectio divina*). Menetelmä etenee neljällä tasolla: lukeminen, mietiskely, rukous ja kontemplaatio. Magrassi näkee ”*lectio divina*” myös täydentävän liturgista viettoa: se valmistaa ihmistä jumalanpalvelukseen ja syventää sen raamatullista pohjaa. ■

Onko PYHÄÄ?

DAVID BERGEN

SUOMEN BAHÁ'Í-YHTEISÖ, ENGLANNIN KIELEN LEHTORI, TURUN YLIOPISTO

Kun minulta pyydettiin artikkelia tähän palstaan, sain seuraavan toimeksiannon. *Teemana voisi olla tunnelmia vähemmistöuskontoon kuulumisesta valtauskonnon ”puristuksessa”.* Monet luterilaisetkin voivat tuntea itsensä vähemmistöön kuuluviksi, kun ajatellaan heidän suhdettaan Suomen toiseen valtauskontoon: materialismiin. Tämän uskon pyhä kolminaisuus koostuu kolmesta k:sta – kulutuskulttuuri, kilpailukyky ja kolmikantayhteistyö. Tämän uskonnon vaikutus näkyy muun muassa viimeaikaisessa keskustelussa sunnuntai-aukiolosta, joka kärjistyi kiistaan työnteosta jouluaatona.

Yhdeksän juhlapyhää vuodessa

Bahá'ílla on yhdeksän juhlapyhää vuodessa, jolloin tulee pitäytyä ansiotyöstä ja koulunkäynnistä, mikäli mahdollista. Vain yksi niistä on perinteisessä lomakuussa eli heinäkuussa; loput sattuvat eri viikonpäiviin eri vuosina.

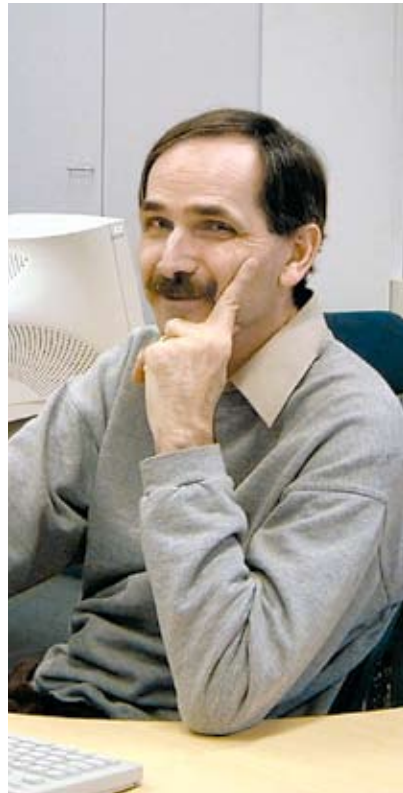
Yliopisto-opettajana olen yleensä saanut melko vapaasti järjestellä tuntejani siirtämällä niitä tai antamalla korvaavia kotitehtäviä opiskelijoille.

Vaimoni taas toimii opettajana pienessä kolmeopettajaisessa koulussa. Jos hän jäisi pois työstä, seuraisi siitä se, että hänen työtovereidensa tulisi hoitaa myös hänen työnsä oman työnsä ohella, eli ”opettaa” neljää luokkatasoa samanaikaisesti! Ei tunnu oikealta oppilaita tai työtovereita kohtaan säilyttää vastuutaan muille ja lähteä viettämään pyhää.

Tämän lehden lukijakunta on

useimmiten töissä kirkon juhlapyhinä, mutta se on tietoinen päätös, kutsumus! En usko, että ihan kaikki kristityt ottivat avosylin vastaan taannoisen päätöksen siirtää osa kirkkopyhistä lauantaina vietettäväksi. Ajatelkaa mil-tä tuntuisi, jos seurakuntalaisten pitäisi anoa joka vuosi erikseen lupaa olla pois työstä jouluna tai pääsiäisenä.

Kun lapsemme olivat kouluiässä, heidänkään kotiin jäämisensä ei ollut helppoa. Pyhäpäivinä koulussa suoritettujen tehtävien ja läksyjen antaminen sekä mahdollisten kokeiden suorittaminen aiheutti sekä lapsille että heidän opettajilleen ylimääräistä vaivaa. Lasten pelko vertaistensa reakti-

Kulttuuri-identiteetin kehittymistä ja sen säilyttämistä bahá'í-yhteisöissä hidastaa se, että pyhäpäivästä tulee usein pelkkä pyhä iltä, sanoo David Bergen.

oista heidän erilaisuuteensa ei myöskään helpottanut pyrkimyksiämme saada heidät viettämään pyhäpäiviä päivisin kotona. Koska nykyisinkin paikalliset bahá'í-yhteisöt ovat melko pieniä, eivätkä kaikki aikuisetkaan tunne voivansa ottaa vapaata työstä, pyhäpäivästä tulee usein pelkkä pyhä iltä. Tämä hidastaa kulttuuri-identiteetin kehittymistä ja sen säilyttämistä bahá'í-yhteisöissä.

Marraskuussa kansainvälinen bahá'í-yhteisö oli mukana järjestämässä YK:n kaikkinaisen uskontoon tai elämäntavoihin perustuvan suvaitsemattomuuden ja syrjinnän poistamiseen tähtäävän julistuksen 25-vuotiskonferenssia.

Yksi konferenssin pääpuhujista, Alankomaiden ihmisoikeuslähettiläs **Piet de Klerk** muistutti, että ”elämme tänään globalisoituneessa maailmassa. Tämä tarkoittaa, että erilaiset kulttuurit, mukaan lukien eri uskonnot, kohtaavat toisensa useammin ja intensiivisemmin kuin aikaisemmin”.

Julistuksessa, jonka kaikki maailman hallitukset hyväksyivät aikoinaan yksimielisesti, lukee, että jokaisella on oikeus ”noudattaa lepopäiviä ja viettää juhlapyyhiä tai seremonioita oman uskonnon tai elämäntavoihin perustuvan suvaitsemattomuuden mukaisesti”.

Tuntuu siltä, että materialismin alttarilla uhrataan enenevässä määrin sitä pyhyiden tunnetta, jota evankelisluterilainen kirkko on yrittänyt ylläpitää ihmisten arjen ja juhlan vuorotte-lussa.

Sopii kysyä, miten ihmeessä me vähemmistöuskokoiset saamme vaalittua lapsissamme ja yhteisöissämme kunnioitusta Jumalan pyhien opettajien elämään liittyviä merkkipäiviä kohtaan, kun jokainen päivä on pakosta ”arkipäivä”. ■

Kun iso luuta lakaisee...

TARJA KORPELA

KAPPALAINEN, TUIRAN SEURAKUNTA

PAPISTO ELÄKÖITYY ja sen myötä nuortuu ja naisistuu yhä kiihtyvällä tahdilla. Lähes kaikissa isommissa virkakuntamme kokoontumisissa viime vuosina on puhuttu siitä, että se on tulossa, se tulee ja nyt se on täällä.

Kun nuori työntekijä tulee kirkkoon töihin, osa työtovereista on mahdollisesti hänen vanhempiansa tai jopa isovanhempiansa ikätovereita. Työyhteisössä on läsnä paitsi eri sukupuolia, myös sukupolvien moninaisuus. Unohdammeko tämän silloin, kun vierastamme työtoverimme puhetapaa tai koko hänen olemustaan tai kun epäilemme hänen kutsumustaan tai kritisioimme hänen työtapaansa mietiskellen: ”Ei meillä ennen näin ole toimittu” tai tulijan näkökulmasta: ”Kuinka kukaan enää 2000-luvulla voi ajatella noin?”

Se mikä itselle tai omalle sukupolvelle on vierasta tai mikä ei mahdu minun pappeuden pirtaani, tuo työyhteisöön jännitteitä. Näitä puretaan monin eri tavoin. On uuvuttavaa, jos työyhteisössä on mahdollista saada arvostusta työtovereilta ja esimieheltä vain mielistelemällä tai mukautumalla. Hälyttävää on myös se, jos työyhteisössä viljellään Siperia opettaa -tyylisiä lentäviä lauseita. Eivätkö ne kerro enemmän lausujansa pettymyksistä kuin tyylistä ympäristöstämme?

Eri sukupolvien ei välttämättä tarvitse joutua törmäyskurssille keskenään. Voimme pysähtyä miettimään sitäkin, mikä meitä eri-ikäisiä tai eri tavalla ajattelevia pappeja yhdistää. Myös se luettelo on painava: kaste, usko, kutsumus ja työnantaja sekä isolla että pienellä kirjoitettuna. On kiinni tahdostamme ja asenteistamme, haluammeko alleviivata meitä yhdistäviä vai erottavia asioita.

KIRKOSSAMME ON TÄSSÄ murrosvaiheessa kannettu huolta hiljaisen tiedon siirtämisestä tuleville työntekijöille. Tämän huolen hälventämiseen kirkolla on koeteltuja, hyviä työkaluja. Harjoittelunohjaus, ordinaatiokoulutus, perehdyttäminen, mentorointi, työnohjaus ja hengellinen matkakumppanuus tähtäävät poh-

jimmiltaan kaikki samaan. Myös uudehko moniammatillinen ohjaajakoulutus on käynnistynyt hyvin kokemuksiin joissakin hiippakunnissa. On tärkeää, että nämä työuran eri vaiheisiin liittyvät työn tukemisen kannavat ovat halutessamme kaikkien käytössä.

Nuoriin työntekijöihin kohdistuu myös paljon odotuksia. Itse toivon saavani heistä työtovereita, joiden kanssa jakaa tuoreita ajatuksia siitä, miten kirkko voi kohdata jäsenensä ajassamme, jonka avainsanoja ovat yksilöllisyys, suvaitsevaisuus ja moniarvoisuus ja jossa hengellinen etsintä lisääntyy.

KIRKON TEHTÄVÄ ON sanan ja sakramenttien jakaminen niin, että ihmiset löytäisivät ravintoa hengelliseen nälkäänsä. Juuri tästä tehtävästä käsin meidän työntekijöiden eri ikäisyys, eri sukupuoli ja erilaiset hengelliset taustat tai näkemykset ovat rikkaus, jota meidän tulisi, ei vain sietää, vaan vaalia aarteena keskuudessamme. Eri lahjoilla ja kyvyillä varustettuina me parhaiten palvelemme erilaisista ihmisistä koostuvaa seurakuntaa. Tämän tunnustaminen voi synnyttää keskuuteemme jotain parempaa kuin vain toistemme suvaitsemista, ehkä jopa kunnioittamista, positiivista riippuvaisuutta ja aitoa yhteisöllisyyttä.

Kirkko tarvitsee sekä pitkän työkokemuksen omaavaa, kokenutta osaajaa että innokasta, uunelmia ja uusia tuulia mukanaan tuovaa vasta-alkajaa. Hyvässä työyhteisössä on oikeus kasvaa ja kehittyä, erehtyä ja epäonnistua, mutta myös näyttää mihin pystyy. Jokaisen pitää saada onnistua siinä, missä hän on hyvä.

Erilaisten ihmisten tutustumisen työyhteisössä toisiinsa pitäisi tapahtua yhtä suurella kunnioituksella kuin pyhälle paikalle astumisen. Ennakkoasenteiden kengät on riisuttava ja jäätävä kuulostelemaan, että voisi ymmärtää. Jospa iso luuta lakaisisikin ennen muuta omat ennakkoluuloni ja asenteeni. ■

”Älkää pantatko HYVIÄ UUTISIA”

MILLA RAUTIAINEN

TEOLOGIAN MAISTERI, ILTA-SANOMIEN UUTISTOIMITTAJA

Ilta-Sanomien toimittaja Milla Rautiainen kannustaa kirkkoa tiedottamaan tehokkaammin myönteisistä asioista maallisle medialle.

Aina silloin tällöin kuulee kirkon sisäpiiriläisten lausuvan, että ”maallista mediaa ja erityisesti iltapäivälehtiä kiinnostavat vain pappien törttöilyt ja muut kielteiset kirkon asiat”.

Tällainen mielikuva saattaa ehkä syntyä, jos seuraa vain lööppejä. Väite on kuitenkin täysin perätön. Ilta-Sanomissa kirkolliset aiheet ylittävät uutiskynnyksen hyvin monella eri tavalla.

IS:ssa suhtaudutaan avoimin mielin kirkkoon ja ollaan valmiita julkaisemaan myönteisiä kirkkouutisia aina, kun uutiskynnys ylittyy.

Omista parin viime vuoden aikana kirjoittamistani kirkkouutisista noin puolet on ollut myönteisiä, yksi neljäsosa neutraaleja ja yksi neljäsosa kriittisiä.

Tämä ei kerro koko totuutta, sillä en ole lehdessämme suinkaan ainoa, joka kirkkouutisia tekee. Jotakin oleellista se kuitenkin kertoo suhdeluvisuista.

Huomio uutiskärkeen

Niin ikään usein kuulee kritisoitavan, että hengellisyttä käsitellään maallisessa mediassa liian vähän. Ongelma

on, että hengellisyys on usein niin abstraktia, että siitä on sinällään hankala saada uutista.

Tähän mennessä ainoa resepti, jonka olen havainnut toimivaksi on, että uutisen kärki koskee jotakin ajankohtaista tai konkreettista kiinnostavaa asiaa, ja hengellisyyttä käsitellään tämän kyseisen uutisen sisällä.

Jos kirkko haluaa nähdä maallisessa mediassa entistä enemmän positiivisia uutisia ja niiden myötä myös hengellisyyttä, suosittelen lämpimästi, että kirkko tiedottaisi tehokkaammin myönteisistä asioistaan.

Tehokkaammalla tiedottamisella tarkoitan paitsi laajapohjaisempaa aktiivisuutta tiedottamisessa myös sitä, että kirkossa mietittäisiin, mikä on kiinnostava kirkkouutinen tavallisen seurakuntalaisen kannalta.

Seurakuntalaisia kiinnostavia näkökulmia

Kannustan siihen, että kirkon tiedotuksesta vastaavien lisäksi myös ruohonjuuritasolta oltaisiin aktiivisemmin yhteydessä mediaan. Kuka tahansa kirkon työntekijä tai seurakuntaaktiivi – esimerkiksi tapahtumasta vastaava – voi mainiosti ottaa suoraan kontaktin toimittajiin vaikka puhelimitse tai sähköpostitse.

Moni IS:ssa julkaistuista myönteisistä uutisista on syntynyt juuri sillä tavoin. Uutisidean ei välttämättä tarvitse olla loppuun saakka viilattu, sillä toimittajatkin voivat hioa näkökulmaa. Monessa maallisessa mediassa ei kuitenkaan välttämättä ole ketään, jonka erityisessä intressissä olisi kirjoittaa kirkon asioista.

Sitä tärkeämpää on, että kirkon asioista tiedottavat miettivät itsekkin tavallisia seurakuntalaisia kiinnostavia näkökulmia ja ottaisivat huomioon uutiskriteereitä jo ennen kuin tarjoavat medialle juttuideoita. Mitä pidemmälle jalostettu näkökulma on, sitä helpommin uutisen saa läpi.

Kirkon tiedotuskeskuksesta saapuu toimitukseen kiitettävän runsaasti materiaalia, ja joidenkin tiedotteiden pohjalta on syntynytkin uutisia. Valitettavasti kuitenkin aika harvojen.

Voisiko kirkko harkita näiden tiedotteiden rinnalle myös kohderyhmätiedottamista? Valtakunnallisen lehden, radion ja tv:n uutiskriteerit ovat hieman erilaisia kuin paikallisten medioiden.

Uudenlaista tiedotusta

Uudenlainen tiedotus on mielestäni tärkeää erityisesti tulevaisuudessa, jos kirkko haluaa säilyttää kontaktin jäseniinsä ja luoda yhteyksiä potentiaaliin uusiin jäseniin yhä informaatiokeskeisemmäksi muuttuvassa yhteiskunnassa.

Siksi kehotan, että älkää pantatko hyviä uutisia. Kun kiinnostava näkökulma löytyy, yllättävistäkin asioista voi syntyä uutinen. Maallisen median kautta voi tavoittaa suuren joukon ihmisiä, jotka ovat kiinnostuneita kirkon asioista, mutta jotka eivät välttämättä lue kirkollisia ja hengellisiä lehtiä.

MERJA LAAKSAMO

Näin uutiskynnsys ylittyy

MILLA RAUTIAINEN

TEOLOGIAN MAISTERI, ILTA-SANOMIEN UUTISTOIMITTAJA

Kerron tässä lehtemme uutiskriteereistä, joita havainnollistan esimerkeillä Ilta-Sanomissa julkaistuista myönteisistä kirkkouutisista.

Nämä uutiskriteerit kannattaa pitää mielessä myös silloin, kun kirkko informoi paikallisia maallisia medioita, sillä osa uutiskriteereistä pätee myös niihin.

Pääperiaate on, että Ilta-Sanomissa julkaistavan uutisen tulee kiinnostaa mahdollisimman monia, koska kyseessä on valtakunnallinen lehti, jolla on vajaa miljoona lukijaa. Nettilukijat

mukaan laskien luku nousee 1,6 miljoonaan. Uutisoitava asia voi mainiosti olla paikallinen, kunhan se on valtakunnallisesti kiinnostava.

Kaiken a ja o on usein oma näkökulma.

Seitsemän uutiskriteeriä

Uutisen tulee olla ihmisläheinen.

Niinkin ei-mediaseksikkäältä kuulostavasta aiheesta kuin Vanhan testamentin äänikirja saatiin sivun kokoinen uutinen, kun siihen löydettiin ihmisläheinen näkökulma. Kun toimituksemme saapui 57 cd-levyä sisältävä postilähetys, huomiomme kiinnitti heti, että yksi ainoa ihminen oli luenut ääneen koko Vanhan testamentin.

Ryhdyimme spontaanisti laskemaan, että näyttelijä Eero Saarinen on ladelut yhteensä 67 tuntia Raamattua ääneen. Ihailimme, että vau, minkä urakan mies oli tehnyt. Mietimme, olikohan hänellä kulunut paljon kurkkupastilleja ja rupesikohan häntä haukuttamaan pitkien sukuuetteloiden lauleminen. Muutamaa päivää myöhemmin haastattelin Saarista sillä uutiskärjellä, että minkälainen projekti oli ollut lukea koko VT ääneen.

Uutisen tulee olla arjen läheinen ja konkreettinen.

Kansalaisvastuun katekismuksesta syntyi uutinen, kun näkökulmana oli tehdä yhdelle kirjan kirjoittajista

konkreettisia kysymyksiä arjen yhteisvastuullisesta etiikasta. Kysymykset liittyivät muun muassa hyväntekeväisyyteen ja äänestyskäyttäytymiseen:

”Kun lopussa tilillä koreilee 40 euroa, jotka ovat jääneet rippeiksi pakolisten menojen jälkeen. Saanko törsätä rahat vai pitäisikö minun lahjoittaa roponi hyväntekeväisyyteen nälkää näkevien hyväksi?”

”Minuun ei pure kliseinen hokema, että vain äänestämällä voit vaikuttaa. Ehdokkaiden näkemyksiin perehtyminen tuntuu turhalta, koska he kuitenkin kääntävät takkinsa vaalikauden aikana. Onko parempi äänestää pörstäkertoimen perusteella kuin nukua vaaleissa?”

Uutinen liittyy johonkin ajankohtaiseen ilmiöön.

Viime syksynä seurakuntavaalien alla uutisoitiin, kuinka kirkko on modernisoinut vaalejaan ja ottanut useammalla paikkakunnalla käyttöön vaalikoneet.

Kun toissa syksynä tuli tieto, että Helsingin seurakuntayhtymä viettää armokampanjaa, se ei vielä sellaiseen ylittänyt uutiskynnystä. Haemme aina omaa, lukijoitamme kiinnostavaa näkökulmaa, jota ei muilla medioilla ole.

Lähdimme etsimään haastateltavaksi kiinnostavaa ihmistä, jolla olisi jotakin ajankohtaiseen ilmiöön liittyvää kerrottavaa armosta.

Piispa Eero Huovinen suostui. Hän puhui haastattelussa siitä, miten armo sopii nykypäivän ihmisen kovan työelämän paineisiin.

”Työelämään kaivataan enemmän oikeudenmukaisuutta ja kohtuullisuutta, kuin armoa. Armo sopii huonosti työelämään”, Huovinen sanoi.

Siten saimme aukeaman jutun armokampanjasta.

Uutinen on jotakin poikkeuksellista ja yllättävää.

Tästä esimerkkinä uutiset erilaisista

erityismessuista, kuten metalli-, nalle- ja popmessusta ja vauvakirkosta. Metallimessusta julkaistiin useampikin uutinen, koska ei taida olla kovin tavallista nykyaikana, että jumalanpalvelukseen jonotetaan ja 150 ihmistä jää tilan puutteen vuoksi kirkon ulkopuolelle.

Uutinen tehdään usein ns. tavallisten ihmisten kautta.

Mitä jokin kirkon päätös tai ehdotus merkitsee tavallisille ihmisille? Kiinnostavaa on muun muassa, mitä tapahtuu kirkollisten toimitusten rintamalla. Kirkolliset toimituksethan ovat yksi suurimpia syitä siihen, miksi suomalaiset kuuluvat kirkkoon. Siksi on luontevaa, että lehtemme seuraa, mitä sillä rintamalla tapahtuu.

Uutiskynnyksen ylitti muun muassa, kun kirkossa päätettiin, että kummien määrää voidaan lisätä kasteen jälkeenkin.

Toinen esimerkki: kun kirkolliskoukossa tehtiin aloite avioliittokoulusta, haastattelimme vantaalaispariskuntaa, joka kertoi, kuinka koulu oli parantanut heidän parisuhdettaan.

Valtakunnallisen lehden luonteeseen kuuluu, että moni uutinen tehdään julkisuuden henkilöiden ja valtakierarkian yläpään kautta – kirkon tapauksessa usein piispojen kautta.

Piispa Wille Riekinen pohti pappien esikuvallisuutta, syntiä ja armoa viikonvaihdeliitteen useamman aukeaman kokoisessa haastattelussa.

Kun Jari Sarasvuo piti Helsingin tuomiokirkossa väkevän puheen, niin silloin pystyi kirjoittamaan sivun verran suoraa tekstiä uskosta, armosta ja Jumalasta.

HelsinkiMissiosta syntyi uutinen, kun joukko bisneksen kärkinimiä liittyi sen johtoon. Uutisen kärki oli siinä, että mikä saa muun muassa Suomen Pankin ex-pääjohtajan Sirkka Hämäläisen ja SOK:n pääjohtajan Kari Neilimon liittymään HelsinkiMission val-

tuuskuntaan?

Uutisen sisällä kerrottiin myös pehmeämpää asiaa, eli kuinka Helsinki-Missio tekee tärkeää työtä esimerkiksi vanhusten hyväksi.

Ja väliin mahtuu hieman kepeämpiäkin uutisia, kuten että futisfanina tunnettu piispa Mikko Heikka kommentoi viime kesän MM-kisojen aikaan, miten futisfani selviää kokonaista kaksi päivää ilman jalkapalloa, kun tv:ssä on taukoa.

Yhteiskunnallisesti tärkeät asiat.

Aasian tsunamikatastrofiin liittyen haastattelimme piispa Huovista kahteen laajaan artikkeliin, joissa käsiteltiin kärsimystä. Toinen tehtiin heti tuoreeltaan katastrofin jälkeen otsikolla ”Miksi käänsit selkäsi, Jumala?” ja toinen tsunamin vuosipäivän alla otsikolla ”Toivon sanat”: voiko kärsimyksestä selvitä ja voiko siitä oppia jotakin?

Lasken nämä edellä mainitut uutiset myönteisiksi, koska kirkko esiintyy niissä positiivisessa valossa kärsivän lähimmäisen vierelläkulkijana.

Korostan, että juuri tsunamin kaltaisissa laajasti koskettavissa, kollektiivisissa tragedioissa olisi erityisen tärkeää, että kirkko olisi käytettävissä myös maallisessa mediassa.

Juuri tällaisten syviä, inhimillisiä samaistumisen tunteita herättävien katastrofien keskellä tavalliset seurakuntalaiset kaipaavat lohdutusta ja heitä kiinnostaa kirkko ehkä enemmän kuin muulloin. He kaipaavat välineitä oman surunsa jäsentämiseen.

Paikallisen median informoisesta en tiedä, mutta ainakin pääkaupunkiseudulla ja valtakunnallisen median tasolla kirkko onkin viime vuosina mielestäni kiitettävän nopeasti reagoinut ja hoitanut hyvin tiedottamisen muun muassa Konginkankaan, tsunamin ja Myrmanin tragedioihin liittyen. ■

Miten papit ja kanttorit **JAKSAVAT JA VIIHTYVÄT** työssään?

KATI NIEMELÄ

USKONNONPEDAGOGIIKAN DO-
SENTTI, TUTKIJA KIRKON TUT-
KIMUSKESKUS

Valtaosa papeista ja kanttoreista viihtyy työssään hyvin. Useimmat myös jaksavat työssään hyvin huolimatta pitkiksi venyvistä työviikoista. Työajattomuus johtaa tutkimuksen mukaan kuitenkin huolestutta-

van monilla ylipitkiin työviik-
koihin. Tämä tuo mukanaan
myös jaksamattomuutta ja pa-
himmillaan työuupumusta.

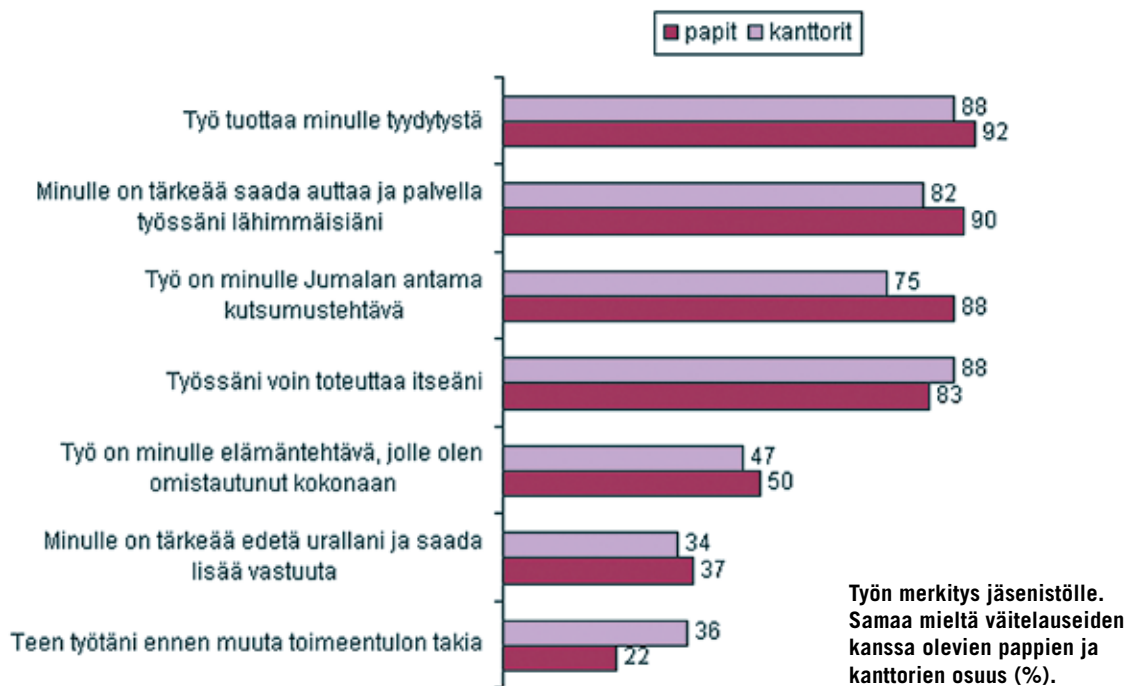
Tässä artikkelissa tarkastellaan pappien ja kanttorien työmotivaatiota ja työssä jaksamista. Artikkelin pohjautuu tammi-helmikuussa 2006 Akavan kirkollisten ammattiliittojen vaalin yhteydessä toteutettuun kyselyyn, johon vastasivat Suomen kirkon pappisliiton

ja Suomen Kanttori-urkuriliiton työelämässä olevat jäsenet.

Kaikkiaan vastaus saatiin 1 076 henkilöltä, joista 240 kanttoreita, loput pappeja ja muita teologeja.

Kutsumus tuo mukanaan työn mielekkyyden

Tutkimuksen perusteella selkeä enemmistö (87 %) papeista ja kanttoreista on vähintään melko tyytyväisiä työhön kokonaisuudessaan ja kokee työnsä tuottavan tyydytystä. Erittäin tyytyväi-

siä työhönsä papeista on joka neljäs, kanttoreista joka kuudes. Seitsemän prosenttia ilmaisi olevansa tyytymättömän. Mahdollisuus toteuttaa itseään työssään ja kokemus Jumalalta saadusta kutsumuksesta työssä näyttäytyvät voimakkaasti työviihtyvyyttä lisäävin tekijöinä.

Papeista lähes yhdeksän kymmenesosa (88 %) ja kanttoreista kolme neljäsosa koki, että työ on Jumalan antama kutsumustehtävä (katso kuvio 1). Useampi kuin neljä pappia ja kanttoria viidestä koki voivansa toteuttaa itseään työssään. Niin ikään valtaosa papeista ja kanttoreista piti tärkeänä mahdollisuuttaan työssään auttaa ja palvella lähimmäisiään.

Joka toinen vastaaja piti työtään elämäntehtävänä, jolle on kokonaan omistautunut. Erityisesti yli 55-vuotiaat kanttorit ja papit kokivat työnsä elämäntehtäväksi, jolle olivat kokonaan omistautuneita. Vanhemmat työntekijät kokivat työnsä myös hieman nuoria useammin Jumalan antamaksi kutsumustehtäväksi.

Runsa kolmannes niin papeista kuin kanttoreista piti tärkeänä sitä, että voi edetä uralla ja saada lisää vastuuta. Ennen muuta toimeentulon takia työtä teki kanttoreista joka kolmas ja papeista joka viides. Nuoret kanttorit ja papit korostavat työssään vanhempiä työntekijöitä hieman enemmän itsensä toteuttamista, uralla etenemistä ja toimeentuloa.

Työssä jaksaa ja uupuu

Tutkimuksen perusteella joka neljäs pappi ja kanttori työskentelee uupumusuhun alla ja kokee vähintään ajoittaista jaksamattomuutta. Kaksi prosenttia koki jo uupuvansa ylenmääräisen työtaakan alla. Enemmistö kuitenkin jaksaa työssään: kolme neljäsosa (76 %) kertoi jaksavansa töiden kanssa vaikka työtä olisi paljonkin. Työssään uupuvia on yhtä paljon pappien ja kanttorien keskuudessa.

Parhaiten työssään jaksavat perheineuvot ja seurakuntien ja yhtymien erityisviroissa työskentelevät. Kirkon keskushallinnon ja hiippakunnan

työntekijöiden keskuudessa työssään uupuneita ja uupumusuhun alla olevia työntekijöitä on enemmän kuin muissa tehtävissä. Myös kirkkoherrojen keskuudessa uupuneiden ja työssään jaksamattomuutta kokevien työntekijöiden osuus on muita suurempi.

Työssään jaksamattomuutta kokevien määrä ei yllätä, kun tarkastelee pappien ja kanttorien työviikon kokonaismäärää. Viikoittain tehtyjen työtuntien määrä on suorassa yhteydessä työssä jaksamiseen. Papeista kolme neljäsosa (74 %) ilmoitti tekevänsä yli 40-tuntista työviikkoa ja kanttoreista lähes puolet (46 %). Joka viides pappi ja joka kymmenes kanttori ilmoitti tekevänsä työtä keskimäärin yli 50-tuntia viikossa. Yleisimmin työ jakautuu tunteina tarkasteltuna siten, että reilu 10 tuntia viikossa kuluu henkilökohdalliseen valmistautumiseen, vajaa 10 tuntia työyhteisön sisäiseen yhteistointintaan ja hallinnollisiin tehtäviin. Seurakuntalaisten parissa tehtävään työhön papeilla kuluu tyypillisesti reilu 20 tuntia ja kanttoreilla vajaa 20

tuntia.

Kaikkein pisimpiä työviikkoja ilmoittavat tekevnsä kristillisten järjestöjen työntekijät ja kirkkoherrat. Kirkkoherrojen keskimääräinen työviikko on yli 45-tuntinen, kristillisten järjestöjen työntekijöillä yli 50-tuntinen. Molemmilla pääasiallinen selitys näyttää olevan työyhteisön sisäisen yhteistoiminnan ja hallinnollisten tehtävien runsaus ja aikaavievyys. Kappelaiset tekevät keskimäärin yli 40-tuntista työviikkoa. Seurakuntapastorit, sairaalateologit ja perheneuvojat tekevät työtä keskimäärin noin 40 tuntia viikossa.

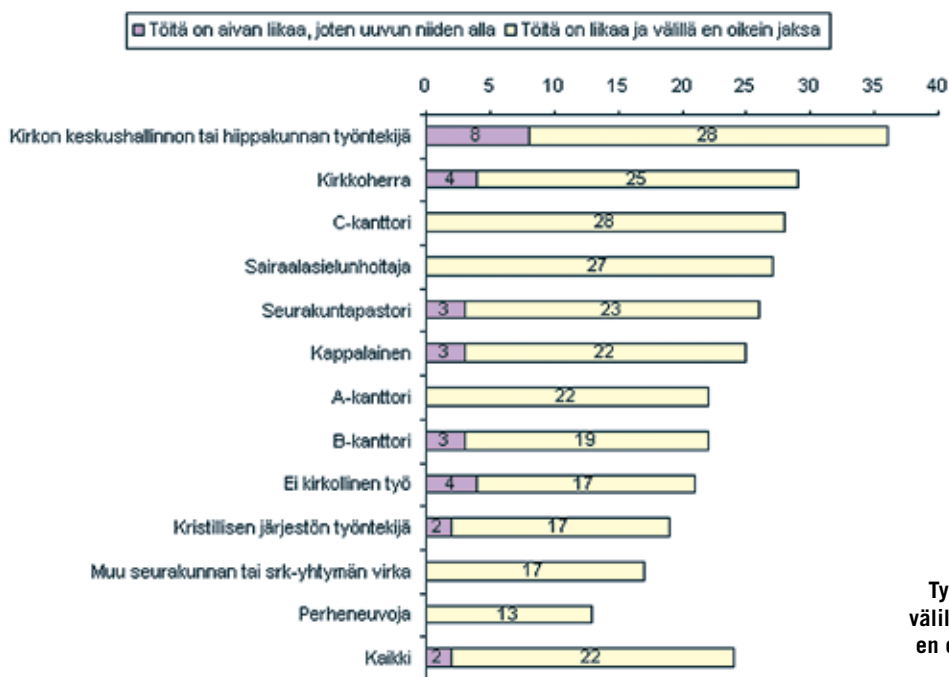
Mahdollisuus vaikuttaa omaan työmääräänsä on tärkeä jaksamiseen vaikuttava tekijä. Riittävästi tai jokseenkin riittävästi näitä vaikutusmahdollisuuksia koki vastaajista 60 %. Selvästi keskimääräistä enemmän työmääräänsä voivat vaikuttaa kirkon sairaalasielunhoitajat, perheneuvojat ja kristillisten järjestöjen työntekijät. Erityisesti

kirkkoherrat ja seurakuntapastorit kokivat omat vaikuttamismahdollisuutensa vähäisiksi ja vain puolet piti vaikutusmahdollisuuksia riittävinä tai kutakuinkin riittävinä. Myös hiippakunnan työntekijät kokivat omat vaikutusmahdollisuutensa työmääräänsä hyvin vähäisiksi, riittävinä tai jokseenkin riittävinä vaikutusmahdollisuuksiaan piti vain joka kolmas.

Tilanne on kuitenkin osin kohentunut aiempiin vuosiin verrattuna. Erityisesti papiston vapaapäivien pitäminen on muodostunut säännöllisemmäksi viimeisen kymmenen vuoden aikana. Viidennekseltä kanttoreista ja papeista (21 %) jää kuitenkin edelleen vapaapäivä pitämättä lähes joka viikko ja yli puolelta vastaajista vähintään kerran kuukaudessa. Erityisesti useilla kirkkoherroilla ja ylimmän asteen kanttoreilta jää vapaapäiviä usein pitämättä. Parhaiten vapaapäivien pitäminen on tasapainossa nuorilla työntekijöillä, niin papeilla kuin kanttoreil-

la. Erityisen usein vapaapäivät jäävät pitämättä yksipappisten seurakuntien kirkkoherroilta. Toisaalta vapaapäivien pitäminen on kuitenkin erityisen vaikeaa myös kaikkein suurimpien seurakuntien kirkkoherroille.

Tyytymättömyys työstä saatuun taloudelliseen korvaukseen näyttäytyy tutkimuksessa niin työviihtyvyyttä kuin työssä jaksamista laskevana tekijänä. Kanttoreista vain 42 % ja papeista 59 % on vähintään melko tyytyväinen työstään saatuun taloudelliseen korvaukseen. Erittäin tyytyväisiä kanttoreista on vain yksi sadasta, papeista yksi kymmenestä. Eniten palkkaansa tyytymättömiä on perheneuvojen ja muiden seurakuntien ja yhtymien erityisviroissa työskentelevien sekä hiippakuntien ja kirkon keskushallinnon työntekijöiden keskuudessa. Kaikkein useimmin palkkaansa tyytymättömien palkankorotustoiveet olivat 500 euron ja 1 000 euron välillä. ■

Työssä uuvuvien ja välillä jaksamattomien osuudet ammattiryhmittäin (%).

Vihkijä vihittäväenä Kokemuksia avioliittoon vihkimisen kaavasta

Olen ollut 37 vuotta pappisvirassa. Tänä aikana olen vihkinyt avioliittoon huomattavan määrän seurakuntalaisia, tuttuja ja tuntemattomia. Tässä joukossa on myös sukulaisia ja ystäviä. On veljeä ja sisarta, vieläpä oma äitikin. Sulhasen roolissa olen ollut kahdesti. Ensimmäisen kerran olin vihillä 22-vuotiaana teologian ylioppilaana ja toisen kerran 61-vuotiaana teologisen tiedekunnan opettajana. Jälkimmäisestä kokemuksesta tulee tätä kirjoittaessani kuluneeksi neljä kuukautta. Tullessani toisen kerran vihille vaihdoin jo tutuksi tulleen vihkijän roolin vihittävän osaan. Palvelun tuottajasta tuli asiakas. Tämä roolin vaihto antoi vihkitoitukseen uuden näkökulman.

Valmistauduin yhdessä morsiameni Päivin kanssa edessä olevaan toimituskeskusteluun tutkimalla Kirkollisten toimitusten kirjaa. Äidinkielen opettajan ja teologin yhteistyö vei ilmaisujen merkitysten tarkasteluun. Yritimme löytää meidän vihkimiseemme sopivia vaihtoehtoja teksteistä ja rukouksista. Se ei sitten ollutkaan helppoa. Tilannetta selkeyttääksemme lähdimme pohtimaan sitä, mikä uskonnollinen merkitys avioliittoon vihkimisellä meille on. Meille molemmille oli itsestään selvää, että halusimme kirkollisen vihkimisen. Siviilivihkimistäkin meille oli ehdotettu. Tämä johtui ilmeisesti siitä, että molemmat olimme eronneita. Tällaisen ajatuksen olimme kuitenkin suoralta kädeltä torjuneet. Eronneinakin halusimme

kirkollisen vihkimisen ilman muuta, eikä tähän liittynyt minkäänlaisia tarvetta ”hääglamouriin”.

Uskonnollisesta näkökulmasta vihkiminen merkitsi meille ennen kaikkea kiitosrukousta siitä, että olimme löytäneet toinen toisemme. Sen mukana elämään oli auennut uusi perspektiivi. Sen valossa kaikki muu näyttää toisenlaiselta. Olemme kuulleet, että sitä kutsutaan onneksi. Tästä halusimme iloita ja kiittää Jumalaa.

Kirkollisten toimitusten käsikirjasta tätä näkökulmaa saa etsiä, kuin ”neulaa heinäsuovasta”. Kaikki kolme käsikirjan psalmitekstiä kuvailevat vaarassa tai ahdingossa olevaa henkilöä, joka saa avun Jumalalta. Seurakuntalainen jää kysymään, mikä on se erityinen vaara, joka avioliiton solmivilla on nyt sitten edessään. Ehkä vastaus löytyy esirukouksen ensimmäisestä vaihtoehdosta, jossa rukoillaan ”anna heille vastuuntuntoa ja uskollisuutta. Auta heitä voittamaan kiusaukset. Varmele heidän ruumiinsa ja sielunsa”.

Keskeiseksi teemaksi muodostuikin uskollisuuden ja avioliiton purkamattomuuden korostaminen. ”Minkä Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottako.” Tätä korostetaan useampaan otteeseen. Toisiinsa syvästi rakastuneen ja sitoutuneen parin korvissa tämä uskollisuuden painotus tuntuu omituiselta, koska se ei voi muuta ajatellakaan kuin uskollisuutta toinen toisilleen. Tämä teema tarjoaa sen sijaan mahdollisuuden ”potkaista moraalin saappaalla” avioeron jo kokeneita ja haavoittaa näin jo haavoittuneita.

Eräs kirkkokäsikirjan aihe on kehotus rakastaa aviopuolisoa, niin kuin Jumalakin on rakastanut mei-

tä. Tämä tulee esille tutussa Korinttolaiskirjeen rakkauden ylistyksessä. Siinähan todetaan rakkaudesta: ”Kaiken se kestää... kaiken se kärsii. Rakkaus ei koskaan katoa.” Jumalan rakkauden soveltaminen avioparin väliseen rakkaussuhteeseen on mielestäni hyvin kyseenalaista. Avioparin suhde perustuu eroottiseen rakkauteen. Se on inhimillistä rakkautta. Ei pidä leikkiä Jumalan rakkaudella siinä, mikä ei sellaista ole. Se voi muuttua vastakohdakseen, kuten toisen alistamiseksi.

Raamatussa kyllä käsitellään eroottista rakkautta erityisesti Laulujen laulussa, mutta sieltä vihki-kaavassa on vain yksi vaihtoehtoinen raamatunkohta. Eroottinen rakkaus haudataan vihki-kaavassa ”maton alle”. Rakkauden mukanaan tuoma ilo ja onni käännetään tulevaisuuden peloksi. Sama alakulaisuus vaivaa jo avioliittoon aikovien ilmoittamista jumalanpalveluksessa. Kun se tapahtuu yhteiseen esirukoukseen liittyen, kuolleeksi kiiteltävien suru hautaa alleen avioliittoon aikovien ilon.

Toimitustilanteet ovat emotionaalisesti kovin eri tavoin latautuneita. Siirtyminen tunneilmastosta toiseen vaatii hyvin paljon papilta. Kuinka tätä voi papilta edellyttää, jos toimitusten kirja on alavireinen silloinkin, kun ilon pitäisi olla ylimmillään? Jos iloitsevien kanssa ei osata iloita, ei surevien kanssakaan osata surra.

HANNU SORRI
Pastori, dosentti,
TT

Diakonian tilastointi palvelee diakoniaa ja sen asiakkaita

Diakonian tilastointi uudistui vuosi sitten siten, että jatkossa asiakaskontakteista tiedustellaan myös toimenpiteitä. Uudistukseen on liittynyt diakoniatyöntekijöiden koulutus, jota on järjestetty kaikissa hiippakunnissa. Olemme kouluttaneet ainakin kaksi kolmasosaa kaikista diakoniatyöntekijöistä tilastojen käyttöön. Koulutuksen seurauksena ymmärrys diakonian tilastoinnin merkityksestä on käsityksemme mukaan lisääntynyt huomattavasti.

Leena Erkkilä, Pekka Keltto ja Camilla Honkala (Crux 6/2006) kiinnostivat huomiota tilastoinnin työläyteen. Diakonian tilastoja tarvitaan valistuneeseen päätöksentekoon. Jos jonnekin halutaan mennä, on ensin tiedettävä missä ollaan. Diakonian tilastot palvelevat diakoniatyön näkyvyyttä, työn kehittä-

mistä ja arviointia. Diakonian näkyvyys on tärkeää, kun päätetään seurakunnan määrärahoista ja tehdään yhteistyötä järjestöjen, kuntien ja valtion kanssa.

Diakonia kohdistuu niihin, joiden hätä on suurin ja joita ei muilla tavoin auteta. Kysymys on yhteiskunnan marginaalissa elävistä ihmisistä, joiden elinolosuhteista ja ongelmista on muutoin saatavissa erittäin niukasti tietoja. Diakonian asiakkaat ovat tässä suhteessa eri tilanteissa kuin pappien tai muiden seurakunnan työntekijöiden asiakkaat. Diakonian asiakkaan oikeus on tulla huomatuksi ja tilastoiduksi!

Diakonian asiakkaan tilanteen kuvaaminen on työntekijälle yksi keino saada myös yhteiskunta huomaamaan tämä ihminen. Kyse on asiakkaan puolustamisesta. Viime kädessä tilastoja tehdään asiakkaiden hyväksi.

Toisin kuin Erkkilä, Keltto ja Honkala esittävät, diakoniatilastoihin merkitään myös muut kuin asi-

akkaan omat yhteydenotot. Etsivä työ tulee näkyviin esimerkiksi työntekijän aloitteesta tehdyissä kotikäynneissä. Myös vastaanottokäynti voi tapahtua etsivän työn tuloksena.

On kuitenkin syytä muistaa, että diakoniatilastot – kuten mitkä tahansa tilastot – kuvaavat vain osaa diakoniasta. Tilasto ei ole enempää tai vähempää kuin yksi näkökulma diakonian todellisuuteen.

Kirkon työalat ovat erilaisia, samoin myös tilastoinnin tarpeet. Diakonian tilastot eivät ole yhdenmukaisia kuntien sosiaali- tai terveystoimen tilastojen kanssa. Tilastoja on muokattu siten, että ne palvelisivat mahdollisimman hyvin juuri diakoniatyötä. Tulevana haasteena on uudistaa tiedonkeruuta diakonian vapaaehtoistoiminnasta.

HEIKKI HIILAMO

*Johtaja
Kirkkohallitus, diakonia ja
yhteiskunnallinen työ*

Matti Huotarin huilu soi Pispalan kirkossa. ”Musiikki on tunteen kieli, joka yhdistää ihmisiä kautta maailman”, harjulaispastori sanoo.

Lähetystyön dynaamisuus kiehtoo tamperelaispappia

SARI LEHTELÄ

TIEDOTTAJA, SUOMEN LÄHETYSSEURA

”Lähetystyö ei tosiaankaan ole sitä, että suomalainen istuu ja opettaa apinanleipäpuun alla ja kastaa sitten afrikkalaisia kristinuskoon.”

Näin veistelee **Matti Huotari**, Tam-

pereen Harjun seurakunnan pastori, jolla on näkemystä ja kokemusta mis-
siosta monelta kantilta. Lähetystyö on ollut Huotarin vastuualuetta runsaan 10 vuoden ajan.

Rakkaus näkee ihmisen

Pispalanharjun kirkolta maailmaa katselevaa miestä kiehtoo mission dy-

naaminen luonne.

”Lähetystyö on koko ajan liikkeessä, se etsii yhteyttä ihmisiin ja ylittää rajoja”, hän pohtii.

Rajojen ylittäminen vie tuntemattomaan. Se voi merkitä uskaltautumista kärsivän ihmisen lähelle tai astumista itselle outoon ympäristöön.

Eri tavoin uskovien ihmisten koh-

taamista Matti Huotari pitää haasteena rakkauteen.

”Kyse on näkökyvystä. Jos rakastan, näen ihmisen yhteisen Jumalamme luomana. Meitä molempia kantaa saman Jumalan rakkaus. Lähetystyö on yhteyden etsimistä toisiin ihmisiin ja Jumalaan.”

Huotari ei usko, että Jumala on kovin kiinnostunut leimoista; kutsutaan ko ihmistä kristityksi tai muslimiksi.

”Hän näkee syvemmälle, sydämeen.”

Toisin voi elää

Lähetystyö laajentaa näkökulmaa papin työhön. Se muistuttaa, että kristityt ovat osa maailmanlaajaa, eri kulttuureja edustavaa yhteisöä.

Kokemus toisista kulttuureista ja erilaisten ihmisten kohtaamisesta in-

spiroi niin pappia kuin seurakuntalaisia. Parasta Pispalan papin mielestä on, jos saa itse kokea, mitä lähetystyö nykyään on. Runsas vuosi sitten tusina harjulaista avasi maailmaansa uuden ikkunan, kun Matti Huotari vei joukon Tansaniaan tutustumaan Suomen Lähetysseuran työhön ja sikäläisiin seurakuntalaisiin.

”Oli hienoa huomata, että asioita voi tehdä toisin, uskoa voi tulkita toisin, elää voi ihan toisella tavalla. Se hokutteli kysymään, olisiko meillä syytä muutokseen jossain asiassa”, Huotari kokoa porukan tunteja.

Suomalainen oivaltaa maailmalla, että tapamme elää kristillisyyttä todeksi hiljaa yksiksemme on poikkeuksellinen.

”Muualla eletään yhteisöllisesti. Tansanialaiset uskovat ja tekevät kai-

ken yhdessä, tai sitten he eivät tee ollenkaan.”

Missio on ydintä

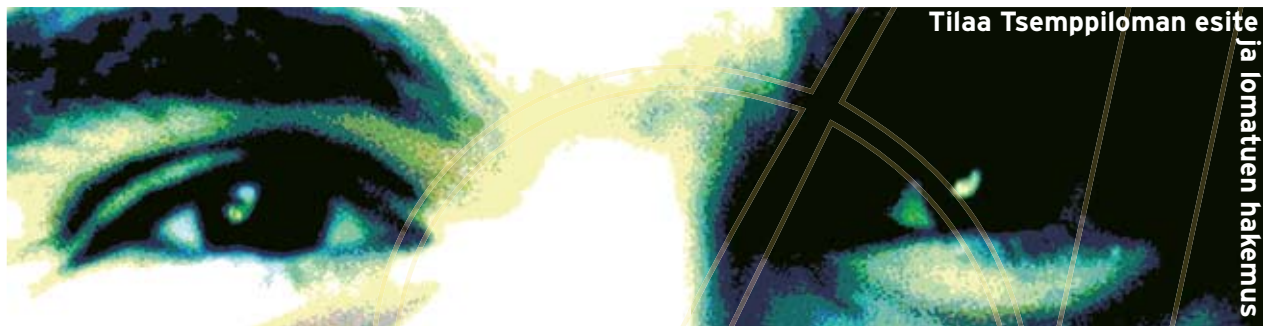
Huotari uskoo, että kokemukset kaukomailla voivat muokata pysyvästi ainakin nuorten ajattelua.

”Upeata tietysti olisi, jos jonkun tie johtaisi lähetystyöhön.”

Hän antaa kiitosta Suomen Lähetysseuran esikoulutuskursseille, joilla sadat nuoret aikuiset ovat saaneet maistaa lähetystyötä. Yksi heistä on parhaillaan ensimmäisellä työkaudellaan Senegalissa oleva harjulainen Heidi Posti.

Lähetystyö on Matti Huotarin mielestä kirkon ydintehtävä. Se ei kuulu vain ”lähetysihmisille”.

”Kirkko on missiota varten, ei päinvastoin.” ■

Tilaa Tsemppiloman esite

ja lomatuen hakemus

Hae Tsemppilomille

A
lomat

Tsemppiloma Ikaalisten kylpylässä antaa mielekkyyttä työhön ja iloa elämään. Tsemppiloma on kaksiosainen aktiiviloma, jolla keskitytään työhyvinvointiin.

Lomalla on

- Monipuolinen fyysiseen ja psyykkiseen jaksamiseen tähtäävä ohjelma ryhmässä.
- Kuntoutuslaitoksen psykologi, lääkäri ja fysioterapeutti ovat kurssilaisten tukena.
- Majoitus kahden hengen huoneissa ja puolihoito.
- Lomatuetut hinnat: I jakso (5 vrk) 129 euroa, II jakso (4 vrk) 105 euroa.

Vuoden 2007 aikana järjestetään kahdeksan Tsemppilomaa. Käy tutustumassa loma-aikoihin A-lomien verkkosivuilla.

A-lomat ry | Ratamestarinkatu 11 00520 Helsinki | puh. 020 111 2770 (arkisin 9-12) faksi (09) 145 706 | info@a-lomat.fi

Lähetystyön teesit haastavat pappeja KESKUSTELEMAAN

SARI LEHTELÄ

TIEDOTTAJA, SUOMEN LÄHETYSSEURA

Suomen kirkko on aukonut väyliä kaukaisiin kulttuureihin jo lähes 150 vuoden ajan. Näky kaukaisista kansoista, joille pitää viedä armon sanaa, on saanut tuhannet lähetystyöntekijät jättämään kotimaansa ja suuntaamaan seikkailuihin. Kärkijoukoissa ovat kulkeneet papit.

Mutta entä nykyisin? Onko lähetystyö modernille papille mahdollisuus vai pakkopulla?

Hyppää tai näivety

Suomen Lähetysseura haastaa pappeja pohtimaan lähetystyön merkitystä työssään. Virikkeeksi Lähetysseuran teologit ovat laatineet kymmenen keskusteluteesiä lähetystyöstä. Tavoitteena on synnyttää monipuolista keskustelua ja kannustaa pappeja näkemään lähetystyön mahdollisuudet omassa arkityössään.

”Haaveeni ja pyyntöni Jumalalle on, että ajattelu lähetystyöstä laajenisi seurakunnissa, että se läpäisisi kaiken työn, että se olisi kaiken ydin ja saisi aikaan toimintaa”, sanoo teologian tohtori **Irja Aro-Heinilä**, Suomen Lä-

hetysseuran kasvatus- ja koulutusyksikön päällikkö. Hän on toiminut teesejä ideoineen työryhmän puheenjohtajana.

Irja Aro-Heinilä arvelee, että monet papit kokevat haasteena lähetystyöhön kuuluvan rajojen ylittämisen. Hänestä juuri se on kiehtovaa. Yksi teeseistä kiteyttää asian näin: Jos seurakunta ei toiminnallaan ylitä rajoja, se näivettyy.

Valmiina keskusteluun

Härkävankkureista nettiaikaan -otsikon alle koottujen teesien tehtävä ei ole perustella lähetystyötä teologisen täyd-

HÄRKÄVANKKUREISTA NETTIAIKAAN

10 keskusteluteesiä lähetystyöstä

SUOMEN LÄHETYSSEURA

Yhdessä saamme aikaan hyvää: www.tasaus.fi

lisesti, vaan tarjota näkökulmia ajattelulle. Teeseillä nostetaan myös arvioitavaksi muutamia yksipuolisia käsityksiä lähetystyön historiasta ja nykypäivästä.

Teesit löytyvät Lähetysseuran verkkosivuilta: www.mission.fi/teologia. Pohdintaa varten on jokaisesta teesistä asiantuntijan artikkeli.

”Vasta keskustelussa teesit saavuttavat niille asetetun tehtävän. Toivom-

me, että seurakunnat kutsuvat Lähetysseuran työntekijöitä teologikokoukseen tai rovastikunnan pappeinkokoukseen käymään avointa keskustelua teesien pohjalta”, pastori **Matti Laurila** vinkkaa.

Kutsuja odotellaan hiippakuntien toimistoissa. Yhteystiedot löytyvät Lähetysseuran verkkosivuilta.

TEESITYÖRYHMÄÄN KUULUVAT Kasvatus- ja koulutusyksikön päällikkö Irja Aro-Heinilä, aluekoordinaattori, rovasti Reino Junttila, Kuopion hiippakunnan lähetys sihteeri Jukka Koistinen, Oulun hiippakunnan lähetys sihteeri Matti Laurila ja rovasti Vuokko Lipponen. Työskentelelyyn on osallistunut myös muita Lähetysseuran teologeja. ■

Palkkausjärjestelmän uudistamisesta sopimus

– toteutus seuraavan sopimuskauden alkuun

ESKO JOSSAS

AKIN TOIMINNANJOHTAJA

Tilanne vuoden vaihteessa

Pääsopijoiden neuvottelijat valmistelivat kirkon palkkausjärjestelmän uudistamista pitkin syksyä jatkuneissa neuvotteluissa, joiden tavoitteena oli päästä tulokseen joulukuun mennessä.

Saavutetun neuvottelutuloksen signeerasivat KiT:n, JUKOn ja SVTL:n neuvottelijat ja sopimuksen hyväksyivät näiden osapuolten päättävät elimet. Sen sijaan Kirkon alan unioni hylkäsi tuloksen.

Unionin päätös ei aiheuta muutosta itse sopimuksen sisältöön. Vain 1.5.2007 suunniteltu voimaatulo lykkääntyy siten, että uutta järjestelmää päästään soveltamaan vasta seuraavan sopimuskauden alusta eli 1.10.2007 lukien. Tämä merkitsee myös sitä, että seuraavalla neuvottelukierroksella soveltavat palkankorotukset sovitetaan tähän suuren enemmistön hyväksymään malliin. Jos tulopoliittista kokonaisratkaisua ei tule ja mennään niin sanotulle liittokierrokselle tai sopimuksettomaan tilaan, soveltaminen saattaa siirtyä vielä lokakuun alkuakin myöhemmäksi.

Kevään 2007 valmistelut

Sopimuksen hyväksyneet pääsopijatahot ovat käynnistäneet omat koulutuskierroksensa eri puolilla maata. Tämäkin osaltaan paljastaa niiden yhteisen tahdon, että yhden osapuolen ulosjäänti tässä vaiheessa ei palauta asiaa nollapisteeseen.

Kevään 2007 aikana seurakunnissa

informoidaan uudistuksen kokonaisuudesta ja palkan uusista elementeistä. Samoin laaditaan työkuvaukset kaikista tehtävistä ja tehtävät sijoitellaan vaativuusluokkiin. Työnantajan ja työntekijöiden edustajat neuvottelevat yhteistoiminnallisesti siitä, mitä uudistuksen toteuttaminen omassa seurakunnassa merkitsee ja mitä kaikkea se tuo mukanaan.

Paikallinen toimivalta lisääntyy

Järjestelmä uudistuksen suurin periaatteellinen muutos on paikallisen ja vastuun oleellinen lisääntyminen palkka-asioissa:

- Liite 10 erityisryhmä poistuu (toimii kuitenkin entiseen tapaan 1.10. saakka).

- Peruspalkka määräytyy tehtäväkuvausten ja vaativuusryhmittelyn perusteella; näitä sovelletaan paikallisesti.

- Paikallisesti on mahdollista ottaa käyttöön erityisosa/erityinen peruste

vaativuuspalkkaa tukemaan ja täydentämään.

- Vuosisidonnaiseen osaan (entinen kokemuslisä) tulee enemmän paikallista harkintaa.

- Seuraavan sopimuskauden aikana seurakunnissa otetaan paikallisen päätöksen perusteella käyttöön harkinnanvarainen osa (aikaisintaan 1.1.2008 lukien).

Tämä kaikki ja asioiden yhteistoiminnallinen valmistelu antaa runsaasti haasteita koko henkilöstölle, mutta erityisesti esimiehille ja luottamusmiehille.

Palkkauselementit

Palkkaus koostuu kahdesta pääosasta tai yhteensä neljästä osiosta. Tehtäväkohtaisessa palkassa on 1. vaativuusosa ja 2. mahdollinen erityisosa tai erityinen peruste. Henkilökohtaisessa palkassa on 3. vuosisidonnainen osa ja 4. harkinnanvarainen osa. Peruspalkaksi kutsutaan vaativuusosaa ja erityis-

osaa yhdessä (1-2).

Tehtävän vaatuvuus

Kuten väsyksiin asti on jo toistettu, virkanimikkeeseen perustuva palkan määräytyminen korvataan työn vaatavuuden selvittämisellä ja vaatuvuusryhmiin sijoittelulla. Tätä varten sopimusmateriaalissa on tehtävänkuvauslomake, jonka kaikki täyttävät kirkkoherraa lukuun ottamatta. Kun työn sisältö on selvitetty, tehtävä sijoitetaan vaatuvuusasteikkoon. On huolehdittava siitä, että eri tehtävät sijoitellaan oikeisiin kohtiin ja myös keskenään oikeaan järjestykseen.

Tehtävien kuvaamisesta ja vaatuvuusasteikolle sijoittelusta muodostuu seurakunnassa prosessi, joka palvelee palkkauskasian lisäksi yhteistoiminnan edistämistä ja eri tehtävien ja virkakuntien keskinäistä ymmärtämystä.

Erityisosa

Harjoituskiirroksilla jo opittiin, että mikään lomake ja mitkään kysymykset eivät aina tuo esille tehtävien koko

sisältöä ja vaativuutta. Siksi on otettu käyttöön erityinen osa tai peruste, jota sovelletaan silloin, kun tehtävään sisältyy jotain ”erityistä”, mikä ei paljastu normaalissa vaativuusselvityksessä. Sopimus ja soveltamisohjeet antavat osviittaa siitä, mitä erityinen peruste voi olla. Se liittyy varsinkin seurakunnan erityisiin oloihin ja tehtävän toimintaympäristössä esiintyviin erityispiirteisiin. Erityisosan käyttöönotosta ja sen sisällöstä neuvotellaan ja päätetään paikallisesti.

Vuosidonnainen osa

Entisen kokemuslisän nimi muuttuu paremmin kuvaavaksi. Pieniä tarkennuksia lukuun ottamatta vuosidonnainen osa määräytyy kokemuslisän tapaan. Paikallista toimivaltaa on lisätty siten, että vuosidonnaista osaa voidaan maksaa paikallisella päätöksellä, vaikka ansaintavuodet eivät olisi täytneetkään.

Harkinnanvarainen osa

Aivan uutena elementtinä järjestel-

mään sisältyy harkinnanvarainen palkanosa, joka perustuu työntekijälle asetettujen tavoitteiden saavuttamiseen. Tätä arvioidaan esimiehen ja työntekijän keskinäisessä (kehitys)keskustelussa. Koska elementti on uusi ja tavoitteiden asettaminen ja niiden saavuttamisen arviointi ei ole kaikissa seurakunnissa vielä tuttua, tätä osaa ei voi ottaa käyttöön ennen kuin aikaisintaan vuoden 2008 alussa.

Mitä palkoille siis tapahtuu?

Nyt heti ei tapahdu mitään muuta, kuin että kaikille taataan ainakin nykyinen palkka. Unionin sooloilu estää toukokuun alkuun suunnitellun pienen yleiskorotuksen toteuttamisen. Jatkossa usean elementin käyttäminen antaa ainakin mahdollisuuksia tasokysymystenkin hoitamiseen. Uuden järjestelmän yhtenä perusteena on kirkon palkkakilpailukyvyistä huolehtiminen. Tämän kuten kaikkien järjestelmien onnistuminen riippuu kuitenkin viime kädessä sen (paikallisista) käyttäjistä. ■

Menneisyyden haamu?

ESKO JOSSAS

AKIN TOIMINNANJOHTAJA

Palkkausjärjestelmän uudistaminen tuntuu kirkossa olevan todella kovan lapsi. 1990-luvulla aloitettu prosessi on jäänyt moniin jalkoihin ja eksynyt useammallekin sivupolulle. Toisinaan on epäilty paikallistason valmiuksia. Viimeksi taas seurakunnissa työskenneltiin reippaasti, mutta keskustason neuvottelijat saivat kulu- maan kohtuuttomasti aikaa ja tupakkaa.

Parkkiintuneelle työmarkkinamiehelle ei ole mitään uutta siinäkään, että yksi osapuoli hyppää kärryiltä viime metreillä. 1980-luvun lopulle asti

tämä oli aivan tavallista kirkon työmarkkinaympyröissä.

Kirkon alan unioni vastaa tietysti jäsenilleen siitä, että se katsoi neuvottelutuloksen mahdolltomaksi hyväksyä. Mutta ulkopuolinenkaan ei voi aivan vaieten sivuuttaa hylkäämisen syytä. Unioni nimittäin markkinoi menettelynsä perusteeksi sitä, että uusi järjestelmä suosii hengellistä työtä. Vastaavasti esimerkiksi taloudellinen vastuu jäisi uudessa palkkausmallissa vähälle huomiolle. Asioiden mieltäminen tällaisella vastakohta-asettelulla vaikuttaa sekin tulevan suoraan sopimusjärjestelmän kalmistosta. Uudessa järjestelmässä ajatuksena nimetään on katsoa kaikkea työtä

samanlaisilla apuvälineillä unohtamatta silti minkään työn syvimpiäkään erityispiirteitä.

Unioni on lehtien palstoilla kritisoinut myös sitä, että sopimus ei ottaisi riittävästi huomioon yhteistoiminnallisuutta. Kuitenkin pitkin matkaa on haluttu korostaa juuri tätä: samalla kun paikallinen toimivalta lisääntyy, sitä käytetään yhteistoiminnassa työnantajan ja henkilöstön kesken.

Muiden sopijapuolten reaktio on ollut varsin rauhallinen. Koulutukset on pantu pyörimään, paikallinen toiminta on käynnistynyt ja seuraavaan sopimusneuvotteluun valmistaudutaan. Näyttää se menevän näinkin.

Työttömyysturvalain sudenkuoppia

EERO T. ANTILA

JOHTAJA, ERITYISKOULUTETTU-
JEN TYÖTTÖMYYSKASSA ERKO

Työttömyyskassan antama kielteinen päätös hämmentää mieltä, kun vilpittömin mielin odottaa ansiopäivärahaa tilille. Muun muassa työnantajan kanssa tehdyt sopimukset, yrittäjäyys ja opiskelu tuottavat hankaluuksia.

Palkansaaajan työssäoloehto

Ansiopäivärahaa voidaan maksaa, mikäli henkilö on ollut kassan jäsenenä vähintään 10 kuukautta ja jäsenenä ollessaan täyttänyt työssäoloehdon (alkuehdon tai paluuehdon). Alkuehto täyttyy, jos työttömyyttä edeltävän 28 kuukauden aikana on ollut työssä 43 viikkoa. Paluuehtoon vaaditaan 34 viikkoa työtä edeltävän 24 kuukauden aikana.

Työtä tulee tehdä vähintään 18 tuntia viikossa (poikkeuksena muun muassa opetusala) ja palkan on oltava työehtosopimuksen mukainen tai vastattava vähintään peruspäivärahan 40-kertaista määrää kuukaudessa. Jotta työ voidaan hyväksyä työssäoloehtoon, palkasta on tullut pidättää verojen lisäksi lakisäteiset maksut.

Tarkastelujaksoa voidaan pidentää

Työssäoloehdon 28 ja 24 kuukauden tarkastelujaksoja voidaan pidentää hyväksyttävistä syistä enintään seitsemän vuotta. Hyväksyttäviä syitä ovat saira-

us, laitoshoido, kuntoutus, siviilipalvelus, päätoimiset opinnot, lapsen syntymä, enintään 3-vuotiaan lapsen hoito tai muu näihin verrattava syy.

Muita hyväksyttäviä syitä ovat esimerkiksi tieteellinen tai taiteellinen apuraha sekä vapaaehtoistyö sellaisten kansainvälisten järjestöjen palveluksessa, joiden rahoittamiseen Suomen valtio osallistuu (muun muassa YK ja sen erityisjärjestöt, EU, OECD, GATT, Maailmanpankki, Pohjoismaiden ministerineuvosto ja Pohjoismaiden neuvosto). On huomattava, että harjoittelu muissa avustusjärjestöissä kuten Suomen Punaisessa Ristissä ei ole pätevä syy olla poissa työmarkkinoilta.

Työssäoloehto on hankittava uudelleen, jos henkilö on ilman pätevää syytä poissa työmarkkinoilta yli kuusi kuukautta. Esimerkiksi pitkä virkavapaus tai ulkomailla oleskelu voivat nollata jo hankitun työssäoloehdon.

Työnhaku pidettävä voimassa

Työttömyysetuuteen on oikeus koko-aikatyötä hakevalla työttömällä työnhakijalla. Työnhaku on pidettävä voimassa työvoimaviranomaisten velvoittamalla tavalla. Päivärahaa ei voida maksaa niiltä päiviltä, jolloin työnhaku ei ole ollut voimassa.

Päätoiminen yrittäjäyys

Henkilöllä ei ole oikeutta työttömyysetuuteen siltä ajalta, jona hän työllistyy päätoimisena yrittäjänä tai sitä vastaavalla tavalla omassa työssään. Hänen katsotaan työllistyneen siihen ajankohtaan asti, jolloin yritystoiminta tai oma

työ on lopetettu tai todistettavasti keskeytetty neljän kuukauden ajaksi.

Päätoimiseksi yrittäjäksi katsotaan myös osaomistaja, joka työskentelee johtavassa asemassa – toimitusjohtajana tai hallituksen jäsenenä – osakeyhtiössä, jossa hänellä on vähintään 15 prosentin omistusosuus osakekannasta/äänivallasta.

Pienempikin omistusosuus riittää, jos henkilöllä on yhdessä samassa taloudessa asuvien perheenjäsentensä kanssa vähintään 30 prosentin osuus osakekannasta/äänivallasta. Myös välillinen omistus toisten yhtiöiden kautta otetaan huomioon.

Muita yritysmuotoja tarkastellaan vastaavalla tavalla.

Päätoimiseksi yrittäjäksi katsotaan myös yrittäjän puoliso, joka työskentelee yli kuusi kuukautta yrityksessä, jonka äänivallasta tai osakekannasta kotitaloudella on vähintään 50 prosenttia.

Yrittäjänä tehtyä työtä ei voida lukea palkansaaajan työssäoloehtoon. Yrittäjäkassasta palkansaaajakassaan siirtyvä voi kuitenkin saada enintään 11 viikkoa hyvitystä palkansaaajan työssäoloehtoon.

Päätoimiset opinnot ja apurahatyöskentely

Päätoimiselle opiskelijalle ei voida myöntää päivärahaa. Jos henkilö työtömäksi jäädessään päättää jatkaa kesken jääneen tutkinnon suorittamista ja ilmoittautuu oppilaitokseen, pidetään häntä päätoimisena opiskelijana.

Yliopisto-opiskelijan on keskeytettävä opinnot vähintään vuoden ajaksi, jotta päätoimisen opiskelijan status poistuu.

Opiskelu on hyväksytty sivutoimiseksi, jos henkilö on ennen työttömyyttä työskennellyt 1 - 2 vuotta kokoaikaisesti ja siinä sivussa opiskellut sivutoimisesti niin, että opinnot ovat edenneet. Myös pitkään työn ohella jatkuneen gradun kirjoittamisen on katsottu voivan jatkua sivutoimisena myös työttömänä, jos muut tutkintoon kuuluvat opinnot on suoritettu.

Heti valmistumisen jälkeen aloitettu jatko-opiskelu on tulkittu päätoimiseksi opiskeluksi.

Työttömänä vastaanotettu tutkimusapuraha estää päivärahan maksamisen. Työvoimatoimikunta katsoo, että henkilö on joko päätoiminen opiskelija tai työllistyy omassa työssään.

Työvoimatoimikunta antaa opiskelua ja omaa työtä koskeissa asioissa kassaa sitovan lausunnon, josta kassa ei voi poiketa. Henkilö voi valittaa lausunnosta samassa yhteydessä, kun hän valittaa kassan hylkäävästä päätöksestä.

Sopimukset työnantajan kanssa

Henkilöllä on oikeus soviteltuun päivärahaan osa-aikaistamisen johdosta, jos hänen työaikaansa lyhennetään työnantajan aloitteesta irtisanomisaika-

kaa noudattaen. Työaika saa olla enintään 75 prosenttia alalla sovellettavasta kokoaikaisen työntekijän enimmäistyöajasta, jotta soviteltua päivärahaa maksetaan.

Jos työntekijä tekee itse aloitteen työajan lyhentämisestä, soviteltua päivärahaa ei makseta.

Jos henkilö itse irtisanoutuu työstään ilman pätevää syytä, työvoimatoimikunta määrää hänelle 90 päivän korvauksettoman määrääjän, karenssin, työsuhteen päättymisestä lukien. Karenssi asetetaan myös, jos työsuhde päätetään yhteisestä sopimuksesta.

Kun irtisanomisperuste muuten olisi työnantajasta johtuva (tuotannollinen ja/tai taloudellinen) ja työntekijä itse irtisanoutuu, menettää hän mahdollisen oikeutensa työttömyyspäivärahan korotettuun ansio-osaan ja työllistymisohjelmaliisään.

Työnantajan kanssa sovittu taloudellinen etuus (niin kutsuttu kultainen kädenpuristus) jaksotetaan kassassa viimeisimmästä työsuhteesta saadun palkan perusteella. Vaikka jaksotus ulottuisi pitkällekin ajalle, henkilön on ilmoitauduttava työttömäksi työnhakijaksi viimeistään 6 kuukauden sisällä työsuhteen päättymisestä, jotta oikeus työttömyysturvaan säilyy.

Jos henkilö työsuhteen päättämisen yhteydessä sopii työnantajan kanssa laissa tai työsopimuksessa sovittua irtisanomisaikaa lyhyemmästä irtisanomisajasta, ei kassa voi maksaa päivärahaa ennen kuin irtisanomisaika on kulunut loppuun. Työttömyysturvalla ei kompensoida työnantajalle kuuluvia velvoitteita.

Työsuhteen purkutilanteet

Työsuhteen purku koeajalla tai työntekijästä johtuvasta syystä johtaa pääsäännön mukaan aina 90 päivän karenssiin. Karenssilta voi välttyä, kun todisteellisesti riittää purkuperusteen. Jos luopuu kanteen ajamisesta tai häviää riita-asian oikeudessa, karenssi kuitenkin asetetaan jälkikäteen ja mahdollisesti liikaa maksetut päivärahat peritään takaisin kassalle. ■

Lisätietoa saa Työttömyyskassojen yhteisjärjestön TYJ:n kotisivuilta www.tyj.fi, Ammatinharjoittajien ja yrittäjien työttömyyskassasta www.ayt.fi sekä Erityiskoulutettujen työttömyyskassasta www.erko.fi.

**AKAVAN KIRKOLLISET AMMATILIITOT —
KYRKLIGA FACKFÖRBUND INOM AKAVA AKI R.Y.**
Perustettu 1.1.2005

**SUOMEN KIRKON PAPPISLIITTO
FINLANDS KYRKAS PÄRSTFÖRBUND R.Y.**
www.pappisliitto.fi, pappisliitto@akiliitot.fi
Perustettu 14.1.1918

Puheenjohtaja, Pappisliitto
Jukka Huttunen
Espoon seurakuntayhtymän yhteisen seurakuntatyön päällikkö, TM
Puh. (09) 8050 2330
GSM 040 544 1695
jukka.huttunen@espoonseurakunnat.fi

Puheenjohtaja, AKI
Mikael Helenelund

**SUOMEN KANTTORI-URKURIILITTO
FINLANDS KANTOR-ORGANISTFÖRBUND R.Y.**
www.skul.fi
kanttori-urkuriliitto@akiliitot.fi
Perustettu 15.6.1907

**Puheenjohtaja, AKI
Puheenjohtaja, Kanttori-urkuriliitto**
Mikael Helenelund
Kantor i Borgå svenska domkyrkoförsamling, FM
Puh. 040 584 9952
mikael.helenelund@evl.fi

AKIN TOIMISTO

Akavatalo, Rautatietäisenskatu 6,
00520 Helsinki
Avoimna arkisin klo 9–15
Puh. (09) 150 2453, faksi (09) 148 5875
toimisto@akiliitot.fi, www.akiliitot.fi

LAKIMIESPALVELUT AKIN JÄSENILLE

Puhelinpalvelu työhön ja virkaan liittyvissä lakiasioissa: ti klo 9–12 varuomari Anna-Maria Numminen
Puh. 050 463 8699
anna-maria.numminen@akiliitot.fi
Puhelinpalvelu yksityiselämän oikeusasioissa: arkisin klo 10–16 Asianajotoimisto Bützow
Puh. (09) 431 531.
Mainitse minkä liiton jäsen olet.

Toiminnanjohtaja
Esko Jossas, TT
Puh. (09) 150 2467
GSM 050 511 6683
esko.jossas@akiliitot.fi

Sanna Ylä-Jussila, pastori, TM
Puh. (09) 150 2455
GSM 050 597 5231
sanna.yla-jussila@akiliitot.fi
Pappisliiton opiskelijatyö, neuvonta opiskelijoiden harjoittelu-, mentoointi- ja työllistymiskysymyksissä

Apulaistoiminnanjohtajat

Annamari Jokinen, VTM
Puh. (09) 150 2445
GSM 040 865 6630
annamari.jokinen@akiliitot.fi

Johdon sihteeri
Tuula Anttonen, HSO-sihteeri
Puh. (09) 150 2453
tuula.anttonen@akiliitot.fi

AKIn hallinnon ja johdon sihteeri, Pappisliiton hallintoelinten pöytäkirjanpitäjä, matka- ja kokousjärjestelyt, Internet-kotisivut

Merja Laaksamo, pastori, TM
Puh. (09) 150 2466
GSM 050 542 3664
merja.laaksamo@akiliitot.fi

Toimistos sihteeri

Tuulia Kukkonen, yo-merkonomi
Puh. (09) 150 2446
tuulia.kukkonen@akiliitot.fi
Jäsenyysasiat, alaosastot, luottamus- mieskurssit

Opiskelijasihteeri

Annukka Ruusula, kanttori, MuM
Puh. (09) 150 2455
GSM 050 518 4038
annukka.ruusula@akiliitot.fi
Kanttori-urkuriliiton opiskelijatoiminta, neuvonta opiskelijoiden harjoittelun ja työllistymiskysymyksissä

Heli Meinola
Puh. (09) 150 2653
heli.meinola@akiliitot.fi
Cruxin toimitussihteeri, jäsenyysasiat, opintomatkat

Anne Taanila
Puh. (09) 150 2657
anne.taanila@akiliitot.fi
Kirjanpito ja maksuliikenne

**DIAKONIAITYÖNTEKIJÖIDEN LIITTO DTL RY
DIAKONIARBETARNAS FÖRBUND DAF RF**
Perustettu 15.6.1958

Puheenjohtaja
Kaisa Rauma
Kaarinan johtava diakoniatyöntekijä
GSM 040 341 7191
kaisa.rauma@evl.fi

LAKIMIESPALVELU DIAKONIAITYÖNTEKIJÖIDEN LIITON JÄSENILLE

Yksityiselämän oikeusasioissa: arkisin klo 10–16
Asianajotoimisto Bützow
Puh. (09) 431 531.
Mainitse liittosi ja jäsennumerosi.

DIAKONIAITYÖNTEKIJÖIDEN LIITON TOIMISTO

Akavatalo, Rautatietäisenskatu 6,
00520 Helsinki
Avoimna arkisin klo 9–15
Faksi (09) 877 7397
diakoniatyontek.liitto@dtl.inet.fi, www.dtl.fi

Toiminnanjohtaja
Riitta Hiedanpää, diakonissa, terv. hoit.
Puh. (09) 150 2287
GSM 040 516 5557
riitta.hiedanpaa@dtl.inet.fi
Liiton yleinen johto, edunvalvonta- ja neuvottelutoiminta, hallintoelinten päätösten valmistelu, esittely ja täytäntöönpano, palvelussuhdeneuvonta

Järjestösihteeri

Asta Turtiainen, diakonissa
Puh. (09) 150 2286
GSM 040 765 0477
asta.turtiainen@dtl.inet.fi
Ammatilliset kysymykset, tiedottaminen, opiskelijatyö, alaosastotoiminta

Toimistos sihteeri

Pirjo Heikkinen, yo-merkonomi
Puh. (09) 150 2487
pirjo.heikkinen@dtl.inet.fi
Jäsenyysasiat, kirjanpito, maksuliikenne, materiaalitilaukset, mökkivaraukset

**ERITYISKOULUTETTUIJEN
TYÖTÖMYYSSKASSA**

Asemamiehenkatu 2 C,
00520 Helsinki

Puh. (09) 7206 4343 ma-to klo 12–15
Faksi (09) 272 1212

erityiskoulutettujen.tk@erko.fi
www.erko.fi

Sielusta ja ylönousemuksesta

HEIKKI KOTILA (TOIM.)

Hengellisen ohjauksen kirja

Kattavin Suomessa kirjoitettu kokonaisesitys sisältää hengellisen ohjauksen historiaa, perusteita ja käytäntöjä. Lisäksi mukana käytännön kokemuksia hengellisestä ohjauksesta. *Theologia practica* -sarja. Ovh. 42,90

HEIDI HAAHTELA –
MATTI MYLLYKOSKI

Rohkeasti Raamattuun

Kuusikymmentä visaa ja virikettä

Uutta sykettä oppimiseen! Teos yhdistää toiminnallisuuden luotettavaan perustietoon Raamatusta. Kirja sopii opetuksen motivoimiseen, täydentämiseen ja kertaamiseen. Ovh. 28,90

KARI KUULA

Helvetin historia

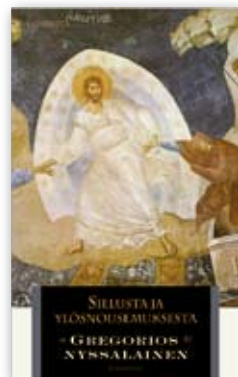
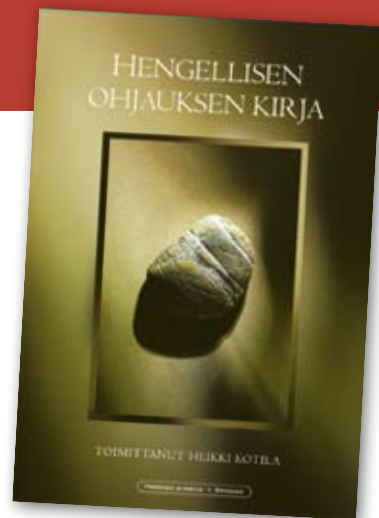
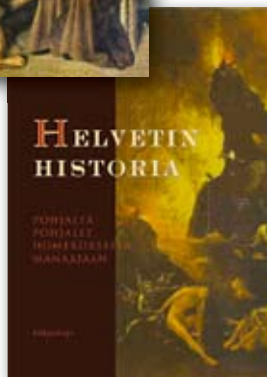
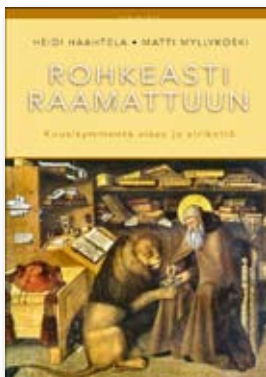
Pohjalta pohjalle
Homeroksesta Manaajaan

Kattava esitys länsimaisen helvetin historiasta antiikin Kreikasta modernin aikakauden helvettikuvastoon. Kuula kirjoittaa aiheesta selkeästi, huumoria unohtamatta. Ovh. 34,90

GREGORIOS NYSSALAINEN

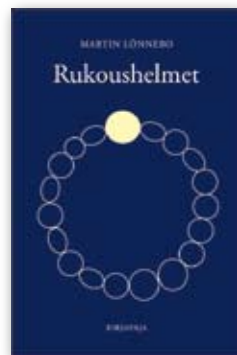
Sielusta ja ylönousemuksesta

Teologinen ja filosofinen tutkielma sielusta, sielun ja ruumiin suhteesta sekä ihmisyyden olemuksesta. Ensimmäinen suomennos Gregorios Nyssalaisen tuotannosta. *Sapientia*-sarja. Ovh. 19,90

MARTIN LÖNNEBO
Rukoushelmet
Elämän helmet

Rukoushelmissä yhdistyvät vuosisatainen rukouksen perinne ja tämä hetki. Helmet tarjoavat pohjan hiljentymiselle ja sisäiselle katselulle. Ovh. 17,90

LEENA HAAVISTO (TOIM.)
Joka päivä edessäsi
365 hartaustekstiä

Kirja päivittäiseen hartautteen. Lyhyet tekstit toimivat päivänavauksina henkilökohtaisessa ja yhteisöllisessä hartauselämässä. Ovh. 24,90

.MK80

Kanttori-urkuriliitto 100 vuotta

Kanttori-urkuriliiton 100-vuotisjuhlat 14. - 15.6.2007

SUOMEN KANTTORI-URKURILIITTO viettää 100-vuotisjuhliaan 14. - 15.6.2007 Helsingissä. Ohjelmassa on muun muassa urkuretki, juhlamessu, korkeatasoisia konsertteja ja vapaamuotoista yhdessäoloa sekä liiton 100-vuotishistoriikin julkistaminen.

Torstain konsertissa klo 19 esiintyvät Vox Cantorum Heikki Seppäsen johdolla, Harri Viitanen sekä Sibelius-Akatemian opiskelijoiden kuorot Heikki Liimolan johdolla. Teemana on ”Kirkkomusiikki tänään ja huomenna”. Perjantain konsertissa klo 19 kuullaan suomalaista kirkkomusiikkia sadan vuoden ajalta. Konsertin taiteellisena johtajana ja urkurina toimii Jan Lehtola.

Juhlamessussa saarnaa Helsingin piispa Eero Huovinen. Musiikista vastaavat Pekka Suikkanen, Risto Pulkamo sekä Timo Nuoranteen johtama Chorus Cantorum Finlandiae (CCF). CCF esiintyy myös messun jälkeen juhlavastaanotolla, jonka kuluessa 100-vuotishistoriikki julkistetaan.

HISTORIIEKKIKIRJA KOOSTUU professori Reijo Pajamon kirjoittamasta historiaosuudesta sekä erillisartikkeleista, joiden kirjoittajia ovat muun muassa professori Erkki Tuppurainen, jumalanpalvelus- ja musiikkisihteeri Mika Mäntyranta, kouluttaja Osmo Vatanen.

Torstaina aamupäivällä on mahdollisuus osallistua urkuretkeen. Illalla on jäsenten vapaan seurustelun ilta Kappeli-ravintolassa. Urkuretkeen (10 €) ja jäseniltan (buffet-iltapala 20 €) samoin kuin juhlaillalliselle Suomenlinnaan perjantai-iltana (illalliskortti 40 €) paikkoja on rajoitetusti ja niihin on ilmoitettava etukäteen.

Ilmoittautumiset 30.4.2007 mennessä liiton toimistoon tuija.kukkonen@akiliitot.fi tai (09) 150 2446.